PROJE ADAM
VE MADAMLAR

PROJE ADAM VE MADAMLAR

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2023

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

Elhamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn.

Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: DAMITILMIŞ SAF ‘LAİK KEMALİST’ ŞİRRETLİK: NİHAT GENÇ

DENG NE YAPMIŞ, BU DENSİZ ANGUT NE ANLAMIŞ! **5**

PROFESYONEL KÜFÜRBAZLIĞIN PROVOKATİF IRKÇILIĞI **11**

CHARLIE HEBDO’YU PARİS’TE ARAMA! RUHU NİHALT’IN BEDENİNDE **22**

CHARLIE HEBDO’DAN BİLE KİNDAR **25**

ADADÜRKÇÜ GEMALİST NİHAT **33**

BU SAPIK, NURCU.. “RIZA NUR”CU.. **39**

KATİL DERİN DEVLET, NİHAT VASITASIYLA “SARAY”A, “ÖRTÜLÜ İDAMLAR ŞART” MESAJI MI VERİYORDU? **42**

DEVLET MAFYALAŞMIŞ GİZLİ SERVİS (İSTİHBARAT ÖRGÜTÜ) MANTIĞIYLA DEĞİL, HUKUKLA YÖNETİLİR **50**

KULLANIŞLI DÜDÜK NİHAT'IN KARA PARA (PARDON KARA BİLGİ) AKLAMA YOLSUZLUĞU **55**

ATATÜRKÇÜ DÖNEKLİK VE DÖNÜŞ **59**

KULLANIŞLI NİHALT GENÇ BORUSUNUN İŞLEVİ **63**

MEDYATİK AHLÂKSIZLIĞIN ZİRVE İSMİ NİHALT **67**

İKİNCİ BÖLÜM: DÜŞÜNCESİZ DÜŞÜNÜR: İSMET ÖZEL

NUMARATÖR İSMET, HAYRANLARINA APTAL DİYOR **70**

PROJE İSMET VE MÜRİTLERİ **77**

İSMET'İN "ÜÇ MASAL"I **89**

İSMET'TEN "ZOR MESELE"SİNE KOLAY ÇÖZÜM: MÜSLÜMAN TEKNOLOJİSİ MASALI **99**

WALDO İSMET, NEDEN AKLIN BAŞINDA DEĞİL? **106**

WALDO, SEN NEDEN ORMANDA DEĞİLSİN? (İSMET'İN SAHTE MEDENİYETSİZLİĞİ) **119**

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: SIRADANLIĞI AŞAMAYAN TİPLER

HUYUDUR UYDURUR: HİKÂYECİ KADIN PSİKOLOJİSİ **127**

“BİNBİR SURAT” METİNER İLE HİKÂYECİ SOPRANONUN “DEVLET-ÇİLİK KÜLTÜRSÜZLÜK MERKEZİ”NDE SAHNELENMİŞ “SARAYDAN DİN-Cİ KAÇIRTMA” OPERASI **137**

AKPARTİ’NİN “DERİN” TANDANSLI “GÜNCELLENMİŞ İLAHİYAT”ININ “ZAMANIN RUHU” YUTMUŞ PAPAZLARI **146**

“İT”LİĞİN GAZETECİSİ: SONER YALÇIN **152**

NEFSİNE DÜŞKÜN BİR ARZU NESNESİNİN “DEĞİŞEN YOLCULUĞU” **160**

ODATV’NİN MECZUP DİN BİLGİSİ ÖĞRETMENİNE TIMARHANEDE YER AÇIN! **169**

BİR ZAMANLAR ZAMAN’DA FETHULLAH’IN YANINDAYDI: HÜSEYİN GÜLERCE **176**

FIRILDAK SİYASETÇİ: DOĞU PERİNÇEK **190**

28 ŞUBAT SÜRECİNİN UNUTULMAZ SOYTARISI: MÜSLÜM GÜNDÜZ **198**

ODATV’DEKİ SAHTE BAŞÖRTÜLÜ: ASİYE GÜLDOĞAN **205**

CEM KÜÇÜK: ADI KÜÇÜK, YEDİĞİ LOKMALAR BÜYÜK **223**

BİRİNCİ BÖLÜM:

DAMITILMIŞ SAF 'LAİK KEMALİST' ŞİRRETLİK: NİHAT GENÇ

DENG NE YAPMIŞ, BU DENSİZ ANGUT NE ANLAMIŞ!

Bir zamanlar ***Odatv***'de kusmukçu başı olarak gevezelik yapan Nihat Genç'te devasa bir çene var, peki ya beyin?

Mercimek kadar bile yok..

Belki mikroskopla bakılırsa belli belirsiz toz tanecikleri görülebilir..

"<u>Müslümanların yüzlerce yıl bekledikleri müctehid, yanlışlıkla Çin'e geldi</u>" başlıklı yazısı bu toz taneciklerinin ürünü olabilir..

Bir insanın kafasını kullanmadan nasıl yazı yazabileceğinin en gelişmiş formülünü orada bulmanız mümkün.

Nihat'ın **Çinli müctehid**i, 1978-92 yılları arasında Çin'i fiilen yönetmiş olan Deng Xiaoping ya da Şiaoping..

Deng'in özelliği, bugünkü Çin'in temellerini atmış olması..

Nihat'ın yazısı şöyle başlıyor:

> Küçük puntosuyla 850 sayfalık Deng Xiaoping kitabını okumak sabır ister, zevkle okudum, bir metre elli santim boyunda **çağımızı değiştiren büyük bir dev adam** tanıdım. Batı dışı topraklarda eşi benzeri yok, Batı dışı topraklarda yeni başlayan **yüz yılımızın en büyük adamı**. **Ne posterinin**

basılmasını istedi, ne heykelinin yapılmasını, uzun ömrü sorulunca, **bir asker gibi sade yaşamak**, dedi.

Nihat putperestlik ve tapınma düzeyinde **Atatürkçü ya da Kemalist** olduğu için, bu satırları okuyunca benim aklıma hemen Atatürk geldi..

Yazısının başlığının gösterdiği gibi, Nihat, Çinli lider Deng'i bile bahane ederek Müslümanlara laf sokuşturma derdinde..

Çünkü adam takıntılı.. Ve (manen) tek gözü kör (belki her ikisi de)..

Yazısının sonlarına doğru, yine Deng'i bahane ederek, isim vermeden **Nurettin Yıldız** gibi "kendisini laikliğe ve Atatürkçülüğe endekslememiş" hocalara laf atıyor.

*

Neyse, Nihat'ın yazısına dönelim..

Deng ne yapmış, ya da ne yapmamış?

Ne posterinin basılmasını istemiş, ne heykelinin yapılmasını.. Uzun ömrü sorulunca, **bir asker gibi sade yaşamak**, demiş.

Üstelik bu adam, asker de değil..

Şimdi Nihat'ın putlaştırdığı Atatürk'e gelelim.. Yoksul bir ülkede sanatın gelişmesine katkıda bulunmak için, Cumhuriyet'in ilanından dört yıl sonra **Kızılay ile Sıhhiye arasına heykelini** diktirmiş.. Hem de yabancı bir heykeltraşa..

Askerdi, ama asker gibi mi yaşamış, yoksa padişah gibi mi?

Ömrünün beş yılı, İstanbul'a gittiği zamanlarda Dolmabahçe Sarayı'nda geçmiş mi? Geçmiş.. Ki o sarayı yaptıran Sultan Abdülmecid bile orada sadece beş yıl yaşayabilmişti..

Öldüğü yer nere? Bir kulübe mi?.. Hayır, padişah sarayı.. Yani bir asker gibi sade yaşayıp sade ölmemiş, padişah gibi yaşayıp ölmüş.. **İtibardan tasarruf** etmeyerek bugünkü yöneticilerimize örnek olmuş..

Peygamber Efendimiz s.a.s. gibi daracık, kerpiç, eşyasız, lüks ve şatafatı olmayan bir odacıkta hayat sürüp ölmemiş..

Sanattan, danstan, sofradan, saraylardan, köşkten, sazende ve hanendelerden, kültürden anlıyormuş..

Ama Nihat, anlaşıldığı kadarıyla sanattan, kültürden anlamıyor. Askerce sade yaşamayı önemsiyor. Atatürkçülüğü tam özümseyememiş.

Ama, bütün Atatürkçüler gibi **cesur ve dürüst** olduğu için Atatürk bahsine hiç girmiyor.. Sopayı yiyen yine Türkiye'nin gedikli şamar oğlanı cübbeliler..

*

Devam edelim..

Nihat önce, Çin'in Deng öncesi dönemdeki, yani Mao zamanındaki halini anlatıyor. Kıyaslama yapabilelim diye..

1960'lı yıllarda Mao'nun **Kültür Devrimi'nin**, **tarihin en büyük felaketlerinden biri** haline geldiğini, en makul hesaplara göre 70 milyonun üstünde insanın açlıktan öldüğünü belirtiyor.

Yani neredeyse bugünkü Türkiye nüfusu kadar insan, ilerici ve devrimci Mao'nun **Kültür Devrimi** sayesinde ölmüş.

Dedik ya, Nihat kafayı sadece Müslümanlarla bozmuş olduğu için, Kültür Devrimi'ni bahane ederek **Atatürk ilke ve devrimleri** bahsine girmek gibi bir tutum sergilemiyor.

Şöyle diyor:

> **Kültür Devrimi** nedir, Mao, okumuş yazmış aydın ne kadar insan var, ki sayısı milyonlara varıyor, işinden ediyor, ya tarlalara sürüyor ya fabrikalarda çalıştırıyor **ya hapse atıyor ya da sürgün ediyor**, toplumda işi bilen uzman insan kalmıyor.
>
> Ve Mao 1976'da ölene kadar **hiç kimse Mao'yu eleştiremiyor**, çünkü Kültür Devrimi'ne karşı gelenler **hapse atılıyor ya da görevden alınıyor**. **Mao peygamberden öte, kitabı *Kur'an* gibi bir milyar insanın tapındığı kutsal Kızıl (kırmızı) kitap**.

Peki ya Türkiye?

Atatürk ilke ve devrimleri nedir? Sürgüne gönderilenler, idam edilenler var mıydı?

Atatürk eleştirilebiliyor muydu?

Atatürk ilke ve **devrimlerine karşı gelenlere** ne yapılıyordu?

Atatürk'ün ***Nutuk***'u tapınılan bir kutsal kitap haline getirilmiş miydi?

Nihat çok dürüst, çok cesur ve çok hakşinas olduğu için bu bahislere girmiyor.

*

Neyse, biz yine Deng'e dönelim..

Nihat'ın anlattığına göre, Deng bakmış ki, **Mao'nun dogmaları (kırmızı kitap) ve Mao'nun gölgesiyle baş edebilmek mümkün değil**.

Mao kültünü aşmak için çareler aramış, bulmuş da: Mao'nun **"Pratik her şeyden üstündür"** lafı.

“Teorik tartışmaları bırakalım, pratiğe, uygulamaya odaklanalım” demişler..

***“Çin İşi Sosyalizm** nedir?”* diye soruyor Nihat.. Cevabı şöyle:

> “Çin İşi Sosyalizmin ilk maddesi, sosyalizm mi kapitalizm diye **boşuna tartışmak** değil, **işe yarıyor mu yaramıyor mu**, **diye bakmak**…”

Evet, böyle bakmışlar, Mao kültünü ya da **put**unu aşmışlar.

Şöyle diyor Nihat:

> “… unutmayın, henüz otuz sene öncesine kadar **Konfüçyüs**‘ü tarihten silmeye çalışan Çin Komünist Partisi bugün dünyanın dört bucağına **Konfüçyüs kültür merkezleri** açıyor.”

Ve Nihat, *“Dünyanın **en yoksul, en çaresiz dogmaları**yla çürüyen ülkesi, yirmi yılda dünyanın en gelişmiş ekonomik rakamlarına nasıl sahip oldu?”* diye soruyor.

Cevap veriyor: ***“Şüphesiz ‘kutsal’larının yerini değiştirerek!”***

Ve, yazısını şöyle sürdürüyor:

> Mao’nun kırmızı kitabı mı **daha kutsa**l, yoksa kömür ve çelik mi, demiryolları mı, sanayileşme mi, alt yapı mı, uzman kalifiye ve işçiler mi, üretim mi, sorusuna Deng, çaktırmadan, usul usul, yavaş yavaş bir soru sordu ve **Çin’in zihniyetini** değiştirdi…
>
> O soru şuydu, topraklarımız, üretimimiz, refahımız, kalkınmışlığımız, **Kırmızı Kitap’tan daha kutsaldır** ve partinin ve toplumun tepkisini çekmemek, yeni iç çatışmalara yer vermemek için bunu kimseye söylemedi, ima dahi etmeden, bu pratikle edinilen sabırlı ve çok uzun bir yoldu.

İmdi, bunları söyleyen bir adamın, Türkiye için, ***"Atatürkçülük dogmasına karşı 'takiyye' yapın, kendi işinize bakın. Atatürkçülüğü çaktırmadan tarihe gömün"*** demeye getirdiği düşünülebilir.

Hayır, Nihat'ın hedefinde Atatürkçülük dogması yok, **İslam** var:

> Aynı soruyu bu topraklarda soracak, müslüman kültürden gelmiş bir lider bulabilmemiz mümkün mü?
>
> Yaylalarımız mı, ovalarımız mı, üretimimiz mi, teknolojimimiz mi, bağımsızlığımız mı daha kutsal, yoksa, birkaç cübbeli hocanın ağzında, **inanç diye, ibadet diye, iman diye yuvarladıkları dogmalar** mı daha kutsal!

Çin'i Mao yönetiyordu, peki Türkiye'yi bu **cübbeliler** mi yönetti, yönetiyor? (Ki o cübbelileri Fatih Altaylı gibi tipler eliyle ekran soytarısı haline getiriyorsunuz, başka birşey yapabildikleri yok.)

Türkiye'de Mao'ya benzer şekilde tartışılmaz olan **Atatürk** mü, yoksa cübbeliler mi?

Evet, Nihat sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Deng, Çinliler'e **dogmalar**a, **peygamber kültü**ne, **ideolojik kutsallar**a takılı kalmanın çaresizlik ve iç çatışma ürettiğini sabırla anlattı, sert tarihsel zihniyet duvarından nasıl aşılması gerektiğini, yeni kutsallar önce inşa edip, sonra hayata sokup gösterip, yavaş yavaş ikna etti.

Sen kendin söylüyorsun, bu Çinliler **Mao putu**nu attılar, **peygamber kabul ettikleri Konfüçyüs**'e döndüler diye..

İrtica, gericilik, Ortaçağ karanlığı vs. dememişler, **Konfüçyüs**'e dönmüşler.. Dünyanın dört bir tarafında **Konfüçyüs Kültür Merkezleri** açmışlar.

PROFESYONEL KÜFÜRBAZLIĞIN PROVOKATİF IRKÇILIĞI

Asabiyet dediğimiz (asabîlik değil) grupçuluk, tarafgirlik, kavmiyetçilik vs., **sosyolojik bir vakıa/gerçeklik** olarak her devirde az çok var olmuştur.

Fakat, onun bir **ideoloji**ye dönüştürülmesi yeni ya da çağdaş bir olgudur.

Milliyetçilik, aslında **kolektif bencillik, kibir ve enaniyet**ten ibarettir. Martin Buber'in dediği gibi, kolektif/kitlesel bencillik, bireysel bencillikten daha saygıdeğer olamaz.

İşte milliyetçilik, bu kitlesel bencillik, kibir ve enaniyeti "fikir" diye "yutturma", bir ideolojiye dönüştürme, bir **kendi kendine tapınma dini** haline getirmedir.

*

Milliyetçilik için söz konusu olan bu akla ziyan durum, **devletçilik** için de geçerlidir.

Devlet, yeni bir kurum değil.. Fakat günümüz **devletçilik** olgusu ya da ideolojisi, günümüz milliyetçiliği gibi yeni.. Bu ideolojinin en uç biçimini **Faşizm** ve **Nazi** felsefesi oluşturuyor.

Geçmişte **devlet *kurum*u**, günümüzde olanın aksine, tapınılan bir tanrı (Cemal Bali Akal'ın tabiriyle ***Sivil Toplumun Tanrısı***) değildi.

Mesela, **Fatih Sultan Mehmed**'in hocası **Molla Güranî,** Bursa kadısı iken Fatih'in bir fermanını Şeriat'e/hukuka aykırı bulduğu için yırtıp atmış, sonra da kalkıp Mısır'a gitmiş, Memluk/Kölemen Devleti topraklarına yerleşmişti.

Kimse de ona, "**Devlet düşmanı, vatan haini, ajan vs."** dememişti. "Ulan imansız, **vatan sevgisi imandandır;** demek ki senin imanın yok" vs. diye **İblis mezhebinden fetvalar** veren **yerli-milli** vatansever hocalar da çıkmamıştı.

Tam aksine, Fatih Sultan Mehmed, Memluk Sultanı'na özel elçi gönderip, hocasının tekrar ülkeye dönmesi için aracı olması ricasında bulunmuştu.

*

Ancak, bu anlayış, **Tanzimat**'tan sonra değişmeye başladı.

Batı'dan gelen milliyetçilik ideolojisi bu topraklardaki insanların zihinlerini istila etti.

Batılı sömürgeciler, **çok-uluslu Osmanlı**'nın milliyetçilik hareketleriyle parça parça edilmesinin mümkün olduğunu gördüler.

Araplar arasında **Mişel Eflak** gibi hristiyanlar Arapçılığı körüklediler.

Benzer şekilde, asıl adı **Moiz Kohen** vs. olan tipler, bu topraklarda, **Tekin Alp** gibisinden adlar kullanarak **Türkçülüğü** savunan kitaplar yazdılar. **Parvus** gibi yahudiler Türk milliyetçiliği fikir sistemi diye bir ucube ürettiler.

İslam'a olan düşmanlıklarını Türkçülükle **maske**lediler. Türklerin iyiliğini istiyormuş rolü oynayarak **İslam düşmanlığı** yaptılar.

Yahudilik ya da Hristiyanlık adına İslam düşmanlığı yapamazlardı. Fakat, Türklük adına İslam düşmanlığı yapmaları, gafil halkın ve Batı hayranı okumuşların onlara aldanmasına yol açtı.

*

Bugüne geldiğimizde değişen fazla birşey olmadığını görüyoruz.

Aynı oyun, küçük değişiklik ve rötuşlarla aynen yeniden sahneleniyor.

Mesela, **Nihat Genç** soytarısının yazıları..

Bu düzgün cümle kurmaktan aciz şahsın yazdıkları, salt şahsına özgü saçmalıklar değil.

(Evet, düzgün cümle kurmaktan aciz. Mesela bir yazısı "Ne güzel araziyi uymuş …." diye başlıyor. "Araziyi uymak" ne demek, bunu açıklamıyor. Yazısının üçüncü paragrafı ve aynı zamanda üçüncü cümlesi şöyle: "*Günümüzde komünist ortaklaşmacı kamucu bir siyaset olarak anlaşılır, olmasın mı?"* Artık ne demek istiyorsa?.. Sadece kendisi biliyor.)

İşte bu şahıs, "Güncelleme dediğinizi biz bin yıl önce yaptık" başlıklı yazısında ***"Türkler Anadolu'da yeni bir din kurmuştur"*** diyor.

Görüldüğü gibi, **Türkler** adına konuşuyor. Tıpkı **Moiz Kohen** gibi.

Peki bu **yeni din** neymiş?

Pek "düzgün" Türkçe'siyle şöyle diyor:

> "Bu yeni dinin **şeriatçı** düzen (**ortadoks islam**'la) hiç bir alakası yoktur ve aksine yüzyıllar süren ölümcül bir savaşı vermiştir."

Laflarını, *"Yeni dinin bir başka özelliği ta **Ahmet Yesevi'**den beri ibadetlerini kadın-erkek karışık yaparlar…"* diyerek sürdürüyor.

(Yalan ama, yalandan kim ölmüş.. İşin içine Ahmed-i Yesevî katacaksın ki, **şeytan maskarası cahil tasavvufçuları/sofuları** ve aptal Türkçüleri "olta"ya çekesin.)

*

Gelelim bu yeni dinin, **Moiz Kohen'in ucuz taklidi** Nihat Genç'e göre "en önemli özelliği"ne:

> "Yeni dinin en büyük diğer özelliği gayri müslimleri kendileriyle eşitlemişler ve dışlamamışlar ve herkesi **'insan'** diye görmüştür, bakınız Şeyh Bedreddin isyanı."

Sanki, **Şeyh Bedrettin**'den önce Müslümanlar gayrimüslimleri "**insan**" diye görmüyorlardı.

İnsan olarak eşit olmak başka, **müslim ve gayrimüslim** olarak eşit olmak başkadır.

Mesela **laik devlet**lerde, **vatandaş**larla **yabancı**lar, insan olarak eşittir, fakat aynı **yasal haklara** sahip değillerdir.

Aynı şekilde, günümüz **laik ulus-devletler**inde "**egemen ulus/ırk**" ile azınlıktaki ırklar **"insan" olarak** eşit kabul edilseler bile, aynı yasal konumda değillerdir.

Mesela Türkiye'de, **Türk ile Kürt**, **insan** olarak eşittir. Peki, devlet açısından Türk ile Kürt eşit midir?

Anayasa, **sadece Türk'ten bahseder.** Sanki bu topraklarda hiç Kürt, Arnavut, Boşnak, Gürcü, Çerkez, Avar, Abaza, Arap … yaşamamaktadır.

Bu, ne anlama gelmektedir?

Türk olmayanların *insan* olmaması, dışlanması, eşit sayılmaması mı?

Laik-Kemalist Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde **resmî dil** Türkçe'dir, peki **Kürtçe** resmî dil midir?

Kürtçe'nin resmî dil olmaması, Kürtler'in **insan** sayılmaması anlamına gelir mi?

*

İşte, bir İslam Devleti'nde de durum budur. İslam, **resmî din**dir.

Hristiyanlık, Yahudilik, Mecusilik vs., resmî din değildir.

Bu, gayrimüslimlerin insan sayılmaması anlamına gelmez.

Kaldı ki, yukarıda da söylediğimiz gibi, günümüz **Anayasa'**sına göre Türkiye sınırları içinde sadece Türkler yaşamaktadır, Kürt, Çerkez vs. "resmen" **yok**tur (**Nihat Genç** maskarası, istiyorsa bunu "insan saymama" olarak adlandırabilir).

Halbuki, **Osmanlı**'nın "yazılı olmayan anayasal düzen"i çerçevesinde gayrimüslimlerin **varlığı "tanınır"** ve onlar birtakım vazgeçilmez temel haklara sahiptirler.

Yani Osmanlı, **"Bu topraklarda yaşayan herkes müslümandır"** diye kanun çıkarmıyor, sonra da Yahudi ve Hristiyanlar'a **"Anayasamıza göre siz de müslümansınız, kabul ediyorsunuz değil mi, ettiniz ettiniz, onun için size de hadi insan muamelesi yapalım, bakın bu iyiliğimizi unutmayın"** demiyordu.

"Hayır, ben hristiyanım, müslüman değilim" diyeni hapse de atmıyordu.

Onlara birtakım hakları verirken **"Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün ilke ve inkılaplarına bağlı kalacağım"** diye yemin ettirmiyordu.

Onların "varlığını" resmen "tanıyordu".

Yönetimde yer alma hakkı vermiyor, buna karşılık **devleti canıyla savunma**, **devletçi olma, "resmî ideoloji"yi, yani resmî dini kabul etme yükümlülüğü** de dayatmıyordu.

Aile hukuku gibi hususlarda kendi dinine göre yaşamasına müsaade ediliyor, papazlar hakkında, günümüzde **Nurettin Yıldız** gibiler için yapılan türden yaygaralar ve şamatalar koparılmıyor, haklarında **savcılık** tarafından soruşturma başlatılmıyordu.

Hangisi insan onuruna daha uygun?

*

Şeriatçı Osmanlı'da gayrimüslimler **"resmen"** vardı, laik-Kemalist Türkiye'de ise Kürt "resmen" **yok**tur. (Daha 30 yıl önce, "Türkiye'de Kürt de var" diye yazma gafletine düşenler hapse atılıyordu.)

Evet, Nihat Genç soytarısına göre, **Türkler**, İslam'ı bin yıl önce güncellemişmiş, **"yeni bir din"** üreterek gayrimüslimleri de "**insan**" saymışmış.

Senin bu mantığın, *"Türkiye'de **Türk olmayanlar** insan sayılmıyor, onları insan saymak için devletin adını da **güncellememiz**, yeni bir 'devlet' kurmamız, Anayasa'yı **Türklük** değil **insanlık** kavramı üzerine oturtmamız lazım"* demeni de gerekli kılar.

Diyebilir misin?

Kendinle çelişmemek, dürüst ve tutarlı olmak için bunu demen gerekir.

*

Bunu diyecek, bu tutarlılığı gösterecek **akıl, fikir, izan, dürüstlük, haysiyet, şeref ve onur** sende var mı?

Bir gram dürüstlük?..

Ve de yürek..

Fare kadar olsun yürek?..

Mercimek kadar olsun beyin..

Resmî ideolojinin dümen suyunda (daha doğrusu **"derin" himayesinde ve gölgesinde**) cesur yazılar yazma soytarılığını herkes yapar.

Seni gidi ucuz **resmî** soytarı, medya sirki palyaçosu!..

*

Bu soytarının başka zırvaları da var.. Fakat hemen her sözü yanlış olduğu için tartışmaya değmez.

Ancak, bu palyaçonun yüzüne taktığı **Türklük** maskesi önem taşıyor.

"Türkler Anadolu'da yeni bir din kurmuştur" diyerek **Türklük ve Türkler adına** konuşuyor.

"Bazı Türkler" bile değil, "Türkler"…

Peki, bu topraklarda hâlâ yaşayan, senin cahilce "ortadoks" dediğin "**Ehl-i Sünnet İslam'ı**" ne oluyor?

Onu yaşatan, yaşatmaya çalışan **Türkler** değil mi?!

Adamın "**yeni din**"inin "**en önemli özelliği**"ni tekrar hatırlayalım: **Gayrimüslimleri eşitlemek..**

Aslında bu, gayrimüslimleri **eşitlemek** değil, Müslümanlar karşısında **efendi** pozisyonuna getirmek..

Evet, bu "**yeni din**"e göre, "Bütün insanlar eşittir, fakat **gayrimüslimler daha eşittir**".

Mesela bugün Türkiye'de yapılan tartışmalara bakın..

Nurettin Yıldız gibi isimler üzerinden İslam'a ağız dolusu hakaretler yağdırılır..

Fakat Hristiyanlık'taki, Yahudilik'teki, **Kemalizm dini**ndeki, **Gulat-ı Şia**'daki, **Alevîliğin ateist versiyonları**ndaki ahlâksızlık, hurafe ve saçmalıklar aleyhinde en küçük birşey bile söylemek mümkün değildir.

*

Başa dönelim..

Moiz Kohen gibi isimlerin, **Türklük maskesi** altında ve Türk adları kullanarak İslam düşmanlığı yaptıklarını söylemiştik.

Nihat Genç angutunun putu **Atatürk**'ün de İslam aleyhinde benzer ifadelerinin bulunduğunu biliyoruz.

Peygamber Efendimiz s.a.s. için "Arap oğlu", ***Kur'an*** için "**Arap oğlunun yaveleri**" vs. dediği, **Kâzım Karabekir** Paşa'nın tanıklığıyla malum..

Aynı şekilde, Allahu Teala'nın vahyi için **"gökten indiği sanılan"** hükmünü verdiği biliniyor.

Yabancı diplomatların onunla olan görüşmelerine ilişkin kayıtlarda da benzer bilgiler yer alıyor.

Aslında bu sözlerini hatırlatmaya bile gerek yok. İş, sözden daha güçlüdür. Neler yaptığı malum.

İmdi, **Atatürk**'ün çocukluğuna ilişkin, milletin ilkokul ezberini bozan türden birtakım malumat da var.

Mesela, onun ilk öğretmeni Şemsi Efendi'nin gerçek adının Şimon Zvi, asıl dininin de **Yahudilik** olduğu ileri sürülüyor.

Bunun yanı sıra, Atatürk'ün küçük çocukken bir **Yahudi gibi dua** ettiğine dair yayınlar yapılmış.

Aynı şekilde, Atatürk'ün soyacağına ilişkin farklı iddialar mevcut.

Bu tür yayınlar doğru mudur, yanlış mıdır, hüküm vermek bize düşmez. Tarihçiler tartışsın, konuyu çözümlesinler.

*

Varsayalım ki tarihçiler bu iddiaların doğru olduğu kanaatine vardılar (Varacaklarını sanmıyorum, Atatürk'ü **Türk tarihçilerine emanet** etmekte yarar var), bu takdirde de, **Atatürk**'ün Peygamber Efendimiz s.a.s.'i, Allahu Teala'nın vahyini ve ***Kur'an***'ı aşağılayan ifadelerinin, soyu sopu ve çocukluğunda aldığı eğitimle, **kimliğinin** oluşum süreciyle bir ilişkisinin olup olmadığı meselesinin **psikologlar ve psikanalizciler** tarafından ele alınmasının uygun olup olmayacağı sorunu önümüze çıkar.

Bu konuda da karar verecek olanlar bizler değiliz, psikologlar ve psikanalizcilerdir.

Ancak, **Nihat Genç** türü soytarıların psikolojisine baktığımızda şunu fark ediyoruz: Onlar, Atatürk'le ilgili bu tür iddiaları **gerçek kabul ederek**, Atatürk'ün bir yahudi kindarlığıyla İslam düşmanlığı yapmış olduğunu varsayarak tutum belirliyorlar.

İdeolojileri Atatürkçülük.. Ve Atatürkçülüklerinin, onları **bir yahudi gibi** İslam düşmanlığı yapmaya ittiği anlaşılıyor. (Her yahudi gibi de değil, İslam'ın azılı düşmanı, İslam'dan öç almaya çalışan **kindar ve gaddar bir yahudi gibi**..)

Atatürkçülüğü, İslam düşmanlığının lazım-ı gayri mufarıkı, mütemmim cüzü olarak gördükleri kesin..

Bu, açık bir biçimde anlaşılıyor.

*

İslam düşmanlığı yapmazlarsa **Atatürkçülük dini**ne özgü ibadetlerini ihmal etmiş olacaklarını düşündükleri o kadar belli ki..

Bunların **Atatürkçülüğünün "beş şartı"** var:

Birincisi, İslam söz konusu olduğunda **kelime-i küfür** söylemek.

İkincisi, senede en az bir ay Müslümanlara karşı **"fî sebîl-i Atatürk cihat"**..

Üçüncüsü, günde beş vakit "**emr-i bi'l-Atatürkçülük, nehy-i ani'l-İslam**"..

Dördüncüsü, hayatlarında en az bir kez **Anıtkabir'de tapınma** seremonisi..

Beşincisi, her kurban bayramında, pardon cumhuriyet vs. **bayramlarında "îlâ-yı kelimetü-Atatürk" ibadeti** yapmak..

Evet, bunlar, İslam düşmanlığını, Atatürkçülüklerinin zorunlu bir gereği kabul ediyorlar ne yazık ki..

*

Meselenin bir boyutu bu..

Diğer boyuta gelince.. Bu **Nihat Genç** türü soytarıların "aslen" Türk olup olmadıkları da bizce meçhul..

Türkler adına konuşma kurnazlığı yapıyorlar ama, belki de köken bakımından **Moiz Kohen**'den biraz halliceler..

Yazının başında, Batılı sömürgecilerin **Osmanlı**'yı parçalamak için **milliyetçiliği** bir silah olarak (modaya uyup **aparat** diyelim) kullandıklarını söylemiştik.

(**Mustafa Kemal** de, Osmanlı'nın Şeriatçılığına karşı milliyetçiliği, yani Türkçülüğü öne sürmüştü. **Teoman Duralı**'nın **"İngiliz-Yahudi medeniyeti"** diye adlandırdığı Batı kurum ve ilkelerini **çağdaş uygarlık düzeyi / muasır medeniyet seviyesi** adı altında savunduğu malum.)

Milliyetçilik günümüz Türkiye'sinde de aynı işlevini sürdürmeye devam ediyor.

Hem Türkçülük, hem de Kürtçülük, birer **bölücü ideoloji** durumunda.

Aynı şekilde, Karadenizli vatandaşlarımızın da **Pontus** vs. lafları altında **Rumluk**la ilişkilendirilmeye çalışıldıkları biliniyor.

Ancak, Karadeniz'in müslüman halkı bunlara itibar etmiyor. (Rumlarla komşuluk ya da Rum kızlarıyla evlenme ve akrabalık kurma gibi nedenlerle Rumca'nın konuşulmuş olması normaldir. Rum kökenli olmak da bir kusur değildir.)

Evet, Karadenizli vatandaşların büyük çoğunluğu İç Anadolu Türkleri'nden bile daha dindar oldukları, İslamî ilimlere ve hafızlığa önem verdikleri için, onları Pontusçuluk, Rumculuk vs. mavalları ile aldatmak mümkün değil. Onlara, Pontusçuluk ve Rumculuk hesabına İslam düşmanlığı yaptıramazsınız.

Fakat, onların içlerinden de tek tük çürük ceviz pekâlâ çıkabilir.

Böylesi çürük cevizler, İslam düşmanlıklarını; **Rumluk ve Pontusluk** gibi kavramları hiç ortaya atmadan, **Tekin Alp** adıyla Türkçülük yapan yahudi **Moiz Kohen** taktiğiyle, Türkçülük, devletçilik ve Atatürkçülük maskesi altında yürütüyor olabilirler mi?

Bu acayip, ölçüsüz, "kindar yahudi"ce, akıl ve mantık dışı İslam düşmanlığının altındaki gerçek etkenlerden biri yoksa bu mu?

CHARLIE HEBDO'YU PARİS'TE ARAMA! RUHU NİHALT'IN BEDENİNDE

*"Bakanınız **'bakara makara'** derken **'dini hassasiyetleriniz'** nerdeydi?"* diye soruyor, medyanın omurgalı geçinen sürüngenlerinden Nihat Genç bir yazısında.

Odatv.com'da yayınlanmış olan yazısında şöyle diyor:

> "Sabah sabah iktidar gazetelerini baştan sona okuduk, gördük ki, yandaş yüzlerce yazarın**' dini hassasiyetleri varmış'."**

Ve devam ediyor:

> **" 'Dini hassasiyet'** yeniden Türkiye semalarında göründü! / Ey **'dini hassasiyet'** hırsızlıklarda nerdeydin?"
>
> **"**Şu Amerika'nız iktidarı biraz da bize versin bizim de **'dini hassasiyetlerimiz'** gelişsin."

Gözü dünyanın servet ü sâmânında olduğu için, *"Şu sarayınızın birkaç odasını bize verseniz bizim de **'dini hassasiyetlerimiz'** gelişse"* diyerek kahırlanıyor.

Derd ü efgânı çok:

> "Şu devlet gücüyle tapusunu üstünüze geçirdiğiniz gazeteleri TV'leri bir tanesini olsun bize verseniz bizim de **'dini hassasiyetlerimiz'** gelişse. / Şu Soma'daki madenci patronların gökdelenlerinden bir tanesini bize verseniz bizim de 'dini hassasiyetlerimiz' gelişse."

Daha birçok şeyi sıralıyor.

Haksız mı?

Hayır!..

*

Yandaş yazar-çizerlerin, siyasetçilerin ve akademisyenlerin hal-i pür melâli ortada..

Kusurları, sadece Nihat Genç'in sıraladıklarından ibaret değil..

Mesela bir **Efkan Ala**, Hz. Peygamber s.a.s. hakkındaki yakışıksız gafından dolayı özür dilemeye tenezzül etmedi. Yandaşlar seyretmekle yetindiler.

Tayyip Erdoğan, çağdaş Kolomb olarak Okyanus ötesinde yeni bir **Hasan Sabbah** keşfetme becerisi gösterirken, burnunun dibindeki **bakaracı-makaracı** için tık bile demedi, diyemedi.

Doğal olarak, bilumum yandaş ve yalaka taifesi, **orkestra şefi**nin tavrına göre konum belirlediler.

Adamlar yandaşlıkta öyle uzmanlaşmışlar ki, orkestra şefinin bırakın el hareketlerinden, bir bakışı, jesti ve mimiğinden bile derin anlamlar çıkarıyor, leb demeden leblebiyi anlıyor, ona göre tutum sergiliyorlar.

Bu arada, dönüp kıvırmaktan omurgaları harap oluyor, fakat umurlarında bile değil.

Durum böyle..

*

Ancak, Nihat Genç, onlardan daha iyi durumda değil..

Aynı madalyonun diğer yüzü..

O da, tutup **Charlie Hebdo** olabiliyor.

Bir taraftan Amerikan karşıtlığı yaparken, diğer yandan **Fransız hayranı** olarak arz-ı endam edebiliyor.

AKP'liler karşısındaki sorgulayıcı tavrını Charlie'cilerin yanında sürdüremiyor.

Onların avukatlığına soyunuyor.

"Neden Fransa'daki Yahudi soykırımı ve Ermeni meselesi konulu düşünce özgürlüğüne aykırı yasakları protesto etmiyorsunuz?" diye sormuyor, soramıyor.

"Neden Yahudileri ve İsrail yönetimini hiç eleştirmiyor, eleştiremiyorsunuz?" diyemiyor.

"Günümüz Müslümanlarını eleştirin, tamam, fakat 1400 yıl önce vefat etmiş Peygamber s.a.s.'e neden haraket ediyorsunuz?" diye soramıyor.

"Oryantalistleriniz zaten Hz. Muhammed s.a.s.'i birtakım mugalata ve çarpıtmalarla eleştiriyor, İslam bilginleri de bunlara bilimsel cevaplar veriyor, fakat tutup böylesi çirkin ve edepsizce karikatürler çizmek, fikir mücadelesi midir?" diye itirazda bulunmuyor.

Tutuyor Fransız ve **Charlie** yalakalığı, yandaşlığı yapıyor.

Batılı karşısındaki **Batıcı aşağılık duygusu**yla şaklabanlığa soyunuyor.

Sonra da, çıkıyor AKP'li yandaş yalakalar üzerinden, kendi "**dinî hassasiyetsizliğini"** haklılaştırmaya uğraşıyor.

Böylece, içinde bulunduğu bataklıkta çırpınıyor, batışını hızlandırıyor.

CHARLIE HEBDO'DAN BİLE KİNDAR

Nihat Genç adlı, aşağılık duygusu iliklerine işlemiş adi, "**Paris saldırısının arkasındaki gerçek**" başlıklı bir yazı kaleme almış ve kendince dünyadaki bütün olumsuzlukların nedenini göstermişti: İslamcılar.

Ona göre, İslamcılar bilimde, sanatta, ahlâkta ve yaşamda Batı'ya yenilmişler ve "**kadın**"ı anlamamışlar.

Sadece bu da değil, eğitimde, ticarette, sanayide, kültürde ve daha birçok alanda açık bir yenilmişlik, geride kalmışlık varmış.

İfadeleri aynen şöyle:

> "İslamcı, dindar kanaat önderleri, aydınlar, cemaat liderleri, siyasetçiler kendi toplumlarını büyük bir başarısızlığa mahkum ettiler.
>
> "Çocuklarına iyi bir eğitim veremediler.
>
> "Mutlu ve huzurlu bir yaşam ortamı sunamadılar.
>
> "Dünya ile rekabet edecek bilgi ve kültür geliştiremediler.
>
> "Dini hamaseti, esasa dönük işler yapmaya tercih ettiler.
>
> "Giderek İslam'ı dünyadan, hayattan kopardılar."

Ve bu eğitimi şahane angut, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Bilimde, sanatta, yaşam tarzında, ahlakta rekabet edemedikleri ülkelere; lüksle, şatafatla, gösterişle üstünlük taslamayı ve bu alandaki ezikliklerini gidermeyi bir yol olarak görüyorlar. …

“Şimdi yetersizliklerini gizlemek, kendi akılsızlıklarını saklamak için bir düşman yaratıyorlar.

“Rekabet edemedikleri ülkeleri, toplumları, bireyleri **‘İslam Düşmanı’** diye göstererek, bu zıtlık üzerinden varlıklarını sürdürme savaşı veriyorlar.

“Bir taraftan medeni toplumları ebedi düşman olarak gösterirken, diğer taraftan da ‘**Esas olan dünya hayatı değil, Cennete gitmek’** diyerek ölmeyi, öldürmeyi hayatın amacı yapıyorlar.”

Evet, İslamcılar böyle yapıyorlarmış.

Kurtuluş çaresi ise şuymuş:

“Peki ne yapacağız?

“Dinin siyasete, ticarete alet edilmesine müsaade etmemeliyiz.

“Dindarlığı her derde deva bir ilaç olarak görmekten vazgeçmeliyiz. İslamcı kanaat önderlerinin bize modern dünya ile barışık bir din yorumu sunma ihtimali neredeyse imkansız hale geldi.

“Onu bırakın, herhangi bir barışçı yol bilmiyor bu adamlar.

“Sadece, ‘İslam barış dinidir, adı zaten barış anlamına gelir’ diyorlar.

“Hepimiz biliyoruz ki bu yalnızca kuru bir söz. Çünkü bu sözü söyleyenler, barış yolunda bir adım bile atmıyorlar.

“Bunun için dini, hayatın odağı yapmaktan uzak durmalıyız.”

Evet, söz konusu geri zekâlının yazdıklarının özeti bu..

Bir yazıya sığdırılmış bunca yanlışı, çelişkiyi ve tutarsızlığı düzeltmek için bir makale yetmez, hatta kitap değil, belki ansiklopedi yazmak gerekir.

*

Düşünmeden yazmak gibi zamanımızda yaygınlaşmış bir meziyete sahip olduğu görülen bu geri zekâlı bir yandan İslamcıları şehit olmak için can atan, öldürmekten başka bir şey bilmeyen insanlar olarak gösteriyor, diğer yandan da onların "İslam barış dinidir, adı zaten barış anlamına gelir" dediklerini öne sürüyor.

Şehit olmak isteyen adam, "İslam barış dinidir" demez. "**İslam savaş dinidir**" der.

Siz hiç bunu diyen insan görüyor musunuz?

(Allah rahmet eylesin, bunu merhum **Prof. Esad Coşan** söylüyordu, "İslam savaş dinidir, kötülükle savaş dini" diyordu, ancak kimsenin kanını da dökmemişti.

Sureta barıştan söz edip duran, fakat perde arkasında cinayet planlayıp gerçekleştirenlerden değildi.

Nasıl öldüğünü biliyoruz.

Buna karşılık, **Fethullah Gülen** ve onun **eski 'kanka'sı, yeni düşmanı AKP'liler** gibiler barış havarisi olarak karşımıza çıktılar, çıkıyorlar.

Peki neden bunlar, İslamcıların gerçekleştiremediklerini yapıp da o İslamcıları utandırmıyorlar?)

*

Biraz unutkan olan, bir paragrafta yazdığını bir başka paragrafta geçersiz hale getirip tam zıt görüşleri savunan söz konusu geri zekâlıya göre, İslamcılar sanatta, hayatta, ticarette vs. yenilmişler, fakat, *"Bilimde, sanatta, yaşam tarzında, ahlakta rekabet edemedikleri ülkelere; lüksle, şatafatla, gösterişle üstünlük taslamayı ve bu alandaki ezikliklerini gidermeyi bir yol olarak görüyorlar"*mış.

Tamam, bilimi ve ahlâkı anladık da, sanatta ve yaşam tarzında yenilmekle lüks, şatafat ve gösteriş nasıl bir araya geliyor?

İnsan işkembeden döktürünce demek ki böyle oluyor.

*

Meselenin esasına gelelim.. Birkaç asır önce dünya üzerinde Müslümanların iki büyük siyasal gücü vardı: Batıda **Osmanlı**, doğuda **Babür İmparatorluğu**..

İkisi de, 17. asrın sonundan itibaren Batı karşısında ağır yenilgiler almaya başladılar.

O sıralarda bugün **İslamcılık** diye adlandırılan bir akım da yoktu.

Sorun, bütün bir İslam dünyasının sorunuydu.

İslam dünyasındaki **siyasal elitler**, kurtuluşu **Batı'yı taklit**te buldular. Sarığı çıkarıp fes giymek, Batı müziği dinlemek (Bkz. Osmanlı'daki Donizetti Paşa), **şapka giymeyenleri öldürüp asmak** gibi soytarılıklarla sorunlarımızı çözeceklerini zannettiler.

Batıcılık, bütün bir İslam dünyasında gerçek bir **çılgınlık seli ve fırtınası** gibi her şeyi yıkmaya başlamıştı.

Buna karşı direnen, yalnız kalma pahasına aykırı sesler çıkaran tek tük kişiler vardı. Muhalifleri tarafından bunlara İslamcı denildi.

(Mesela, vatanını terk edip gurbet elde hayatını yitiren **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efend**i, Mısır'da kimseyi öldürmeyen fakat öldürülen **Hasan el-Benna**, yazıları yüzünden idam edilen **Seyyid Kutub**, bir kitabı yüzünden asılan **İskilipli Atıf Efendi**…)

*

Bu İslamcılar, İslamcıları eleştiren geri zekâlı gibi beyinsiz ve ahlâksız olmaktan uzaktı.

İslam'ın barış dini olduğunu söyleyerek **Batı'ya yalakalık** yapmaya tenezzül etmemekle birlikte, tutup birilerine saldırıyor da değillerdi.

Fakat, dünyanın dört bir tarafında müslüman toplumların uğradıkları zulümlere karşı Batılıları ve Batıcıları suçluyorlardı.

O İslamcıların **din istismarı** yaparak zenginleşen, dünyanın zevk ü sefasını süren, Batılılar'la lüks ve şatafat yarışına giren **görgüsüz dünyaperestler** olmadıkları da malum.

Bugüne gelince..

Türkiye'de bugün İslamcılığa sahip çıkan ve İslamcı olarak bilinen zevata yapılan saldırılara cevap verenlerin sayısı **bir elin parmağını geçmiyor.**

Buna karşılık, "İslamcılar şöyle kötü, böyle kötü" diyen sözde "dindar"ların haddi hesabı yok.

İşin ilginç tarafı, Kemalistlerin bu kişileri de İslamcı olarak kabul etmeleri..

*

Kemalistlerin İslamcı olarak gördükleri, fakat Kemalistlerden fazla İslamcılık eleştirisi yapan bu kimliksiz, kişiliksiz, şahsiyetsiz ve ahlâksız tiplerin, bir yandan **mevcut düzene biat** edip Kemalistlerle lüks ve şatafat yarışına girdiklerini, diğer yandan da İslamcılara savaş açtıklarını görüyoruz.

Ancak, savaş açtıkları İslamcıların kimler olduğunu açıkça söylemiyor, isim ve adres veremiyorlar.

Kim bu, Batı'yla lüks ve şatafat yarışına giren İslamcılar?

Ancak, “dini, hayatın odağı yapmak”tan uzak durmamız gerektiğini söyleyen bu geri zekâlı “Paris kurtarıcısı”nın asıl derdini biliyoruz.

AKP’lilerle birlikte yola çıkan, ancak onlar tarafından **sırtına tekme vurulup lüks ve şatafat yarışını kaybeden** bu geri zekâlı, aslında İslamcılar derken AKP’lileri anlatmaya çalışıyor.

Fakat, karın ağrısını açıkça söyleyemiyor.

Çünkü ahlâksız..

Kendisi gibi, AKP’lilerin de İslamcı olmadıklarını biliyor, fakat yine de utanmadan yalan söyleyebiliyor.

*

Bu ahlâksız geri zekâlının mucize reçetesine bakınız: Dini, hayatın odağı yapmaktan uzak durmalıymışız.

Türkiye’de din, 1923’ten beri hayatın odağı olmaktan uzaklaşmış durumda..

Bu tarih, 1839’a da götürülebilir.

Toplumsal, ekonomik vs. açılardan baktığımızda, söz konusu tarih çok daha gerilere çekilebilir.

Dinden uzaklaştıkça sorunlar çözülecektiyse, neden durumumuzda bir düzelme olmadı, tam aksine kötüye gittik?

Bahis konusu yaptığımız geri zekâlının yazısı ile yazısının başlığı arasında da kopukluk ve ilgisizlik var. Tıpkı beyninin farklı bölümleri arasında bir irtibat ve insicamın bulunmaması gibi.

Başlıkta Paris saldırısı var, yazıda ise, üstü örtülü, "**Ey AKP'liler, siz bu lüks ve şatafatı yaşarken nasıl olur da beni bir kenara atarsınız? Ben bunun hesabını sormaz mıyım?**" karın ağrısı..

Başka bir şey yok..

*

Paris saldırısına gelelim..

Ortada, afvedilmeyecek hakaretler var..

Devletler ve toplumlar arasındaki ilişkiler, özünde, bireysel ilişkilerden çok farklı değildir.

Fenerbahçeli bir insanın, **Galatasaray**'a hakaret ettiğini, Galatasaray'ı simgeleyen temsilî bir şahsın çok çirkin karikatürlerini yaptığını varsayalım..

Buna karşı, kimi Galatasaraylılar, "Bana ne ki!" deyip gülüp geçebilirler.

Ancak, Galatasaray Kulübü başkanı ve bazı taraftarlar, gülüp geçmezler.

Buna isteyen **fanatizm**, isteyen de **onur ve şeref** diyebilir.

Şayet bugün Müslümanların, Osmanlı'nın yükseliş döneminde olduğu gibi güçlü bir siyasal birliği bulunsaydı, **Charlie Hebdo** alçaklıkları yaşanmazdı.

Buna müsaade edip örtülü destek veren devletlerden bunun hesabı sorulurdu.

Evet, bir Paris saldırısı olup, 12 kişi ölmezdi. Belki onbinlerce, yüzbinlerce insanın öldüğü savaşlar yaşanırdı, ya da, Batılılar akıllarını başlarına alıp bu rezaletlerden vazgeçerlerdi.

Bugün Müslümanların, onları temsil eden bir güçlü devleti, birliği yok. Bütün mesele bu.

*

Hem, Batılılar madem İslamcıları ahlâkta yenmişler, **neden bu ahlâklarını basın-yayın alanında da göstermiyorlar?**

Batılılarınki ahlâksa, ahlâksızlık nedir peki?

Madem galip gelmişler, hâlâ neden mağlup Müslümanlara sataşıp duruyorlar?

Sorulması gereken soru budur..

Biliyorum, böylesi bin tane yazı kaleme alınsa, sözünü ettiğim geri zekâlı alçak gibilere bir faydası olmayacak..

ADADÜRKÇÜ GEMALİST NİHAT

“Hala ‘ama gemalizm ama adadürkçülük’ diye laf yarıştırıyorlar”.

Bu “adadükçülük”lü tuhaf cümle, Nihat Genç’in ***odatv.com***’da yayınlanan bir yazısının başlığı..

“Yahu bırakın ideolojik ezberlerinizi, bırakın **ama gemalizm ama adatürkçülük** takıntılarınızı” diyor ve bir sürü küfürden sonra şöyle bir soru soruyor: “Bir insan sakalımı kesmeli miyim uzatmalı mıyım diye şeyhine niye gider?”

Bu salağa göre böyle bir mevzuda şeyhe gidilmez, taptığı putu “Adadürk”e gidilir.

Adadürk’ü “Şapka giy!” der, bu şapka giyer. “Sakalını kes” der, sakalını keser.

Adadürk dururken şeyhe gidilir mi?!

Bu salak sonra büyük harflerle şöyle bir cümle yazmış: ŞEYHİNE UYAN İNSAN RAHATTIR.

Doğru, şeyhi Adadürkçü, yerli milli, vatanperest ve devletçi ise rahattır.

Adadürkçü değilse yandı gülüm keten helva..

*

Bu şımarık soytadının bir başka cümlesi: *“*Bu insanların **‘hukuk’** ve ‘**yurttaşlık’** kelimelerini telaffuz edebilmesi mümkün mü?”

Bunların hukuktan anladıkları, İstiklal Mahkemeleri zulmüdür.. Yurttaşlıktan anladıkları da, yurt edebiyatı yapıp insanları kendilerine kul köle yapmaktır.. Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır diyerek her haltı yemektir.

Bu soytarının bir başka cümlesi:

> Mesela komutla telkinle direktifle yönetilen insanların beyinleri kararlarını kendi başına veren normal insanlardan daha az enerji harcar.

Bu sayede Adadürkçüler daha az bile değil, hiç enerji harcamazlar. Onun için böyle zırvalar karalarlar..

Nitekim yazarken hiç enerji harcamadığını, beynini hiç yormadığını aynı yazıda şöyle dile getiriyor:

> Başlayalım, yıllarca yanımda **karikatür çizen mesai arkadaşlarımı** izledim, birkaç dakika içinde maharetle hızla çiziyorlardı, oysa, aynı karikatürü benim çizmem bir haftamı alır. Üstün bir beceriyi artık otomatiğe seriye bağlamışlar.
>
> Aynı şekilde diyelim **Nihat Genç**, darbe sonrası bu sütunda bir kitap boyutunda yazılar yazdı, her satırı dikkat taşıyan yazılar. Sıradan bir insan bu kadar yazıyı ancak **bir iki yıl çalıştıktan sonra** yazabilir, ancak karikatürist arkadaşımın olduğu gibi benim de bu yazıları otomatiğe bağlanmış gibi yazabilmem çocuk oyuncağıydı.

Yazılarının neden boş ve mantıksız olduğu, çocukça zırvalar olmaktan öteye gitmediği böylece açıklığa kavuşmuş oluyor.

Otomatiğe bağlamış sallıyor.

Çocuk, çocukluğunu yapıyor.

*

Ama herkes Nihat gibi değil..

Mesela kimler diyeceksiniz_

O meselayı Nihat açıklığa kavuşturuyor:

> Mesela her şeyini **şeyhine soran bir cemaatcinin** mesleğinde üstün bir meziyet göstermesi ve bir mesleğin iç disiplinine konsantre olması imkansızdır.

Misal, **Yunus Emre**!.. Ortaya ne koymuş ki!..

Türkçe'ye hakimiyetindeki ustalık insana küçük dilini yutturan zibidi üstad Nihat gibi şaheserler üretmek yerine dökün tü şiirler yazmış.

Nihat'ın harika küfürleri nerde, Yunus Emre'nin zavallı mısraları nerde!

Misal, **Ahmed-i Yesevî**, ne üretmiş!..

Misal, **Akşemseddin**, hangi **iç disiplinin**e sahipti!

Şeyh diyerek ona danışan **Fatih Sultan Mehmet** neyi başarabilmiş!. Ankara'nın dumanlı serseri yataklarının çetelesini tutabilmiş mi?!

Misal, **Mevlana**, ne yazabilmiş!

Misal, Şeyh Edebali'ye danışan **Osman Gazi** ne yapabilmiş!

Bir Safiye Ayla yetiştirebilmişler mi, bir **Neriman** mıydı, her neyse, dünya güzeli olacak şekilde bir Türk kızını soğan gibi soyup Batılı efendilerin arasına salabilmişler mi?

Sarık **şapka vs. giymiyor** diye adam asmayı hiç akıl edebilmişler mi?!

Millete Türkçe ezan hürriyeti bile tanımamışlar, zorla Arapça ezan okutmuşlar.

Sanki **Türkçe ezan** okuyanları jandarma dipçiğini aratmayan yeniçeri palasının kabzasıyla dövüp hapse mi atmışlar!

Ne yapmışlar ha, ne yapmışlar!

Millete vatandaş olarak zorla, dayatmayla, yani "yurttaşlık tipi gönüllülük" anlamına gelen bir gönüllülük ve özgürlükle bağlılık yemini yaptıracakları bir **Osman Gazi ilke ve inkılapları** bile üretememişler.

Nihat İğrenç del'lenmesin de ne yapsın!.

*

Bu soytarının bir başka cümlesi:

> "Oysa aydın **'kendi olmaktır'**, ve bu topraklarda kendi olmak Everest'in tepesine bin kez tırmanmaktan daha zordur."

Bunda pek haksız sayılmaz, evet, bu ülkede, "Ben kendimim, Adadürkçü düdük olmak zorunda değilim" demek kolay değil!.

Kolay olan Nihalt İğrenç olmak.

Şu sözler de bu dangalağa ait:

> İlerleyelim, ve, cemaat ve ideolojik yapılar birbirlerine çok fazla müdahale eder aşırı ikazlarda bulunur..
>
> Şeyh lider ağbi büyükler'in oluşturduğu yapılarda telkin ve ikazlar **'yeteneği**' bozar, kişiyi gemler, tutuklaştırır, kişisel gelişimini durdurur ve beynini dumura uğratır..

Bu tür yapıların böyle yapanı da vardır, (artık sayıları çok çok az olsa da) insanın ufkunu açanı da..

Ancak, beyni dumur etme bakımından Adadürkçülüğün eline su dökemez, onunla yarışamazlar.

Bu soytarı şunu da yazmış:

> Bu yüzden, sırf örnek olsun diye söylüyorum, mesela **ODA TV**'nin bir ordu gibi çalışması ve üretmesinin sebebi kararlarını müdahalesiz ikazsız kendi veriyor oluşudur, mesela bir ordu kadar büyük ideolojik yapıların da **tek bir kişilik performans** gösteremeyişinin sebebi fazla müdahaleye ve ikazına maruz kalmalarıdır.

Nihat efendinin bu sözleriyle kimleri hedef aldığı meçhul..

Mesela 15 Temmuz darbe girişimini FETÖ'nün sivil ayağını takip ederek önceden öğrenebilecekken öğrenememiş olduğu ileri sürülen MİT'i hedef alıyor olabilir mi?

*

Bu çapsızın bir başka cümlesi:

> "Beyler hala **Mozart** dinliyor hala **Atatürk**'e hayranlığımızı konuşuyoruz, bunun sebebi, kendi kararını kendi veren insandır!"

Atatürk'e hayranlığını konuşman normal.

Senin gibi tipler İran'da yaşadığında Humeyni'ye, Suud'da yaşadığında Kral Abdülaziz'e hayrandır.

Bu soytarı sözlerini şöyle sürdürüyor:

> **"**Ülkemizin bugünkü büyük trajedilerinin altında yatan en acımasız gerçeğimiz budur: Kararlarını tek başına veren insanlar, kararlarını şeyhi liderinin kontrolüne veren insanlar!"

Şimdi, o şeyhlerin de büyük çoğunluğu, derinlerin kontrolü altında.

Kararlarını tek başlarına veremiyorlar.

Daha doğrusu, “devletçiler”in emrine girmeye “tek başlarına” karar vermeleri için gereken ortam onlar için hazırlanıyor, ve onlar da gereğini yapıyorlar.

Fethullah da, 1994’e kadar onların kontrolündeydi, sonra ikili oynamaya başladı. ABD’ye yerleşince de, eski efendilerine tekmeyi bastı!

Kararı tek başına vermesine CIA önayak olmuştur, orası kesin.

BU SAPIK, NURCU.. “RIZA NUR”CU..

Bu derin devlet cemaatleri bir taraftan Erdoğan üzerinden “laik düzen”e biat ettirdi..

Diğer taraftan da başka adamları vasıtasıyla bunlara sövdü.. Sövüyor..

Bu sövme gurmesi isimlerden biri Nihat Genç.

Hakaretlerine “**canavarlar**” diyerek başladığı (***odatv.com***’da yayınlanan) bir yazısında şöyle diyordu:

> “… iman ile bağlandığınız şeyhler iman ile **Tayyib’e bağlıysa**, ortada bir sorun yok, diyorsunuz.”

Evet, “laik düzen”e “Mısır ve Tunus’ta **Şeriat yerine laiklik** tavsiye eden” Tayyip vekaleti/proxysi üzerinden **biat** edilmesini bile yeterli bulmuyorlar.

“Düzen’e doğrudan biat edeceksiniz” diyorlar.

Talepleri şu: Arzumuz doğrultusunda münafıkça hareket etmenizi, küfre dolambaçlı biçimde yeşil ışık yakmanızı yeterli bulmuyoruz, küfrü açık ve net bir biçimde benimseyeceksiniz.

*

Nihalt çirkefinin diğer iltifatları şöyle:

> cemaatlerin önünü açan rezil siyasetleri
>
> dibine kadar boka batmışlar,
>
> cemaat bataklığından çıkamıyorlar,

yedikleri hurmalar tırmalamaya başlayınca,

ajan cemaatler

Küresel savaş ağalarının piçleri, yiyin birbirinizi,

Ahlaksız bilgisiz şarlatanlar,

küçük yaşlarda bir şeyhe bir cemaate bağlanan çocuklar ajanlıktan çekinmiyor, siyasi şizofren haline geliyor, ağbileriyle eşcinsellikten utanmıyor, ve aile ve ülke mensubiyeti yerine şeyhine cemaatine karşı adanmış bir kimlik ediniyor ve çalmaktan korkmuyor, ve şeyhin günahlarını pisliklerini görmüyor,

kendine yapılan biyolojik tacizler ya da haksızlıkları görüp aklı başına geldiği halde, her insan evladı gibi, kendini inkar edemiyor.

Hangi tür cemaat olursa olsun hangi tür ajanlık ve sapıklık ya da ağır taciz ve manipülasyonlarla

Sapık hocaları sapık cemaatleri

İki kıssa anlatan sapık şeyhler para cukka kapılarını açan maymuncuk gibi din diyanet bulmuşlar, yiyin efendiler yiyin,

Sapık ve şizofren Saidi Nursi

*

Tayyip efendiye biat eden, ona "Aziz Başkanım" filan diyen, onun isteği doğrultusunda oy vermeyi **farz** kabul eden, onu beklenmeden gelmiş **Mehdi** gibi gösteren, İslam âleminin umudu gibi allayıp pullayan, itikaden yanlış laflarını görmezden gelen kişileri savunmak bana düşmez..

Ancak, merhum **Said-i Nursî** gibi dünyevî hiçbir karşılık beklemeden ve kabul etmeden bu millete hizmet etmiş bulunan ulemaya hakaret edilmesine de razı olamayız.

Sapıklık ve şizofrenlik çirkef ve şirret Nihalt'a uyar, Bediüzzaman gibi deha sahibi bir şehamet ve cesaret abidesine, bir ahlâk anıtına değil..

Bu sapık Nihalt, Atatürkçü olduğunu söylüyor.. Fakat, Cumhuriyet'in ilk Milli Eğitim ve Sağlık bakanlarından **Rıza Nur'un Atatürk'ü anlatırken kullandığı üslubu** benimsemiş durumda..

Bu sapık, Nurcu..

Bildiğimiz Nurcu değil.. **Rıza Nurcu**..

KATİL DERİN DEVLET, NİHAT VASITASIYLA "SARAY"A, "ÖRTÜLÜ İDAMLAR ŞART" MESAJI MI VERİYORDU?

"**Cellatsız saray çok yaşamaz**"..

Nihat Genç'in ***odatv.com***'da yayınlanan bir yazısının başlığı böyleydi..

Lafa FETÖ'den girmiş de, bakmayın öyle girdiğine..

Ondan bir önceki yazısında **Diyanet'in cemaatler raporu**nu bahane ederek Türkiye'deki bütün cemaat, dinî grup ve topluluklara (tabiî müslüman olmaları şartıyla) kavgada söylenmeyecek lafları söylüyor, en ağır hakaretleri sıralıyordu.

Bu ipsiz sapsızın asıl derdi İslam'la..

Evet, ikide bir Osmanlı'ya küfreden, Atatürk'ü put haline getirmiş bulunan bu serseri, "**Cellatsız saray çok yaşamaz**" başlığı altında şunu yazdı:

> "Bugünden bakalım, **veziriazam idamları** Osmanlı'nın altı yüz yıl gibi uzun yaşamasına bir çok sebepten büyük bir sebep midir?"

Ona göre sebep..

Yani vesile:

> "İdamlar çürümeyi önlüyor, rüşveti önlüyor, hırsızlığı önlüyor, **devlette ikiliği** önlüyor."

Önlüyordu da, Osmanlı niye çürüdü?..

Niye rüşvet önlenemedi?..

Niye hırsızlık aldı başını gitti?..

Niye **ayanlar** ortaya çıktı, devlette ikilik bile değil, "çoğulculuk" başgösterdi?

*

Bu cellatlı lafların anlamı şu:

Diyelim ki **Muhsin Yazıcıoğlu** "devlette ikiliğe" yol açıyor, öldürülmesi caiz olmanın da ötesinde vaciptir, gereklidir.

Birilerinin Allahu Teala'ya şirk koşmasını, yani "**tanrıda ikiliği**" savunmasını "saygıyla karşılamalıyız", fakat devlette ikilik tehlikesi varsa, öldür gitsin!

Zaten "devlette birlikçilik" devleti; **laikliği (siyasal dinsizliği)** ile, "tanrıda ikilik" de değil "tanrıda çoğulculuğun" bekçisidir.

Küfrün, Allahu Teala'ya şirk koşulmasının garantisidir, güvencesidir.

Bunun adını da laiklik (dinler arasında tarafsızlık) koymuşlardır.

*

Savunulan şu:

"Devlette birlik", Allahu Teala için kılını kıpırdatmamalı, fakat kendisi (yani siyasetçi ve bürokratların **"hükmetme tekeli"**) söz konusu olduğunda "Muhataplarımın itirazları haklı mı, haksız mı, ben zulmediyor olabilir miyim?" diye kendisini sorgulamak yerine, "devlette birlik" adına **cellat**larını ortaya sürmelidir.

Nihat soytarısının dediği bu.

Fakat günümüz cellatları Osmanlı devrindeki cellatlar gibi değil.. Türkiye bu alanda da ilerleme ve gelişme kaydetti.

Günümüzün cellatları saman altından su yürüterek işleri farklı götürüyorlar. Mesela **enjeksiyon iğneleri**yle geziyorlar.

Mesela muhaliflerinin yiyecek ve içeceklerini tatlandırsın diye ceplerinde **zehir** şişeciği taşıyorlar.

Mesela **trafik kazaları** ayarlama enstitüsü gibi çalışıyorlar.

*

Bu Nihat soytarısının bu tür gevezelikleri rezil kepaze olma tutkusu yüzünden kendiliğinden yaptığını zannetmeyin.

Birileri ona yazdırıyorlar. Kamuoyunu bu tür canice fikirlere alıştırmak için böylesi zırvaları seslendirmesini sağladılar, sağlıyorlar.

Aynı derin adamlar, "**devlette birlik**" dedikleri **laiklik (siyasal dinsizlik) putperest kutsallığı** adına muhaliflerin öldürülmesi için "siyasal dinsizliğin emrine girmiş sözde dindar" din görevlilerini, hoca zannedilen sahtekârları da devreye koyarlar mı?

Onlar **maslahat, mefsedet, kamu yararı, asayiş, laik (siyasal dinsiz) devletin bekası, fitne** vs. mavallarının ardına saklanarak, "hakkı söyleyen" insanların öldürülmesine fetva verirler mi?

Asıl fitnenin tam da bu laikçi "devlette birlik" zorbalığı adına "hakkı söyleyen" insanlara zulmedilmesi olduğunu bildikleri halde..

*

Derinlerin cani ruhlu uşağı Nihat'ın yazısına dönelim.

İdamlar, tek başına çürümeyi önlemez.. Şayet idamlar hukuksuzsa, hukuka aykırı bir biçimde haksız yere yapılıyorsa, işte bu, **çürümenin ta kendisi**dir.

İnsana hayatı veren Allahu Teala'dır ve bir insan, ancak **Allahu Teala'nın izin verdiği durumlarda** ve gerekli **şartlar**ın mevcut bulunması durumunda öldürülebilir.

Katillerin kısası gibi..

Günümüzde ise **devlet**, (**meşruiyet**ini Allahu Teala'nın Şeriat'ini uyguluyor olmaktan değil de *sözde tanrılaştırılan özde kul köle yapılan millet*ten aldığını söyleyen devlet) **tanrı rolü** oynama derdinde..

Tıpkı **Nemrut ve Firavun gibi** tanrılığa soyunuyor.. "Ben istediğimi yaşatır, **istediğimi öldürebilirim**" demeye getiriyor.

Bunu Nihat gibi adamlarına söyletiyor.

*

Evet, söz konusu "derin devletçi **tetikçi** yazar" şöyle diyor:

> "Osmanlı yaklaşık 210 veziriazamdan (sadrazam) 44'ünü idam etti. **Cumhuriyet Türkiye'si de bir veziriazam idam etti.** Fatih'in Çandarlı'yı idam etmesi, meşhur Pargalı İbrahim, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa, Çorlulu Ali Paşa, Koca Mustafa Paşa meşhur sadrazamlardan bir kaçı."

Bu, "**Veziriazam Adnan Menderes**'in idamı, devlette çürümeyi önleyen birşeydi" demek değilse, nedir?

Adnan Menderes'i kim idam etti, **Osmanlı padişahı Celal Bayar** mı?

Hayır, Celal Bayar'ı da idamla yargılayan bir cunta.. **Çete**..

Ve bu çetenin arkasında **ABD** vardı..

Dış güçler.. Dış güçlerin sömürgecilik ağı..

O zamanlar kısa adı MAH olan **MİT** de (Ki maaşlarını Amerikalılar'dan alıyorlardı, Müsteşar Fuat Doğu'nun itiraf ettiği gibi **CIA'in Türkiye'deki şube müdürlüğü** gibi çalışıyorlardı) bu çeteye aktif ya da pasif destek vermişti.

*

Bu cani ruhlu tetikçi kalem, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Sarayda cellat ocağı dahi vardı, cellatsız saray olmaz, idam edilen mevki Cellat Çeşmesi vardı, kelle koltuk tabiri, kesilen baş cesedin koltuk altına konurdu.
>
> "Kimi padişahın emrine karşı geldiği için kimi rüşvet aldığı için
>
> "Osmanlı'da '**müsadere**' geleneği vardı. Müsadere demek, malına mülküne el konulur, ancak vasilerine (evlatlarına) maaş bağlanırdı."

İmdi, bunlar (**siyaseten idam, müsadere** vs.) Osmanlı'da **reaya/halk** için geçerli değildi.

Kapıkulları için (Kapı'nın köleleri; ki önemli bölümü devşirmelerdi) geçerliydi.

Yani o zamanın **devlet memurları**. (Kapı burada devleti simgeliyor; **Bâbıâli**, yüce kapı demek.)

Halktan biri Padişah'ın emriyle idam edilemezdi. Malına el konulamazdı.

Devlet memurlarının (kapıkullarının) durumu farklıydı..

Onlara mal varlıklarının hesabı sorulabiliyordu. (Bunlara birşeyler verilirken de, ellerindekiler geri alınırken de ölçüsüzlük, dengesizlik sergileniyordu.)

*

Günümüze gelelim..

Bu **derin devletçi tetikçinin** yazısına bakıldığında, devlet memurlarının bile değil, **halk**ın mal varlığının müsadere edilmesini, halktan insanların (yargılanmadan) "**siyaseten öldürülmesini**" (faili meçhul veya malum şekilde) savunduğu anlaşılıyor.

Yazısından çıkan mantıkî sonuç bu..

"**Saray var ama cellat yok, devlet var ama hukuk yok**" diyor. Aynen böyle.

Hayıflanıyor.

Hukuk dediği, (Osmanlı'da padişahın veya bir başkasının ağzından çıkan) keyfî idam ve müsadere emri..

Fakat derdi tarih bilgisi vermek değil, günümüz için **zulüm ve cinayet yol haritası** çizmek..

Bunun için **Allah'ın kitabından ve Rasulü'nün s.a.s. sünnetinden (Şeriat'ten)** delil getirecek değiller tabiî.. Laikler ya!

Bu noktada, başka zaman küfrettikleri Osmanlı'ya sığınıyorlar.

Vay utanmaz cani ruhlular vay!..

*

Evet, bu "derin tetikçi", **"Oysa tarihin hiç bir sarayı cellatsız yaşayamadı"** diyordu.

Adamın istediği **saray**lı "cumhuriyet".. Saraylı ve cellatlı laik cumhuriyet.. (Zaten Atatürk de Dolmabahçe Sarayı'nda yaşayıp ölmemiş miydi?)

Böylece, "**Tayyip bey**, sana sadece saray yetmez, cellatların da olmalı" mesajını veriyordu.

Daha doğrusu, bu **kullanışlı medya tetikçi**sine bunları dedirttiler.

FETÖ'yü bahane ederek (her laflarına katılmasam da herkes gibi düşünce hürriyetine sahip olmaları gereken) Nurettin Yıldız ve Alparslan Kuytul gibi isimlere bile **suçlu** muamelesi yapılmasını istediler.

Fakat, FETÖ'den hiç farkı bulunmayan 27 Mayıs darbecilerini alkışlamaya devam ediyorlar. (Alkış olmasa da zararı yok zaten, bu dünyada hesap vermeden öbür dünyaya göçtüler.)

FETÖ **Amerikan işbirlikçisi** de, o 27 Mayıs darbecileri değil miydi?!

Ya 12 Eylül?

Amerikalılar, 12 Eylül darbecileri için "**Bizim çocuklar**" dememişler miydi?! (Evet, 1970'li yıllarda **CIA'in Türkiye şefi** olarak görev yapan Paul Henze, zamanın ABD Başkanı Jimmy Carter'a darbe haberini "**Bizim çocuklar başardı**" diyerek vermişti.)

Hele 28 Şubat..

Ardında **Amerikan Dışişleri'nin, İsrail'in ve uluslararası Masonluğun** bulunduğunu, darbecilerin bunların uşaklığını ve işbirlikçiliğini yaptığını bilmeyen mi var?!

*

Cani ruhlu tetikçi, bunlar için de "**cellat**" olsun mu?!

Bu (hadi "dışarıya satılmış ajan" nitelemesi yapmayalım) "işbirlikçi" devlet memurlarının (mesela **MİT**'çilerin) malı mülkü de **müsadere** edilsin mi?

Mesela 28 Şubat'ın aşırı laikçi (rakıcı) oramirali **Güven Erkaya**'nın sıradışı servetine el konulması gerektiğini savunan çıktı mı hiç?

O dönemde **içi boşaltılan bankaları**n mal varlığı hangi **vatansever (yerli-milli) devlet memurlarının (bürokratların)** cebine gitmişti?

Günümüze gelelim..

Memur maaşıyla elde edilemeyecek servetlere sahip
olmuş **bürokratlar** (MİT'çiler, subaylar, emniyetçiler, hâkimler vs.) kimler?..

DEVLET MAFYALAŞMIŞ GİZLİ SERVİS (İSTİHBARAT ÖRGÜTÜ) MANTIĞIYLA DEĞİL, HUKUKLA YÖNETİLİR

Nihat Genç'in ***odatv.com***'da yayınlanmış olan bir yazısı, gerçek bir ibret levhası..

Bunlar, **Şeriat**'in en sert cezaları olarak bilinen el kesme (hırsızlık için) ve recmi (*evlilerin* fuhşu için) bile acımasız ve katı bulurlar, fakat, saçmasapan, gerçek dışı, uydurma bir filmden hareketle ürettikleri zihniyetle, **kitlelerin acımasızca katledilmesini**, hatta torunlarının torunlarının bile (**tohumlarının tohumu** diye hakaret ederek) cezalandırılmasını makul gösterirler.

(Burada bir parantez açalım..

Tıpkı zekâtta olduğu gibi, el kesmede de bir nisap miktarı vardır.

Çalınan eşyanın birincisi en az bir altın değerinde olması gerekir. Ekmek çaldı diye insanın eli kesilmez.

İkincisi çalınan şey tam muhafaza altına alınmış olmalıdır. Üçüncüsü o sırada ülkede kıtlık vs. gibi afet durumları bulunmamalıdır.

Recmde de dört "adil" şahidin bizzat müşahedesi, gözle açık ve net bir biçimde görmesi şartı vardır. Üç şahit bile yeterli olmaz.)

Bunlar, Allahu Teala emrettiği için, O'nun emrettiği hususlarda idam cezasını getirmeyi, **"devleti din kurallarına uydurmak"** olacağı için kabul etmezler.

Fakat, **"devleti film kurallarına uydurmak"** için de ellerinden geleni yaparlar.

*

Evet, entelektüel kapasitesi roman ve **film**lerin sınırını aşmayan Nihat Genç pespayesi, ***Dogville*** adlı bir filmden hareketle "Cumhuriyet hukuku" dersi veriyor.

Filme göre, mafya babasının kızı Grace (Nicole Kidman), hasımlarını öldüren babasına **“İnsanları niçin affetmiyor, cezalandırıyorsun?”** diyor ve kaçıp Amerika’nın bir dağ kasabasına saklanıyormuş.

Sonra da, neredeyse her kasabalı bu kıza tecavüz ediyor; o da, en ağır işkencelere, en ağır hakaretlere ve aşağılanmalara katlanmak zorunda kalıyormuş.

Ama kız onları bağışlıyor, alttan alıyor, onların pekâlâ suç işleyebileceklerini ama özlerinde insan olduklarını savunuyormuş.

Sonrasında mafya babası kızını buluyor ve “Kızım” diyormuş, “tabiî ki insanları affedebiliriz, ama affedilmeyecek suçlar var, sen herkesi affederek aslında büyük bir **kibir** gösteriyorsun, ‘Ben herkesten üstünüm’ demeye getiriyorsun, bu kibrin bir insana hak ettiği cezayı vermekten daha ağır bir **ahlâksızlık**tır”.

Ve böylece irşat olan kız, kibri bırakıp **tevazu** deryasına yelken açıyor, babasının “ahlâklı” **güc**ünden faydalanarak kasabanın affedilmeyecek suçlarının cezası için hükmünü veriyormuş: “Köpek hariç bütün kasabalılar öldürülsün ve kasaba yakılsın!”

*

Evet, 2003 yılında çekilmiş olan bu filmin senaryosunu anlatan Nihat Genç pesyapesi, ardından “**devleti film kurallarına uydurma**” faslına geçiyor.

Aslında filmin senaryosu manyakça ve aptalca..

Bir kere, en sonunda böylesine **canavarca bir öç** alabilecek kişi, babasının kendisini bulmasını beklemez, çok daha önceden öfkeye kapılıp babasını çağırır.

İkincisi, babası kızını, sırf kendisini ahlâkî gerekçelerle sorguluyor diye öldürmeyeceğine göre, onun tutup bir dağ kasabasına gitmesi mantıksızdır.

Üçüncüsü, bir beldede intikam alınması gerekmeyen masum çocuklar, aciz yaşlı kadınlar, kendi halinde ihtiyar insanlar da bulunur.

Dördüncüsü, bu türden "intikam" finalleri mafyanın altından kalkabileceği şeyler değildir.

Hiçbir mafya babası böyle birşeye kalkışamaz; bunun hesabının kendisinden sorulacağını bilir.

Bu türden zulümleri ancak "zalim diktatörlüklerin başındaki diktatörler" yapabilir (Çünkü Max Weber'in ifadesiyle, devlet **meşru sıfatına layık görülen şiddet tekelini** elinde tutar ve onu başkasıyla paylaşmaz, paylaşmayı kabul etmez).

Firavun'un, İsrailoğulları'nın erkek çocuklarının öldürülmesini emretmesi, falanca diktatörün, kızdığı bir kasabanın haritadan silinmesini istemesi gibi..

Bu türden intikam senaryolarına bir de, **savaş hukuku** tanımayan devletlerin birbirleriyle savaşlarında rastlanabilir.

Böylesi "manyakça" bir final için roman ve filmlerde bu türden "dünyadan kopuk" bir kasaba ve "devletten bile güçlü mafya babası" icat edebilirsiniz, fakat gerçek hayatta bu olmaz.

*

Nihat pespayesinin bu yazısı, aslında bir **cinnet** ortamına doğru sürüklendiğimizi gösteriyor.

Bu şahıs, söz konusu filmin saçma senaryosunu boşuna anlatmıyor. Şöyle diyor:

> Filmde Nicole Kidman'ı **"cumhuriyetimize"** benzettim, bu yüzden özellikle cumhuriyet savcıları ve hakimlerinin bir dinlenme akşamında bu filmi mutlaka izlemelerini tavsiye ediyorum.

Savcılar ve hâkimler bu filmi izlemeli, ve bu filme bakarak **"hukuksuzluk"** dersi almalılarmış.

"Cumhuriyet'in ve devletin sahibi" pozlarında konuşan Nihat pespayesine, savcı ve hâkimlere akıl vermek için böyle bir yazıyı kimlerin yazdırmış olabileceğini tahmin etmek zor değil.

Üslubu zaten kendisini ele veriyor.

Adamlar, "kör gözüne parmağım" tavrı sergiliyorlar, o kadar pervasızlar..

Fakat bu, devletin, **devlet** olmaktan çıkmasını; **hak hukuk** tanımayan, **ahlâk** diye birşey bilmeyen, suçlarla cezalar arasında denklik aramadan **orantısız güç** kullanmaya kalkışan **katil bir mafya çetesine dönüşmesini** istemektir.

"**Suçların şahsîliği**" ilkesi gibi evrensel hukuk kaidelerinden habersiz bir **eşkıya güruhu** refleksiyle hareket etmesini talep etmektir.

Devletin **"masumiyet karînesi"** gibi hukukun temel bir prensibini yok sayarak zulmeden örgütlü **haydutlar zümresi** haline gelmesini sağlamaya çalışmaktır.

Bu, **suç** dünyasının **yargısız infaz** anlayışıdır.

Böylesi **manyakça, sadistçe** filmler üzerinden savcı ve hâkimlere akıl vermek, devletin bir **suç örgütüne** dönüşmesi için çaba sarf etmektir.

"**Adil yargılanma** ve kendini savunma hakkı"nı insanlara çok görmektir.

Bu, devleti; devlet haysiyeti, vakarı, izzeti ve hukukunu bırakıp, **mafya çirkefliği ile donanıp** insanlara zulmetmeye çağırmaktır.

*

Ancak, meselenin başka boyutları da var.

Nihat pespayesi, bir **istihbarat teşkilatı (ya da gizli servis) müdürü** edasıyla şunları söylüyor:

> Bugünlerde çok tuhaf şekilde Fetöcü twit hesaplarında ve internet siteleri yorumlarında büyük bir hareketlilik yaşanıyor.
>
> Hesap soracağız, cezalandıracağız, siz gününüzü göreceksiniz, mealinde tehditleri yine ortalığa salmaya başladılar.
>
> Bu hesaplar ve hangi sitelerde hangi yorumları yapıyorlar, hangi partilere ve yazarlara ve internet sitelerine sızmaktalar yakın takibimizde.

Bunlar, doğru olabilir.

Fakat, işin içine "**istihbarat"**çılar girdiği zaman, akla kara birbirine karışır. Neyin doğru, neyin yalan; neyin gerçek neyin kara ya da gri propaganda; neyin hakikat neyin tezgâh olduğunu kestiremezsiniz.

Yukarıdaki filme dayanarak böylesi bir **ahlâksız ve hukuksuz mafya çirkefliğini ve caniliğini** savunabilen bir kafa yapısından ve onu kullanan odaklardan başka çirkinlikler de beklenir.

O tür hesap sorma laflarının gerçekten sözü edilen kitle tarafından mı söylendiğini, yoksa, **birilerinin zulmüne ve hukuk tanımazlığına gerekçe oluştursun diye "ajanlar"** tarafından mı üretildiğini bilemezsiniz.

KULLANIŞLI DÜDÜK NİHAT'IN KARA PARA (PARDON KARA BİLGİ) AKLAMA YOLSUZLUĞU

Gizli servislerin, yani **istihbarat örgütleri**nin medyayı, basın ve yayın organlarını yaygın bir biçimde 'kullandıkları' bilinen birşey..

Bunu sadece **yayın yönetmenleri** ile bağlantı kurarak yapmazlar; **gazeteci, yazar, çizer, edebiyatçı, televizyoncu, muhabir** vs. olarak faaliyet gösterenlerin bir bölümünden **ajan, eleman, muhbir, nüfuz (tesir, etki) ajanı** vs. olarak da yararlanırlar.

Bunlar vasıtasıyla belirli **konuları** tartışmaya açar, kimi **tez ve fikirlerin propagandasını** yaptırmaya çalışırlar.

Bunun tipik örneklerinden birini, "**İslamcı değilim, müslümanım**" mottosu oluşturuyor.

*

Doğal olarak gizli servislerin elinde **belirli konular, kurumlar ve şahıslar** hakkında kapsamlı dosyalar, bilgi ve belgeler de bulunur.

Ve bu servisler sadece devlet ileri gelenlerine rapor sunmazlar, kimi zaman ellerindeki bu tür dosyaları kamuoyuyla da paylaşırlar.

Ancak bunu, mesela "**CIA Yayınları**" ya da "**MİT Yayınları**" gibi adlar taşıyan şirketler kurarak yapmazlar.

Bazen, sözde özel sektöre ait **paravan şirketler** bu tür yayınları yaparlar, bazen de **medyadaki, gizli servise çalışan "eleman"lar** bunları kendi araştırmalarının ürünüymüş gibi kitaplaştırıp yayınevlerine götürürler, veya makale olarak dergilerde, şurada burada yayınlarlar.

Nasıl ekonomik hayatta bir "**kara para aklama**" olayı varsa, medyada, kültür dünyasında da bir "**kara bilgi aklama**" mekanizması mevcuttur.

Kara para aklayanların bunu aynı zamanda **yasal/legal** bir ekonomik faaliyetle birlikte yürütmelerine benzer şekilde, **kara bilgi** aklanırken de yalanlarla doğrular harmanlanır.

Doğruların cazibesine kapılıp yalanları da yutarsınız.

*

Nihat'ın ***Odatv***'de yayınlanan "**Ezel dizisinde FETÖ mesajları mı var**" başlıklı yazısının ilk iki paragrafı şöyle:

> **'EZEL'** dizisi yedi sekiz yıl önce yetmiş bölüm yayınlandı, oyuncu kadrosu müthiş: Tuncel Kurtiz, Haluk Bilginer, Kıvanç Tatlıtuğ, Kenan İmirzaoğlu, vs.
>
> Ancak **bana ve birkaç gazeteciye gelen bir mesaj** konuyu yeniden hatırlamama neden oldu. Gönderen kişi, dizide zamanında yapılan bir göndermeden yola çıkıp dizi **aylarca çalışmış ve bazı şifrelere ulaşmış**tı. Dizide FETÖ'nün gizli mesajlarının saklı olduğunu iddia ediyordu.

İşte bu ifadeler, tipik bir **gizli servis "kara bilgi aklama" operasyonuna** karşılık gelmektedir.

Kimse, hobi olsun diye bir dizi üzerinde **"aylarca çalışıp bazı şifrelere**" ulaşmaz.

Diyelim ki bunu yaptı, o takdirde de, araştırmasının sonuçlarını **bizzat kendisi** kitap ya da makale haline getirir.

Patenti başkalarına bırakmaz.

Bunu **el emeği göz nuru**nun çalınması olarak değerlendirir.

En azından, bu bilgileri gönderdiği yazar(lar)ın; ismini, çalışma alanını vs. belirterek kendisini mehaz olarak göstermelerini ister.

*

Ama, bir gizli servisin diyelim ki **FETÖ masası**nda çalışıyorsanız, işiniz gücünüz onların faaliyetlerinin envanterini çıkarmaktan ibaretse, iş değişir.

Bu durumda yapacağınız şey, edindiğiniz bilgi ve bulguları, "eleman"ınız olan bir gazeteci ya da yazarın eline, sıradan bir vatandaş tarafından gönderilme **"cover story"**si (perdeleme hikâyesi) eşliğinde tutuşturmak olacaktır.

(Bazen bu tür sorgulamalar üzerine, hikâyedeki boşluğu kapatmak için, yeni dizileri izleyip keyfine bakmak varken gündemden düşmüş, tozlu arşivlerin malı haline gelmiş bir dizi üzerinde aylarca çalışıp şifre çözmüş "egzantrik bir sıradan vatandaş" da ayarlarlar.)

Tabiî, böyle bir gizli servis çalışanı, elindeki "araştırma sonuçlarını" **kendileriyle bağlantısı olmayan** yazar çizerlere de, sıradan bir vatandaş görünümü altında ulaştırabilir.

Fakat medyanın **tecrübeli ve usta** çalışanları bu tür "**numara**"ları kolay kolay yutmaz.

*

Evet, Nihat, "**Ezel dizisinde FETÖ mesajları mı var**" başlıklı yazının ardından bir yazı daha yayınlamıştı.

Başlık şöyleydi: "**Ezel'i yazmaya devam ediyorum… Hodri meydan**".

Bu defaki yazı şöyle başlıyordu:

Geçen yazımda EZEL dizisinin bir Fetö yapımı olduğunu ifşa edince **Fetöcü hesaplar** önce saldırıya geçti ve sonra bıçakla kesilmiş gibi birden sustular, neden?

Nihat'ın, "Fetöcü hesapları takip" gibi bir hobisi mi var?

Yoksa, FETÖ'cü hesapları **takiple görevli** olanlar mı onu bilgilendiriyor?

*

Edgar Allan Poe, "Believe nothing you hear, and only one half that you see" demişti: "**Duyduklarından hiçbirine, gördüklerinin de yarısına inan.**"

Ben, "Nihat gibilerden duyduklarınızın **hiçbirine** inanmayın" demiyorum.

Sadece **yarısına** inanın.

Dilerseniz dörtte üçüne de inanabilirsiniz.

Yüzde 100'üne asla!..

ATATÜRKÇÜ DÖNEKLİK VE DÖNÜŞ

ÇEKİRGE: Usta, Nihat Genç'in ***odatv.com***'da yayınlanan şu "**Mustafa Kemal'in dönüşü**" başlıklı yazısı için ne diyorsun?

USTA: Ne demek istiyor, Mustafa Kemal'in dönüş ya da döneklik yaptığını mı söylemeye çalışıyor?

ÇEKİRGE: Yok usta, Mustafa Kemal'in yeniden gündeme geldiğini söylemek istiyor.

USTA: Gördüğüm kadarıyla Mustafa Kemal'i Nihat ilen ***Odatv***'sinden başka gündeme getiren yok.. Atatürk bunların vird-i zebanı.. Müslüman Allahu Teala'yı anıp zikreder, Resulullah s.a.s.'e salavat getirir, bunların da işi gücü Atatürk'e "dönüş" yaptırmak, yerli yersiz Atatürk ağıtı yakmak.. Ee, ne diyor bu Nihat, Atatürk nasıl dönüş yapmış?

ÇEKİRGE: Nihat, *"Birgün Atatürk'ün dönüp hepimizden intikam alacağını biliyordum"* diyor.

USTA: Atatürk, Nihat da dahil herkesten niye ve nasıl intikam almış? İntikam için mezarından kalkıp da gelmiş mi? Nihatlar, intikam alınması gereken ne yapmışlar?.

ÇEKİRGE: Devlet ve millet Atatürk'ün "ekonomik yol"undan uzaklaşmışmış, böylece intikam alınması gereken duruma düşmüşüzmüş. Milleti Atatürk'ünün gazabıyla korkutuyor. Ama Nihat'ın bir müjdesi de var, *"Rüzgar Mustafa Kemal'den esiyor"* diyor.

USTA: Yani bu putperest Nihat'a göre Mustafa Kemal bizim gibi bir fani değil. Yunan tanrıları gibi ölümsüz. İstediği zaman dönüp herkesten intikam alabiliyor. Rüzgâr estirebiliyor. Peki bu rüzgâr nasıl esiyormuş?

ÇEKİRGE: O konuda pek birşey söylemiyor ama, bu rüzgârlı başlık altında şunları yazmış: *"Hem dışişleri hem yurt dışındaki kültür kurumlarında aşırı dolar maaşlarına son verilmeli, yüz bine yakın lojman satılmalı, beş yüz bine yakın lüks kamu aracı satılmalı ve kayyum ve tasarruf mevduattaki şirketler, mallar satılmalı ve yüzde yedi gibi sıcak para büyümesiyle iftihar edeceğine, bu sahte büyümeye yol açan yani abartılı, gösterişçi, büyük yatırımlar sonlandırılmalı. Televizyonların çoğu fazladır kapanmalı. Havuz gazeteleri yaşamak için AKP'li belediyelerden halkın parasını çalıp toplamakta, bu gazetelerin çoğu kapanmalı."*

USTA: Tamam da Atatürk yurtdışındaki görevlilere maaş vermemiş mi?! Atatürk'ün zamanında kimsenin lojmanı yok muymuş?! Mustafa Kemal rüzgârı bu yazdıkları mıymış?! Atatürk'ün kendisi nerede yaşamıştı, Çankaya köşklerinde, Dolmabahçe saraylarında mı, yoksa basit bir kulübede mi? Teklifleri mantıklı olabilir de, bunun Mustafa Kemal rüzgârı ile ilgisi ne?

ÇEKİRGE: Bilmiyorum usta, Nihat o bahislere girmemiş. Ama bu laflarının arkasından başka birşey söylemiş: *"Eşcinsellerin hak gösterileri mitinglerde sosyal siyasal haklarından çok cinsel şovları öne çıkartması gibi İslamcıların da her siyasi tartışmada Allah'ı dini değerleri istismar etmesine asla fırsat verilmemeli, sadece eşitlik bölüşüm ve sosyal hakları konuşacak bir toplumsal bilinç'e çoktan evrilmeliydik."*

USTA: Vay köylü kurnazı Nihat vay, demek bunları yazmış!. Bu çakma İblis, İslamcılık ile eşcinsellik hareketini aynı ortak paydaya yerleştirme şeytanlığını da yapmış demek! Peki bu akılsız, *"Atatürkçüler, eşçinseller gibi hareket etmemelidir. İkide bir Atatürk istismarı yapmaya, her siyasî tartışmada lafı Atatürk'e getirme istismarcılığına son vermelidirler"* de demiş mi?

ÇEKİRGE: Ne gezer! Kendisinin yaptığı şey zaten bu.. Ama, şu "İslamî" grup ve cemaatlere acayip laf sokuşturmuş.

USTA: Ne demiş?.

ÇEKİRGE: *"Ekranlarda bu asalak ve dini mafya kurumlarını masaya yatırmalıyız, alın terini kol ve zihin yorgunluğunu ve kendi çalışarak kendi karnını doyurmanın faziletlerini bu insanlara öğretebilmeliyiz"* diyor.

USTA: Bunu Nihat mı öğretecekmiş?!. O ancak asalaklığı, Atatürkçülük yaparak resmî ideolojiye ve derin devlete sırtını dayamayı öğretebilir. Peki bu Nihat bu kadar cesur ve dürüst de, niye bu asalak ve dini mafya kurumlarının adlarını açıkça yazmıyor?

ÇEKİRGE: Bir yazısında 200 bin Diyanet görevlisine taş atmış, onlara tavuk yetiştirme görevi yüklemişti. Asalaklıktan kurtulsunlar diye..

USTA: Demek ki, Diyanetçilerin "Başta Gazi Mustafa Kemal Paşa olmak üzere bütün şehit ve gazilerimizi minnetle ve şükranla anıyor, Allah'tan gani gani rahmet diliyoruz" seremonilerini yeterli görmüyorlar. Kaderin adaleti; siz böyle şeyler yaparsanız, birileri de gelip size asalak ve mafya der. Tabiî aynı şey, yerlilik ve millilik kuyruğuna giren zamane cemaat ve tarikatları için de geçerli. Ektiklerini biçip yiyorlar. Afiyet olsun.

ÇEKİRGE: Nihat haklı mı sence usta?

USTA: Aynı mantıkla bütün bir öğretmen camiasını, memurları, hakim ve savcıları, askerleri de asalak kabul etmek gerekir. Hele de şu sanatçı taifesini.. Bunlar yenilip içilen, kullanılıp giyilen ne üretiyorlar? Hiçbir şey! Bazı hizmetler vardır ki, etkisi gözle görülmez. Mesela sen insanlara insanlığı öğretirsen suç işlenmez, cinayet ve hırsızlık olmaz, böylece polise, bekçiye, hakime, savcıya, hapishaneye, gardiyana vs. ihtiyacın fazla kalmaz. Bunlar için para harcamazsın. Ama Nihat gibilerin kafası böyle işlere basmaz. Onların gözü öküz gibi hazır yenen samandadır. Bu mevzu uzun, girmeyelim.

ÇEKİRGE: Yani Mustafa Kemal'in dönüşü ve rüzgârı meselesi Nihat'ın anlattığı gibi değil, öyle mi?

USTA: Nihat'a tavsiyem, Mustafa Kemal'in şu Kral Edward'la olan fotoğraflarına biraz bakması.. Şimdi bak, günümüzde "beden dili" diye bir çalışma alanı var.. Üniversitelerde sosyal psikoloji derslerinde bu bahis de artık okutuluyor, sosyal psikoloji kitaplarında bu konu yer alıyor. Bu beden dili çalışmalarını asıl başlatanlar işletmeciler.. Pazarlamacıların muhataplarının beden diline bakarak tepkilerini anlayıp ona göre tavır almaları için bu alanda çalışmalar yapmışlar. Albert Mehrabian, alanın öncüsü olarak biliniyor. Bu Mehrabian'a göre, kişisel iletişimde salt sözlerin etkisi sadece yüzde yedidir. Mesajın yüzde 38'i, sesin tonu ve söyleyiş biçimi ile verilir. Mesajın yüzde 55'ini ise beden dili yansıtır. Yani yüz ifadesi, bakış, duruş vs.. Bu Nihat'a tavsiyem, Kral Edward'ın beden dili ile Mustafa Kemal'in beden dilini kıyaslaması.. Bunu başarabilirse, Atatürk'ü tanıma yolunda, şu 60 yıllık ömründe alamadığı mesafeyi 6 saniyede alabilir. Fakat onda bu zekâ ve kabiliyet var mı, onu bilmiyorum.

KULLANIŞLI NİHALT GENÇ BORUSUNUN İŞLEVİ

ÇEKİRGE: Usta, şu ***odalık.tv***'de yazan Nihalt Genç için ne diyorsun?

USTA: Ne halt dedin?

ÇEKİRGE: Nihalt dedim.

USTA: Ha o mu, Babıadi camiasının mektep medrese görmemiş, sokaklarda büyümüş bir zibidisidir. Şimdi ***odalık.tv*** kanalizasyonunda tuvalet temizlikçiliği vazifesi görüyor. Basit yazarlık hileleriyle artistlik yapma derdinde.. Mesela, normalde ayrı yazılması gereken iki üç cümleyi, araya nokta, virgül vs. koymadan birleştiriyor, böylece, derin anlamlı ve tumturaklı cümleler kurabilen bir yazarmış gibi görünmeye çalışıyor. Ama beceremiyor, ifadeleri gramer açısından bozuk. Fikir açısından ise zayıf.. Bu zayıflığı küfürlerle, cesur adam pozlarıyla saklayıp örtmeye çalışıyor. Bunlar, içinde zekâ pırıltısı ve mizah becerisi bulunan ince buluşlar olsa neyse, kaba küfür..

ÇEKİRGE: "Tarikatları ve cemaatleri koruyan kollayan kimseler Türk ve İslam ülkelerinin asıl düşmanlarıdır" başlıklı bir yazı yazmış.

USTA: Yazı yazmamış evladım, kullandığı kelimelere bakarsan, ***odalık.tv*** adlı tuvalete büyük ve küçük abdestini yapmış. Utanması sıkılması yok, herkesin gözü önünde ortalığı kirletmiş.

ÇEKİRGE: Niye böyle yapıyor, kendisini rezil ediyor ki?

USTA: Görevi bu, evladım. Şimdi bak, bir evde yaşıyorsun; oturacak koltuğa da, yatacak yatağa da, su içecek bardağa da ihtiyacın vardır. Bunlar nesneler. Ama, süpürgeye de ihtiyacın var. Bulaşık bezine de ihtiyacın var. Fırçaya da ihtiyacın var. Çer çöpü toplayacak faraşa da ihtiyacın var. Tuvalet fırçasına bile ihtiyacın

var. İşte istihbarat servisleri de böyledir. Her iş için bir nesneleri, yani kullanışlı adamları vardır. Nihalt züppesini de pis işler için kullanıyorlar. Evin lağım borusu vazifesi ona düşmüş.

ÇEKİRGE: Niye böyle diyorsun usta, ayıp olmuyor mu?

USTA: Olmuyor evladım.. Bu Nihalt zibidisi, nesneleri, maddeyi seven bir adam. Lağım borusu da bir madde mi? Madde. Bir nesne mi? Nesne. Hem de bak, bir evdeki belki en lüzumlu nesne. Düşün bir, evde lağım borusu olmasa, ortalık pislikten geçilmez. Dolayısıyla, böyle çok önemli ve zorunlu bir nesneye karşılık geliyor olması Nihalt züppesi için iltifat yerine geçer. Bundan onur duyar. Zihniyeti, dünya görüşü ve kişiliği buna uygundur. Üstelik bu Nihalt züppesi, şark tipi değil, alafranga bir lağım borusu.

ÇEKİRGE: Ama usta, Nihalt'ın yazısında hiç mi doğru yok?

USTA: Bak evladım, lağım borusundan temiz su da geçer elbette; rezervuardan sifonla temiz su gelir. Ama o temiz su, lağım borusuna girdiği anda artık pis demektir. Nihalt zibidisinin doğruları da böyle. Nihalt zibidisinin yazısına konu olduğu anda onlar yanlışa ve pisliğe dönüşüyor.

ÇEKİRGE: Bu pis lağım borusu "Tarikatları ve cemaatleri koruyan kollayan kimseler Türk ve İslam ülkelerinin asıl düşmanlarıdır" dediğine göre, tarikat ve cemaatleri koruyup kollamak mı gerekiyor?

USTA: Çekirge, şimdi söyleyeceklerim kulağına küpe olsun, istisna içermeyen mutlak ifadeler yüzde 99 virgül 99 ihtimalle yanlış olur. Mutlak değil, kayıtlı ve şartlı ifadeler kullanmak gerekir. Tarikat ve cemaatlerden Türk ve İslam dünyasının düşmanı da, dostu da olur. Sen sen ol, Nihalt züppesi gibi tiplerin toptancı lağımlığından uzak dur.

ÇEKİRGE: Yani iyi tarikat ve cemaatler de vardır, öyle mi?

USTA: Bu zamanda sayıları çok az, ama yoktur denilemez.

ÇEKİRGE: Ama usta, Nihalt "Bunların ürettiği bir nesne, bir madde yok" diyor. Haksız mı?

USTA: Nihalt lağımını alafranga bulup kullanmadıkları için öyle diyordur.. Zibidi, madde bağımlısı, maneviyattan anlamaz. Halbuki, üretilen herşeyin maddî olması gerekmez. Mesela Yunus Emre birşey üretmemiş mi?! Yunus Emre Türk ve İslam dünyasının asıl düşmanı mıydı?! Makina mühendisliği fakültesi, edebiyat fakültesi için, "Bunlar birşey üretmiyor" derse, olur mu? Tarikatın işi madde ve nesne değildir. İnsanı insan yapmaktır. Ama şimdiki tarikatlar için demiyorum bunu. Şimdi mesela, Haydar Baş belası denen hurafeye bak, bu adamın Atatürk'ü putlaştırmaktan başka bir hizmeti var mı?! Şimdi ne yapıyor bilmiyorum ama, bir ara madde ile de araları iyiydi, tencere tava üretiyorlardı. Mesela İskenderpaşa Cemaati, 2004'te parti kurdular, Atatürk'ün laikliğini ve İnönü'nün ABD'den ithal demokrasisini İslam Şeriati'ne karşı savunmaya başladılar. Bunun adı, lafta, tarikat.. Benim kastettiğim tarikat bu değil.. Neyse, biz asıl mevzuya dönelim. Nihalt lağım borusunu kullananlar, yani ona birtakım nesne ve dışkısal maddeler dökenler, iyisiyle kötüsüyle tarikatlar değil. Peki kimler dersen… Malum odak. Karşılığında onu perde arkasından finanse ediyorlar. Onun ikide bir işsizlik, parasızlık edebiyatı yapmasına aldanma, bu durumunu gözden kaçırmak için senaryo yazıyor, yazma gereği duyuyor. Ben bu işlerin nasıl döndüğünü gayet iyi bilirim. Karşılığında onu tetikçi olarak kullanıyorlar. Bu Nihalt odununun silahındaki kurşunlar bildiğimiz türden mermiler değil.. Lağım tipi pislik, Nihalt züppesinin mermilerini oluşturuyor. Silahı itfaiye hortumu gibi çalışıyor, hedefin üstüne lağım suyu yani pislik boca ediyor.

ÇEKİRGE: Evet usta, yazılarında çok edepsizce benzetmeler yapıyor, çok çirkin ve iğrenç ifadeler kullanıyor.

USTA: Zaten, iğrençliğin resmini yapmak isteseydi Abidin, mutlaka bu nursuzun suratını çizerdi. Bak evladım, halkın içinde yapılması uygun olmayan şeylerden uluorta söz etmek, edebe uygun düşmez. Mesela evlilik hayatına ilişkin şeyler böyledir. Bu tür şeyleri kinayelerle ifade etmek gerekir. Aynı şekilde tuvalet ahvali de, "Arkadaşım lavaboya kadar gitti" gibi laflarla dile getirilir, "Arkadaşım bilmem ne yapmaya gitti" demezsin. Nihalt züppesinin Türk insanındaki edep ve terbiyenin baş düşmanı olduğu kesin. Galiba Rıza Nur'un hatırat kitabından çok etkilenmiş. Kafasında, o kitapta anlatılan türden enstantaneler tahayyül ediyor.

ÇEKİRGE: Rıza Nur da Nihalt gibi benzetmeler mi yapıyor?

USTA: Hayır, o gerçek hayattan kesitler diye anlatıyor. Benzetme yapmıyor. Ama sana tavsiyem, bu tür şeyleri diline dolamaman.. Bu tavsiyem, sadece sana değil, aynı zamanda Nihalt lağımı ile onu kullanan sırça köşk çukurlarına.. Mücadeleyi böyle bel altına indirirlerse kaybeden onlar olurlar. Kendileri açısından çok yanlış bir cephe açıyorlar. Kazanma şansları sıfır. Bu milletin edep ve haya duygularına da yazık ediyorlar. Bu kötülüğü bu millete "akıllı düşman" bile yapmaz.

MEDYATİK AHLÂKSIZLIĞIN ZİRVE İSMİ NİHALT

ÇEKİRGE: Usta, başörtülü bayanın biri Atatürk'le Erdoğan'ı mukayese ederken bir laf söylemiş, tutuklanmış. Buna ne diyorsun?

USTA: Atatürk'ü koruma kanunu, Türkiye'ye özgü bir garabet.. Ama o bayan da çirkin ve yakışıksız birşey yapmış. Çünkü Atatürk, Türkiye'de birilerinin putu durumunda.. Adamların putuna söversen, onlar da mukabele bi'l-misl için senin mukaddesatına sövüp sayabilirler. Onlara bu fırsatı vermiş olursun. Mesela senin bir başkasının annesine sövmen, kendi annene sövmen anlamına gelir, çünkü muhatabın büyük ihtimalle sana aynı şekilde karşılık verir. İkinci bir husus da şu, bu tür dengesizlikler, Atatürk'ü koruma kanununun ömrünü uzatıyor. Onun meşru ve makul kabul edilmesine yol açıyor. Atatürk'ü hiç eleştirilemez ve sorgulanamaz hale getiriyor.

ÇEKİRGE: Ama usta, o bayanın Atatürk hakkında yaptığı Erdoğan'lı kıyaslama, şu Nihalt Genç adlı züppenin yazdıklarının yanında hiçbir şey sayılır. Adamın bütün bir İslamî camia, bütün bir tasavvuf kurumu ve tarikat geleneği hakkında sıraladığı sövgü ve küfürler yenilir yutulur şeyler değil. Ona niye dokunan yok?

USTA: Çünkü Türkiye'nin resmî dini Atatürkçülük.. İslam değil.. Tabiî burada resmî din derken, din kavramını İslamî terminolojiye göre kullanıyorum, laik-seküler terminolojiye göre değil. İslam açısından Atatürkçülük, yani Türkiye'nin resmî ideolojisi, bir din durumundadır. ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nin "Din" maddesini okursan, bunu anlarsın. Eğer Türkiye'nin resmî dini İslam olsaydı, bu Nihalt ibnesine bunun hesabı sorulurdu. Savcılar onun için harekete geçerdi.

ÇEKİRGE: Usta, "Küfür ve sövgü, acziyetten kaynaklanır" derler. Nihalt ibnesi böylece kendi acziyetini dolaylı biçimde ifade etmiş olmuyor mu? Aldırış etmesek..

USTA: Mesele o kadar basit değil, Çekirge.. Nihalt pisliği bunu acziyeti yüzünden değil, bir psikolojik savaş taktiği olarak yapıyor.

ÇEKİRGE: Nasıl yani?

USTA: Maksat, müslüman camiayı demoralize etmek, özgüven bakımından bitirmek, sünepe ve kişiliksiz, kendisini savunmaktan aciz, felç olmuş, refleksleri tükenmiş omurgasız et yığınlarına dönüştürmek. Bu da büyük ölçüde başarılmış durumda.

ÇEKİRGE: Ama usta, şu Akparti içindeki "Peygamberî üslup" edebiyatçıları başka türlü konuşuyorlar.

USTA: Bunlar aynı çukur odağın adamları.. Nihalt sırtlanına "Saldır Co!" diye emredenler, bu taraftaki adamlarına da bunu söyletiyorlar. Küfürler sineye çekilsin, karşılık verilmesin diye.. Ama bunlar, mesela dindar camiadaki "devletçi" tipleri eleştirdiğinizde, "Eleştirme hakkınız var, peygamberî üslup çerçevesinde sizi saygıyla dinliyoruz" demiyorlar, sizinle uğraşıyor, hakkınızda soruşturmalar filan açıyorlar. Ben sana "peygamberî üslub"u anlatayım. Resulullah s.a.s., İslam Devleti'ndeki münafıkları bildiği, sezdiği, ve Allahu Teala bildirdiği halde, onlara karşı bile hiçbir zaman casus kullanmamış, onların gerçek niyetlerinin anlaşılması için ağızlarını arayan kişiler göndermemiş, onları zor duruma düşürmek için "tuzak, oyun, hile" vs. yapmak gibi yollara başvurmamıştır. Cezalandırmak için kumpas kurmak ya da ayıplarını aramak gibi şeyleri hiç düşünmemiştir. Çünkü, sonuçta İslam devletinin "vatandaş"ı konumundaydılar. Böylesi çirkinlikler ve kalleşlikler, "son kale" edebiyatı yapan çağdaş putperest devletlerin üslubudur. Ama Peygamber Efendimiz s.a.s., yahudi şairi Ka'b bin Eşref'i öldürtmüştür. Çünkü bu şahıs, gidip Mekkeliler'i Müslümanlar'a karşı kışkırtıyor, Peygamber Efendimiz s.a.s. aleyhinde aşağılayıcı ve hakaretamiz şiirler yazıp söylüyordu. Peygamber Efendimiz de, "peygamberî üslup" ile onu öldürttü. Benzer şekilde, Mekke fethedildiğinde, bu şehirde Peygamber Efendimiz s.a.s.'i aşağılayıcı şarkılar

söylemiş olan bir cariye de öldürtüldü. Şuna dikkat et, Peygamber Efendimiz s.a.s. ile mücadele eden, hatta onu öldürmek isteyen insanlardan hidayete erip müslüman olanlar vardır, fakat ona hakaret eden hiç kimseye iman nasip olmamıştır. Hakaret etmemek, seviyeyi korumak önemlidir. Ve de "peygamberî üslup", sana hakaret edilip yüzüne tükürüldüğünde "Ya Rabbi çok şükür, yağmur yağdı" demek değildir. Peygamberî üslup, o hakaret edene, hakaretlerini yedirmektir.

ÇEKİRGE: Usta, "Kem söz sahibine aittir" diyerek aldırış etmemeye ne dersin?

USTA: O, acziyettir, zayıflıktır, şahsiyetsizlik ve kişiliksizliktir. İnsanın kişiliğinin ve şahsiyetinin ölmesidir. İşte Nihalt pisliğine o hakaretleri yaptıranların gayesi de bu, müslüman camiayı şahsiyetsiz insanlar yığını haline getirmek.. Maalesef bunu büyük ölçüde başarmış durumdalar. Oynanan oyun büyük.

ÇEKİRGE: Peki ne yapmak gerekiyor, usta?

USTA: Çivi çiviyi söker derler.. Nihalt gibi pisliklere anlayacağı dilden cevap vermek "hikmet"in gereğidir. Tutup bu tür medya böceklerine, "Sayın pislik Nihalt, şu yazdığınız fikirler yanlış, nedeni de şu" demenin bir anlamı yok. Böyle yaptığında onun oyununa gelmiş oluyorsun. Ona, "Ulan ağzı salyalı medya sürtüğü, ulan kaşar uyuz" filan demek gerekir. Bu pisliğin fotoğraflarına dikkat et, karı gibi poz vermeyi de çok seviyor. Böyle acayip pozlarla, kameranın karşısında hangi açıyla duracağına filan, rüküş orospular gibi büyük özen gösteriyor.

ÇEKİRGE: Usta, anladığım kadarıyla sen bu pisliğe çok kızmışsın..

USTA: Kızma kelimesi zayıf kalıyor. Bu pislik çizmeyi aştı, bardağı taşırdı. Sigortalar attı.

İKİNCİ BÖLÜM:

DÜŞÜNCESİZ DÜŞÜNÜR: İSMET ÖZEL

NUMARATÖR İSMET, HAYRANLARINA APTAL DİYOR

İsmet Özel şarlatanının en büyük numarasının, entellik meraklısı boş kafalıların anlamakta zorlandıkları için keramet atfettikleri bir dil kullanması olduğu açık.

En basit bir fikrin yerli yersiz bir yığın kavram kullanılarak 'seviyeli fikir'lere dönüştürülmeleri ülkemizde neredeyse bir gelenek halini almış bulunuyor.

Açık ve anlaşılır yazmak, bazıları tarafından 'fikrî derinliğe' sahip olmamanın işareti kabul ediliyor.

Oysa, anlaşılma kaygısını asıl çekenler fikrî derinliğe sahip olanlardır.

Bir yazar, fikrî derinliği nispetinde, daha kolay anlaşılmak için en anlaşılır biçimde yazma gayreti içinde olur.

Berrak sular olduğundan sığ görünür, ama suyu bulandırmakla da su derinleşmez.

*

Özel'i tanıtmak için yine kendi sözlerini aktarmak en iyisi.

Bu, daha adil bir tutum olur.

Röportajlarını topladığı *"**Sorulunca Söylenen**"* adlı kitabında şöyle diyor:

> "**Benim şiirimde siyasî terminoloji aptallar içindir.** Yani aptallar, siyasî terminolojide takılıp kalırlar. Zeki olanlar siyasî terminolojiyi aşarlar. Bu

bakımdan bir şair, aslında aptalları gözden çıkaramaz. Aptallar çok fazla oldukları için onlara da prim vermek zorundadır."

(İsmet Özel, ***Sorulunca Söylenen**,* İstanbul, 1989, s. 13.)

İsmetçilerin **aptal** olduklarını ben söylemiyorum, abileri (şeyhleri) İsmet söylüyor.

Özel, bir başka röportajında, birtakım Batılı düşünürleri "numara" yapmakla suçlar. Bu aynı zamanda, aynadaki kendi görüntüsüdür. Nitekim, *"**Sorulunca Söylenen**"*deki şu sözleri, "aptallara prim veren" bir şair olarak kendisinin konumuna ışık tutmaktadır:

"Edebî numaralardan iki şey anlıyorum, bir, ortalıkta genel geçer yargılara prim verilerek metni düzenlemek...." (***A.g.e.**,* s. 54.)

Demek ki Özel'in, aptallara prim vermek için siyasî terminolojiyi kullanmasını, yani aptal olarak nitelendirilen sayıca "çok fazla" kesimin genel geçer yargılarına prim vermesini "numara" olarak nitelendirmek gerekiyor.

Özel'in makalelerinde de "aptallara prim" verip vermediği "numara" yapıp yapmadığı sorusunun cevabını bulma ödevi hayranlarına ya da onun görüşlerine katıldıklarını söyleyenlere düşüyor. (Yukarıda onlara kopya verdik, fakat aptal oldukları için anlayabilecekleri kuşkulu.)

*

Evet, İsmet'in yukarıya aldığımız lafları, onun aptal hayranları tarafından anlaşılmamak için özel bir çaba gösterdiğini ispatlıyor.

Şayet onun söylediklerinin lafzına (kullandığı terminolojiye) takılıp kalırlarsa, onu yanlış anlıyor ve aptallık yapmış oluyorlar, terminolojiyi aşmak gibi bir zahmete katlanmaları gerekiyor.

Katlanmaz da salt yazdıklarına bakarlarsa, sayıca “çok fazla” olan aptallar içindeki yerinize razı olmaları icap ediyor.

İşin kötüsü, Özel’in okurlarının büyük çoğunluğuna, yani onların “çok fazla” olduğu iddia edilen kısmına, gerçekte aptal kabul edildiklerini veya aptal yerine konulduklarını söylemek de bir işe yaramayacaktır.

Bu düşüncesiz düşünür, şarlatan şiirsiz şair, siyasî terminolojiden kastettiği şeyi daha açık biçimde ifade etseydi herhalde iyi olurdu, ama “aptallar”ın da anlayacağı kadar açık konuşmak ondan beklenemezdi.

*

Ancak, İsmet öyle sıradan bir numaracı değil.

Onda numara içinde numara var.

Belki de, yukarıya aldığımız laflarıyla, kendisiyle röportaj yapan kişiye, “Benim İslamcılığımı fazla umursama, o aptallara verilmiş bir prim” demek istiyordu.

Böylece, karşısındaki aptala da “prim” vermiş oluyordu.

Bu fikrî dansözlük ve omurgasız kaypaklıkta bir sabite bulmak mümkün değilse de, günümüzde artık İslâm soslu bir milliyetçilik ya da Türkçülüğü benimsediğini söylediğine göre, geçmişte kullandığı siyasî terminolojinin, gerçekten, aptal kabul edilen kalabalığa verilmiş bir prim olduğu kabul edilebilir.

Ondaki tek sabite, değişmeyen tek karakteristik özellik bu: Numaracılık.

*

Aynı kitapta onun şöyle bir ifadesi de yer alıyor:

> “ *‘**Üç Mesele**’* niçin yankı buldu ve tartışıldı? Herşeyden önce ‘aykırı’ bir kitap olduğu için, yürürlükte olan değer yargılarının dışında olduğu için.

> Aykırı olan herşey dikkat çeker. Dikkat çekmek istiyorsanız aykırı olun yeter.”

Doğru elbette, “yürürlükte olan değer yargılarının dışında bir aykırılığı” benimserseniz, dikkat çekmeniz hiç de zor olmayacaktır.

Bu aykırılıkların bir örneğini, Özel’in, İslamî edebiyat konulu bir sempozyumda, İslamî edebiyat diye bir şey olamayacağını savunması oluşturuyor.

Onun bugünkü aykırılıklarının nedenini de yukarıdaki açıklamasında aramaya hakkımız var. Daha doğrusu bu bir sorumluluk. İsmet’in bizden bunu beklemeye hakkı var.

Bir ara “kadın” meselesi etrafında yaptığı **Nietzsche**vari “hayvansal” çıkışlarının da böylesi bir aykırılık denemesi olduğunu kabul etmek gerekiyor.

*

Demek oluyor ki, Özel’in okurları, sayıca “çok fazla” olan aptallar arasındaki yerlerini sağlama bağla**ma**mak için, onun görüşlerini iki ayrı filtreden geçirmek durumundalar:

Birincisi, kullanılan siyasî terminolojinin ve sayıca “çok fazla” olan kesimin “genel geçer yargılar”ına prim veren ifadelerin aptallara prim vermek ya da okurlarını aptal yerine koymak demek olan bir “numara” olduğunu göz önünde tutacaklar.

İkincisi de, yürürlükte olan değer yargılarının dışında kalan aykırılıklarının da dikkat çekme amacına matuf bulunduğunu unutmayacaklar.

Yani Özel’in, genel geçer yargılara prim verdiğini gördüğünüzde de, yürürlükte olan değer yargılarının dışında kalan aykırılıklar yaptığına şahit olduğunuzda da ihtiyatı elden bırakmamanız gerekiyor.

*

Özel'in görüşlerine katılanlar, hangilerine katıldıklarına karar vermek durumundadırlar, çünkü birbiriyle çelişen o kadar çok görüşü var ki...

Mesela, *"**Cuma Mektupları I**"*de müslümanları birinci ve ikinci sınıf diye taksime tabi tutan Özel'e göre, "birinci sınıf müslümanlar, müslim ve gayri-müslim ayrımını önemli sayarlar".

İkinci sınıf müslümanlar ise "kâfirler karşısında kolayca aşağılık kompleksine kapılırlar. Sanki kendi müslümanlıkları dolayısıyla bir özür beyan eder gibidirler". (İsmet Özel, ***Cuma Mektupları I**,* 2. b., İstanbul 1990, s. 100.)

Aynı Özel, aynı kitabında okurlarını, kendisinin kaçıncı sınıf müslüman olduğunu sormak zorunda bırakır:

"İnsanları müslim ve gayri müslim diye ikiye ayırmadan önce bilgiden güç ve cesaret alanlar ile bilgi karşısında telaşa kapılanlar, yani özgür düşünenler ve dogmatikler diye ikiye ayırmak bana daha sağlıklı görünüyor." (***A.g.e.***, s. 10.)

Yine aynı Özel, kendisiyle röportaj yapan sol görüşlü iki gazeteciye şunları söyler: "Şimdi siz buradasınız diye söylemiyorum –buna Allah şahittir–, ben hem seni, hem de seni zaten müslüman sayıyorum. Sen bunu inkâr etsen de." (Özel, ***Sorulunca Söylenen***, s. 218.)

Bu, karşısındaki aptallara prim vermek için söylenmiş bir yalan da olabilir, bilmiyoruz. Neden söylediğini tam olarak ancak İsmet bilebilir.

*

Ancak, şunu biliyoruz: Bir insanı, o inkâr etse bile müslüman saymak, aslında müslümanlık tanımını ortadan kaldıran bir yaklaşımdır.

Bu durumda müslim ve gayrimüslim ayrımının da ötesinde, müslüman olup olmamanın bir önemi kalmamış olur.

Muhataplarından biri, takipçileri gibi hayran olmadığı, bunun farkında olduğu için, Özel'e şöyle cevap vermiştir:

"Biliyorum. Siz bizi müslüman sayıyorsunuz –sizden-, biz de sizi bizden sayıyoruz. Belki de ideal durum budur ve böyle olunca da müslüman olmanın veya olmamanın bir önemi yok."

Özel'in, "Hayır, müslüman olmanın önemi var" diye karşılık verdiğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Ve bu aynı zamanda sizin iflah olmaz, devası bulunmaz bir aptal olduğunuzu gösterir.

İsmet'in bu zırvalarıyla "Kendi müslümanlığı dolayısıyla bir özür beyan eder gibi" olup olmadığının takdirini de hayranlarına bırakmak gerekir, fakat gerçekten aptal oldukları için böylesi bir değerlendirmeyi yapmaları onlardan beklenemez.

Asıl tutarsızlık şurada ki, İmam Gazâlî, o iki solcu kadar şanslı değil.

Onunla ilgili olarak Özel şöyle der:

> "Sorunuzda adı anılan Gazzali, medeniyetin türettiği, 'yoldan çıkmış' filozoflardan biriydi, ihtida ettikten, 'imanı' kurtuluş olarak gördükten sonra çağının siyasal iktidarıyla da bilim kurumlarıyla da başı hoş olmadı. Onun medeni müesseseler nezdindeki eski prestiji de son birkaç eserini yazıp ortaya koymaya yetti." (***A.g.e.***, s. 28.6)
>
> *

Gelelim İsmet'in müslümanlığına (müslimliğine) ve Türklüğüne..

Üç Mesele'sinde şunu yazmıştı:

> “Müslüman sözü kapsayıcı bir tanımdır, ayrıca başka sıfatlarla desteklenmeye ihtiyaç göstermez. İslamiyet, bir bütünün ifadesidir, ayrıca bir bileşime (senteze) yönelmesine gerek yoktur.”
>
> (İsmet Özel, ***Bakanlar ve Görenler***, İstanbul 1985, s. 59.)

İsmet’in bu duyarlılığını *“**Cuma Mektupları**”*nda yitirdiğini gördük, ve böylece, önceki laflarıyla aslında aptallara prim vermiş olduğunu anladık. Şöyle diyordu:

> “İnsanları müslim ve gayri müslim diye ikiye ayırmadan önce bilgiden güç ve cesaret alanlar ile bilgi karşısında telaşa kapılanlar, yani özgür düşünenler ve dogmatikler diye ikiye ayırmak bana daha sağlıklı görünüyor.”
>
> (İsmet Özel, ***Cuma Mektupları I***, İstanbul 1990, 2. b., s. 14.)

Kısacası Özel’e göre müslüman sözü kapsayıcı bir tanım olmaktan çıkmıştı.

Önce “özgür düşünenler” tanımına yöneldi. Sonra bu da yetmedi, Türk olduğunu hatırladı.

Bütün bu değişim ve dönüşüm nerden icabetti? Bu oldukça sanatkârane ve estetik dansın gerisinde yatan asıl etken neydi?

Niyeti, ateşin üzerindeki kazana atılan aptal kurbağaları alıştıra alıştıra ideolojik haşlama yapmak mıydı?

PROJE İSMET VE MÜRİTLERİ

Önce, Adnan Berk Okan (Memduh Bayraktaroğlu) tarafından yazılmış şu satırlara göz atalım:

Murat Menteş bir projenin ürünü mü?

Medyada bazı isimlerin "yıldızlaştırılmalarının", kimilerinin ise "parlayacak yıldızının daha henüz ışıma aşamasındayken söndürülmesi" çalışmalarının belirli bir **projenin ürünü** olduğunu ilk defa sevgili kardeşim ve dostum **Reha Muhtar**'dan duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım…

"Bazen parlayan bir yıldızı çıkarlarına aykırı geldiği için itibarsızlaştırır, adının bile anılmasını ya yasaklar ya da engellerler; kimi zaman da hiç ummadığın birinin bir anda yıldızlaştırıldığını görürsün"…

Evet, aynen böyle söylemişti **Reha…**

"Tabii ki onları İbrahim Karagül kovmadı ama…" başlığı altında yayımlanan analizimden sonra telefon eden dostum ise -ki medyamızın en güvenilir isimlerinden biridir, vicdan sahibidir- selâm ve sevgi/saygı sözcüklerinden sonra **Murat Menteş'in** kimi çevrelerin ve son romanı ***Ruhi Mücerret***'i basan yayınevinin **ortak proje**si olduğunu söyledi…

İtiraz eder gibi oldum ama bir yandan da **Reha**'nın söylediklerini hatırladım…

Telefondaki dostumun bazı kişilerin isimlerini de vererek sıraladığı gerekçeleri ikna ediciydi gerçi ama adı geçenlerin de görüşlerini almam gerektiği için onların isimlerini vermeyeceğim…

Karşıt Görüşe yer verdim…

Bir başka dostum da benzer şeyleri söyledikten sonra;

"Murat'ın özgün hiçbir yanı yoktur… Bir süre **İsmet Özel'in tetikçiliğini** yaptıktan sonra bir süre de **Dücane Cündioğlu'ndan feyiz** aldı" deyip devam etti:

"Veda yazısında yer alan 'iyiydi be. Ha?' repliği bile dublaj filmlerden alıntıdır… Son yayımlanan romanındaki betimlemelerin hemen hepsi bir başka romandan alıntılanıp öykünün içine monte edilmiştir"…

Söyledikleri **"doğru"** mudur yoksa bir kişisel görüşü mü bilemem…

Ama…

Madem **Murat Menteş'**i koruyan, savunan yazılar yayımladım; **karşıt görüş**e de yer vermem şarttı…

Şu anda işte o şartı yerine getirdim… (…)

Peki…

Murat Menteş gerçekten de **proje** mi?..

Enis Berberoğlu–Ahmet Hakan ortaklığında ***Hürriyet***'e aldırılmak mı isteniliyor?..

Meselâ, **Aydın Doğan**'a, "Başbakan'ın ***Yeni Şafak***'ta en sevdiği yazarlardan biri" olarak lanse edildiği ancak **Aydın Bey'**in kısa bir araştırmadan sonra; "yahu Başbakan'ın bu çocuğun varlığından bile haberi yok ve zaten eski bir yeşil komünistmiş" diyerek **Menteş**'in ***Hürriyet***'e alınmasını kabul etmediği de gelen haberler arasında…

Şimdi pazar eklerinden birinde yazması için fırsat kollandığını söyledi bir dostum…

Tabii ki bütün bu anlatılanların doğru olup olmadığını bilemem…

Ama…

Eğer öyleyse de benim açımdan sakıncası yok…

Nihayet artık roman yazarlığı da sahne sanatçılığı ve hatta bir futbol yıldızlığı gibi endüstrinin unsurlarından biri…

Düşünün ki bütün yayınevleri bir yazarın kitabını "para kazanmak" için basarlar…

Ve para kazanmanın yolu ise çok satmaktan geçer…

Çok satmak için ise belirli köşelerde ve ekranlarda yazarın adından ve kitaplarından söz edilmeli; medyada adı üzerinden tartışmalar yaratılmalıdır.

Hiçbir reklâm; bir yazarın ve romanının medyada tartışma konusu olması veya o yazarla etkin bir gazete ya da ekran yıldızının yaptığı sohbet kadar etkili olmuyor…

Murat Menteş belki proje olduğunun farkında bile olmayabilir…

Senaryoyu filme çekenler; farkında olursa daha çok pay isteyeceğinden korkabilirler…

Ya da **Murat Menteş** de proje olduğunun farkındadır ve bu oyuna bilerek ve hazırlanarak katılmıştır…

http://www.gazeteciler.com/kulis/murat-mentes-bir-projenin-urunu-mu-68849h.html

Murat Menteş'i, 1998 yılında tanıdım.

Aynı gazetede (***Sağduyu***) kısa bir süre birlikte çalışmıştık.

O sıralarda suya sabuna dokunmayan konularda yazan ve okumadığım bu şahıs muhtemelen zihnimde hiç iz bırakmayacaktı. Fakat, bir yazısının başlığı dikkatimi çekmişti: "**Söylesem öldürürler, söylemesem ölürüm.**"

28 Şubat sürecinin hükümferma olduğu o günlerde topluma sinmiş ruh halinden dolayı bu ifade bana çok etkileyici gelmişti. Bu yüzden, yazısının başlığını beğendiğimi söylediğim Menteş'e sormuştum: "Bu ifadeyi bir yerden mi aldın, yoksa sana mı ait?"

Önce biraz şaşırmış, tereddüt geçirmiş, sonra da, Yunus Emre'nin "**Ya ben öleyim mi söylemeyince**" mısraından alınma olduğunu ifade etmişti.

Bence zararı yoktu. Çalmışsa da mirî malı çalmış ve üstelik farklı bir formda başarıyla yeniden üretebilmişti.

Yetenekliydi.

*

Yıllar sonra Menteş'in bir başka yazısıyla ***Gerçek Hayat***'ta karşılaşmıştım. Yine boş konularda yazıp çizdiği görülüyordu, fakat kelime oyunlarındaki başarısı dikkat çekiciydi. Bir dil virtüözü (Siz buna laf ebesi de diyebilirsiniz) olma yolunda ilerlediği söylenebilirdi.

Sonra bir gün, Menteş'in **İletişim Yayınları**'ndan bir kitabının çıkmış olduğunu gördüm.

İletişim Yayınları denince benim aklıma, **Kemalizm**'in ilk mucitlerinden ***Kadro*** ekibinin ağır topları arasında yer alan Burhan Belge'nin oğlu Murat Belge geliyordu.

Burhan Belge, Necip Fazıl'ın lisedeyken okuduğum ***Bâbıâli*** adlı kitabında kendisinden çokça söz edildiği için hafızamda yer etmişti. Murat Belge denilince nedense benim aklıma **derin devlet** düşüyordu.

*

Menteş'in kitabı kadar, kitabı görmemi sağlayan kişi de benim için ilginçti.

Aynı kurumda çalıştığım ve bulunduğum yere birkaç ay önce gelmiş bulunan bir "**uzman**", İslam'a olan ilgisinden dolayı akrabalarının dışladığı **Adıyamanlı "İslamcı alevî"** bir mimar arkadaşına benden bahsettiğini, benimle mutlaka tanışmak istediğini söylemiş bulunuyordu.

Görüşmek için, istediğim zaman, istediğim yere gelebilirdi. Bir akşam iş çıkışı, yolumun üstündeki Beşiktaş iskelesinde üçümüz buluşmuş, bir çay bahçesinde oturup konuşmuştuk.

İslamcı alevinin elinde, Murat Menteş'in kitabı vardı.

Bana, ***Kur'an***'da **evrim** teorisinin yer aldığını gösteren bir kitap yazmak istediğini, bunun evrimci çevrelere İslam'ın sevdirilmesi bakımından faydalı olacağını, bu konuda kendisine en azından tavsiyelerde bulunma babından yardımcı olmamı arzuladığını söylemişti.

İstersem kitabı birlikte de yazabilirdik.

Benimle samimiyeti ilerletmek isteyen İslamcı alevîyi de, beni onunla tanıştıran iş arkadaşım uzmanı da, sonraki aşamada başımdan savmak epeyce zamanımı almıştı.

*

Sonra, Murat Menteş'in ***Yeni Şafak***'ta yazmaya başladığını görmüştüm. Atatürk'le ilgili bir yazısı dikkatimi çekmişti. 10 Kasımlarda çocuğu için **Atatürk** şiirleri

yazdığını, insanî gerekçelerle Atatürk'ü sevdiğini masumane (aslında kurnazca) bir dille anlatıyordu.

Dücane Cündioğlu ile aynı frekansta yer alıyordu. O da, "Simurg grubu" gibi bir başlıkla yayın yapan blog sitesinde **Atatürk**'ü "sevdirme" gibi oldukça ilginç bir misyon çerçevesinde yazılar kaleme almış durumdaydı.

Ancak, Murat Menteş ile Dücane Cündioğlu arasındaki "**Kemalist tüzük kardeşliği**"ni, ancak Adnan Berk Okan'ın yazısıyla öğrendiğimi belirtmeliyim.

İsmet Özel'le olan "**düşünce akrabalığı**"na da hiç şaşırmadım.

*

"**Hakkı batılla karıştırıp da bile bile hakkı gizlemeyin**" (Bakara, 2/42) anlamına gelen ayetin mücessem tefsiri gibi ortalığa seçme saçmalar saçan İsmet Özel, bile bile "kafası karışık" rolü oynaması ve olmayacak sentezler üretmesi ile bir türlü gündemden düşmüyordu.

Hakkı **gizleme**nin en kolay yolunun, ona doğrudan cephe almak yerine, onu **sulandırmak, başka bir renge boyamak** olduğunu çok iyi biliyordu.

Irkçılığını ve ümmet ruhuna olan düşmanlığını "**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir**" şeklindeki kafa karıştırıcı bir ifadeyle dile getirme başarısını **1400 yıldır ilk defa** bu şahıs göstermişti.

Mesela bir Afgan mücahidi müslüman, Türk olduğunu söylemiyorsa, aslında kâfirle çatışmayı göze almamış demekti. İsterse şehit olsun, canını versin..

Bizim "**kaset mücahidi**" milliyetçilerimiz de, Türk olduklarını gururla söylediklerinde, kâfirle çatışmayı göze almış saygıdeğer müslümanlar olduklarını ilan etmiş bulunuyorlardı.

*

İsmet Özel'e, şunun bunun projesi demek gerekmiyordu, adam başlı başına bir proje makinesiydi. İşi gücü proje üretmek, proje olmaktı.

Onun "hidayete erdiği" yıllarda Türkiye için **birinci tehdit** komünist devrimciliğiydi.

Hatta 12 Eylül darbesi öncesi eski cumhurbaşkanı **Celal Bayar** "**Bu kış Türkiye'ye komünizm gelebilir**" diye konuşabilmişti.

Solcu İsmet'in hidayete erip İslamcılaşması, Amentü başlıklı bir şiir yazıp iman ettiğini açıklaması o günlerde İslamcı kesimi etkilemişti.

Üç Mesele adlı kitabı, solcular karşısında aşağılık duygusuna kapılan sorunlu İslamcı gençleri mestetmişti. O kitaptaki boş lafları kutsal hurafeler olarak ezberlemeye başlamışlardı.

Ardından İsmet'e ***Millî Gazete***'nin küçük kardeşi ***Yeni Devir***'de köşe tahsis deilmişti. Sonraki yıllarda ***Millî***'ye transfer olacaktı.

Filmin bu aşamasında kadraja **İsmail Kara** girecek, İsmet Özel'i yüzyılan en büyük, en önemli, en özgün İslamcı düşünürü ilan edecekti.

Böylece projenin eksik ayağı tamamlanmış oluyordu.

Düşüncesiz düşünürün iki darbe (12 Eylül – 28 Şubat) arasında hükmünü yürütecek olan altın çağı başlamış bulunuyordu.

2000'lere gelindiğinde artık dünya değişmiş bulunuyordu.

1990'da **Sovyetler Birliği** ve **Varşova Paktı** dağılmış, düşmanını kaybeden **NATO** yeni tehdit olarak İslamcılığı seçmiş bulunuyordu.

NATO'nun müttefiki **yerli-milliler** için de İslam artık öncelikli tehditti.

Eski komünistler Batıcı liberalizmi ve ulusalcı Kemalizmi keşfederken eski İslamcıların da Türkçüleşmesi, yerli-milli hale gelmesi, İslamcılığı taşlaması gerekiyordu.

İlk taşı atmak için öne fırlayanlardan biri proje İsmet'ti.. Türklüğün faziletlerini keşfetmişti.

Proje, "zamanın ruhu" ile aynı folklor ekibinde halaya durmuştu.

*

Demokrasilerde çare, yerlilik millilikte proje tükenmezdi.

Murat Menteş'in de proje olduğunun söylenmiş olmasına şaşırmamak gerekiyor.

Bunun söylendiği sıralarda Ahmet Kekeç'in ***Star***'da Gezi Parkı yüzünden Murat Menteş'i hedef alan ya da hedef gösteren bir yazı kaleme almış olması dikkatimi çekmişti.

Bunun, "**tartışarak gündeme getirme**" manevrası olabileceğini düşünmüştüm.

Çünkü, gördüğüm kadarıyla, Ahmet Kekeç ile Murat Menteş arasında "hassasiyetler" bakımından önemli bir fark yoktu.

Hüsnüzanda bulunalım, muhtemelen Ahmet Kekeç Murat Menteş'e salt kişisel nedenlerle veya Akparti sevgisi yüzünden cephe almıştır diyerek şu notu düşelim:

Bir tiyatro oyunu projesinde **rol dağılımı** yapıldığında, kimisi iyi, kimisi kötü adam rolünü üstlenmek zorunda kalabilir. Ya da, iyi-kötü ayrımı olmadan, **"düşman" kardeşlerin dramı** da sergilenebilir. Ancak, tiyatro oyunu bittiğinde oyuncular el ele sizi selamlar.

Bunu, birisi şöyle ifade etmişti: "**Satranç oyunu bittiğinde bütün taşlar aynı kutuya konur**."

Ancak, oyun sürdükçe, giden değil kalan taşlara (Ki bazen giden taşa karşı sergiledikleri muhalif duruşla da kendilerini kamufle edebilirler) dikkat etmek asıl hünerdir.

Kimin yanında yer aldığınız kadar, kimin yanında neyi savunduğunuz da önemlidir. Pirincin içindeki beyaz taş daha tehlikelidir, diş kırar.

Neyi savunuyorsun, niçin savunuyorsun, ne zaman ve nasıl savunuyorsun… İşte bütün mesele..

*

Buraya kadar yazdıklarımızdan bir şey anlamayanlar, eski **MİT**'çi Yılmaz Tekin'in şu sözleri üzerinde düşünmek isteyebilirler:

> **Aktüel:** Peki o zamanki MİT'le **organik** bir ilişkisi var mıydı Kutay'ın?
>
> **Yılmaz Tekin:** Hayır. Bildiğim kadarıyla, **belge ve doküman açısından MİT tarafından desteklenen** biriydi. Zaten böyle bir **işlem** de var MİT'in içinde.
>
> **Aktüel:** Nasıl bir işlem?
>
> **Yılmaz Tekin:** Psikolojik karşı savunma… Topluma ulaştırılmak istenen **fikirler** bazı **tanıdık yazarlara, aydınlara, gazetecilere veriliyordu** ve onlara mal ediliyordu.
>
> **Aktüel:** Geçtiğimiz aylarda çıkan bir kitap, ABD'de bazı edebiyatçılarla CIA arasındaki ilişkiyi anlatıyordu… Türkiye'de de böyle bir durum oldu mu?
>
> **Yılmaz Tekin:** MİT tarafından seçilmiş insanlar mutlaka vardı ama isim vermek sakıncalı. **Deşifre olur, zora girerler.** İlla edebiyatçı olması da gerekmiyor. **Düşünce üreten** herkes olabilir. Bu iş çoğunlukla gazeteciler

ve üzerinden yapılmıştır. MİT'e davet edilmiştir, tanışılmıştır, iyi ilişkiler kurulmuştur

(***Aktüel***, Sayı: 36, 29 Aralık 2004 / 4 Ocak 2005)

*

Bunlardan da bir şey anlamadıysanız, Nihat Genç'in ***odatv.com***'da yayınlanan şu satırlarını, metinde geçen CIA kısaltmasının yerine bir başka istihbarat teşkilatının ismini yazarak okuyabilirsiniz:

Bir de biz ajan majan deyince dünyadan habersiz gibi şaşkınlık göstermelerine ifrit oluyor insan, be mübarekler, Frances Stonor Saunders'in **'Parayı Verdi Düdüğü Çaldı'** kitabını büyük bir gaflette bulundu Doğan Kitap bastı, sonra kitabına dahi sahiplenmedi. Kitabı basan da sizsiniz kitaptan habersiz olan da.

Kitap, Soğuk Savaş **Döneminde CIA'nın edebiyat sanat kültür işlerine nasıl odaklandığını** 450 sayfa anlatır, dünyanın en büyük yazar kuruluşlarına CIA'nın nasıl sızdığını ve dünyanın en ünlü edebiyat ve sanat dergilerini CIA'nın **eleman yerleştirip** fonlayarak sanat dünyasına nasıl hakim olup yön verdiklerini anlatır, bizleri aptal yerine koymayın, habersizim ayağına yatmayın.

Bu kitabı eşekler gibi hepsi okudu, bugün görmezden bilmezden geliyorlar, paneller toplantılar öne çıkartmalar dergi yönetimlerini ele geçirmeler, Soğuk Savaş'tan beri hep aynı numaralar…

Bu kitaptaki ilişkiler Soğuk Savaş'ta geçiyor, sonrası Yeni Dünya Düzeni'nde neo-liberaller tarafından kaldığı yerden devam ediyor, ünlü romancı Arthur Koestler panelden panele koşan bu yazarları: **'Uluslararası tele-kızlar'** diye aşağılayarak tasvir eder.

Bir kaç cümleyle bu uzun CIA ilişkilerinin dönemsel tarihini özetleyeyim.

Yeni Dünya Düzeni'yle Soroslar'la TESEV'lerle cemaatlerle vb. başlayan bu '**ilişkilerde**' eleştirmenlerin ve yazarların en çok diline doladığı konu: Post Modernizm.

Post-modern lafını aklınızda tutun, Türk Edebiyatı'nın ruhu ve omurgasıyla oynayanlar Post Modern lafını harcıalem o kadar bol kullandı ki, post modern deyince içine ruhsuz kalpsiz duygusuz kahramansız vicdansız neyi koysan gidiyor.

Post Modern lafı bir nevi Türk Edebiyatı'nı yıkımın '**balyozuydu**'. (…)

Şimdi bu satırlarda neyi öğrendik, 12 Eylül ve Soğuk Savaş sonrası, Türk Edebiyatı'nı kökünden yıkmak için **'post modern'** kavramını kullanmış olduklarını.

Sıkı durun, peki Amerika soğuk savaş yıllarında CIA Amerika ve Avrupa sanatını ele geçirmek için hangi '**kavramı**' kullanıyordu?

'Soyut Dışavurumculuk!'

Bahsi geçen kitabı okuyun, CIA, soyut dışavurumculuk akımını var etmek ve ele geçirmek için onlarca yıl neler yapmış neler.

CIA'nın çağdaş bir sanat akımı soyut dışavurumculuk'la ne alakası olur demeyin.

Soyut, nesnesiz figürsüz resim demek, sanat ve sergiler ve müze müdürleri ve kültür dergilerine, soyut dışavurumculuk'un imparatorluğunu ilan etmek için yerleştirilen sanatçılar sosyologlar ve **CIA'nın yetiştirdiği yazarlar**, okuyun görün, CIA Soyut Dışavurumculuk'la ne yapmak istedi, diye. (…)

İkinci olarak yapmak istedikleri, kafa karıştırmak, sanatı değerlendiren ölçütleri öznel kararlarla yerinden etmek.

Ne demek bu, soyut dışavurumcu bir sanat eserinin değerini hangi sanat eleştirmeni takdir edebilir, çok tartışmalıdır, bu tartışmalı öznel değerlendirme ortamında istediğin adamın CIA'nın sanatçılarını pekala öne çıkartabilirsiniz.

Yani sanatı ele geçirmek için önce öznel değerlendirme alanını örgütleyeceksin, sanat eserinin hakkını değerini okuyucusu değil, jüriler, holdingler, müzeler, küratörler, **atanmış ajan bozması adamlar** karar verecek.

Son otuz yılda kimleri parlattıkları kimleri öne çıkarttıkları, ortada.

Soyut Dışavurumculuğun ve sonra Post Modern Edebiyat arkasına neden **'gizli bir örgütü'** aldığı, fonlandığı, aynı Amerikasever yazarlar tarafından aynı başlıklar altında paneller seminerler düzenlendiğini, bir sorun kendinize.

'İçi boş bir çikolata kutusu' gibi dergiler ne zaman çıktı, nasıl çıktı? (…)

Oğuz Atay gibi … bir yazarı neden Türk Edebiyatı'na biçtikleri nihai son için kullandılar?

Oğuz Atay'ı Türk Edebiyatı'nı içine döküp ağzını sıkıca kapattıkları bir kör kuyu gibi kullandılar?

Onbinlerce genç yazarı işte böyle körleştirdiler, tutundum tutunamadım kayboldum umutsuzum ben kaçtım edebiyatına mahkum ettiler. (…)

İnsansız edebiyat için insansız hava araçları gibi edebiyat dergilerinin üzerlerinde uçup durdular!

İSMET'İN "ÜÇ MASAL"I

Hürriyet'in 29 Ocak 2006 tarihli sayısında Sefa Kaplan'ın İsmet Özel'le yaptığı bir röportajda şiirsiz şairimiz şöyle diyordu:

> "Bariz olarak dillendirilmedi ama ben yazdıklarım dolayısıyla yön tayin edici olan birisiyim. Yazdıklarımın bazı çevrelerde satır satır, kelime kelime okunduğunu gayet iyi biliyorum. Bu toplum Ömer Seyfettin'in veya Mehmet Âkif'in kıymetini bilmedi ama İsmet Özel'in kıymetini bildi."

Evet, İsmet Özel'in "yön tayin edici" birisi olduğunu kabul etmek gerekir.

Fakat, sadece, gidecekleri yönün tayinini ona bırakmış olanlar için.. Bu toplumun İsmet Özel'in kıymetini bilmesine gelince, bana kalırsa bu toplum, İsmet Özel'e hakkettiğinden daha fazla değer verdi.

Yani gerçek kıymetini bilmedi.

Niçin böyle?..

Şunun için: İsmet Özel, kendisini izleyenleri yanlış yönlendirdi, yönlendiriyor.

Nasıl mı?

Nasılı bir cümleyle geçiştirilebilecek bir şey değil.

*

"Bizler," der İsmet Özel, *"**Waldo Sen Neden Burada Değilsin?**"* adlı kitabında, "**masalımızı yıkma gücü**ne erişebilirsek, önümüzde açık seçik bir seçme imkânının belirdiğini farkedebileceğiz." (İstanbul 1988, 2. b., s. 98.)

Bu boş ve lüzumsuz lafların işaret ettiği tek bir gerçek var: Ülkemizde gerçekten bir İsmet Özel masalı mevcut(tu).

Ve şairimizin ömrü, ayakta durması mümkün olmayan bu masalı inşa etmekle geçti.

Masalından söz edenin, masal anlatanın kendisi masaldır. İmam-ı Rabbanî, 206'ncı mektubunda şöyle bir beyit aktarır: *"Her kim **efsane** okur efsanedir; / Onda ki keskin nazar var, merdanedir."*

*

Gelelim Özel'in masallarına..

En büyük masalı, ***Üç Mesele*** adlı kitabında anlattığı üç masaldı.

Özel, üç "meselesi"nden biri olan "yabancılaşma" konusu üzerinde çok az durmuştur.

Özel, bu yabancılaşma (*Entäußerung*) masalını Marx'tan almıştı. Onun sözlerini aynen tekrarlamıştır. Burada "Kılavuzu karga olanın…" atasözünü hatırlamak yerinde olur.

Diğer iki masala gelince, onlar da "teknik" ve "medeniyet". olacak. Burada sadece "teknik" kavramı etrafında anlattığı masallara değineceğiz. "Medeniyet" masalı ayrı bir yazının konusu.

İsmet Özel'in "teknik" konusunda yazdıkları hakkında vardığımız hükmü üç maddede sıralayabiliriz:

1. Marx ve Sombart'ın etkisiyle geliştirilmiş düşüncelerdir.

2. Özel'in konuyla ilgili olarak ileri sürdüğü düşünceler **iç tutarlılık**tan (**mantık**lılıktan) yoksun ve çelişkilidir.

3. Özel'in yazdıkları olay ve olgularla da çelişmektedir. Yani **dış tutarlılık**tan da (**gerçek**likten de) mahrumdur.

*

Evet, İsmet Özel'in "teknik" konusuna yaklaşımı gerçekte Sombart ve Marx etkisi taşır.

Sombart'a atıfta bulunarak tekniği "manevî mal" olarak nitelendirir, salt bir maddî alet-edevat kabul etmez. (İsmet Özel, ***Üç Mesele/Teknik-Medeniyet-Yabancılaşma***, İstanbul 1988, 3. b., s. 152, 157.)

Özel'in şu cümlesi ise Marxist bir bakış açısını yansıtır:

> "Artık tekniğin elde bulundurulması toplumun hayatiyetinin sağlanabilmesi için bir zaruret olarak görülüyor. İyi ama, teknik nasıl ele geçirilir? Traktör çikletsiz olur mu?" (***A.g.e***., s. 125.)

Bu ifade, Marx'ın *"**Felsefenin Sefaleti**"* adlı kitabında savunduğu görüşlerin bir uzantısıdır:

> "Toplumsal ilişkiler; üretici güçlere sıkıca bağlıdır. Yeni üretim güçleri kazandıklarında, insanlar üretim biçimlerini değiştirirler; ve üretim biçimlerini, hayatlarını kazanma biçimini değiştirdiklerinde de tüm toplumsal ilişkilerini değiştirirler. Kol değirmeni size, derebeyi toplumunu, buhar değirmeni sanayi kapitalizmi toplumunu verecektir.... Nesnel üretkenliğe uygun biçimde toplumsal ilişkiler kuran bu insanlar; bu toplumsal ilişkilerine uygun biçimde de, ilkeler, düşünceler ve kategoriler üreteceklerdir."
>
> (Aktaran: Maurice Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. Şirin Tekeli, İstanbul 1982, s. 376.)

Marx, "*Kapital*"in birinci cildinde de şunları söyler:

"Teknoloji, ... toplumsal ilişkilerin ve onlardan doğan düşünce ve düşünsel görüşlerin kökenini gün ışığına çıkartır." (***A.y.***)

Müslüman mahallesindeki salyangoz bayisi İsmet, bu noktada ustası Marx'ın izindedir:

> "Teknik insanla akıl arasına mesafe koyuyor dedik. Daha doğrusu akla insanın külli varlığından ayrı bir çalışma sahası veriyor, sonra da insan bu cüz'i alanın boyunduruğu altına giriyor." (Özel, ***Üç Mesele***, s. 130.)

*

İsmet'in konuyla ilgili olarak ileri sürdüğü düşüncelerin iç tutarlılıktan (mantıklılıktan) yoksun ve çelişkili olduğunu yukarıda belirtmiştik.

Mesela ondan yukarıda yaptığımız son alıntıda savunulan düşünce ile aşağıdaki satırlarda yer alan iddiası arasında açık bir çelişki mevcut:

> "**Modern yaşama** biçimi **toplumu** yozlaştırmayı hızlandırırken, bir taraftan da **kendini bilen insanların** daha kapsamlı düşüncelere sahip olmasını sağlıyor."
>
> (İsmet Özel, ***Sorulunca Söylenen***, İstanbul 1989, s. 13.)

Kendini bilen bir insan böyle bir çelişki sergilemez, fakat İsmet kendisini bilmediği için doğal karşılıyoruz.

Görüldüğü gibi, masalcı baba İsmet'e göre bir yanda "**toplum**", diğer yanda da "**kendini bilen insanlar**" bulunuyor.

Gerçekte kendini bilen insanlar da **toplumun bir parçası** olduğu için, kendini bilen insanların karşısına toplumu değil, "**toplumun kendini bilmeyen fertleri**"ni koymak gerekir.

İsmet'in bunun farkına varamaması normal, çünkü kendini bilmeyen insanlardan biri de kendisi.

Bu ayrımın mantıksızlık ve tutarsızlığı bir yana, modern yaşama biçimi toplumu yozlaştırıyor, "**kendini bilen insanlar**" ise daha kapsamlı düşüncelere sahip oluyorlarsa, traktör çikletsiz olabiliyor demektir.

Tabiî bu noktada, "Özel'in söylediği gibi teknik insanla akıl arasına mesafe koyuyorsa, kendini bilen insanlar nasıl 'daha kapsamlı düşüncelere' sahip olabilmektedirler?" şeklindeki bir soruyu sorulmamış farzediyoruz.

*

Özel'in başka ifadeleri, onun, tekniğin insanla akıl arasına mesafe koymasından söz ederken kastettiği şeyin, "insan zihninin rasyonalizmin kuru alanına şartlanması" (Ne demekse?" olduğunu gösteriyor:

> "Teknik teçhizatın elde edilmesi ve toplumun teknolojinin hakimiyeti altında düzenlenmesi bir topluluğa güç kazandırabilir, iktisadi kalkınmasını hızlandırabilir, refahını yükseltebilir. Bu bir ihtimal. Ama bütün bu muhtemel kazançların fiatı bir yanıyla insanın zihninin rasyonalizmin kuru alanına şartlanması olursa, niçin daha en baştan böyle bir çabaya giriştiğimizin anlamı kalmaz." (Özel, ***Üç Mesele***, s. 159.)

Aynı Özel, "kendini bilen insanlar" için böyle bir şartlanma ihtimalinin bulunmadığını söylemektedir.

Yani sorun, aslında teknik değil, "**kendini bilme**"dir.

Özel, *"İlim, ilim bilmektir / İlim kendin bilmektir"* diyen **Yunus Emre**'ye atıfta bulunuyorsa, bunu niçin açıkça söylemiyor?

Gerçi onu anlayabiliyoruz, çorbasına Sombart, Marx vs. baharatları eklemese memleketimizin alafranga yemek düşkünü aydınımsıları ve sözde Batı karşıtı özde Batı hayranı dindar ve muhafazakârları onu adam yerine koymazlardı.

Masalını inşa etmesi mümkün olmazdı. Malum, bu memlekette "Waldo"suz maldosuz masal artık tutmuyor.

*

"***Üç Mesele***"nin son cümleleri şöyle:

> "Üç meselenin çözümünü bu meselelerin dışında, itikat ve ibadette bulabileceğimize inanıyorum. Belki de bu meseleleri köklüce, derinlemesine kavramak bizi kulluğumuzun şuuruna varmada daha ileri bir merhaleye ulaştıracak." (***A.g.e.***, s. 165.)

Bu durumda teknik, mesele olmaktan çıkmış olur.

Çözüm neredeyse mesele de oradadır ve eğer çözüm itikatta ise, mesele de itikatta demektir.

"Çözümü **itikat ve ibadette** bulabileceğimize inanıyorum" derken Özel, "**kendini bilen insanlar**"dan neyi kastettiğini de (farkında olmadan) ortaya koymuş oluyor.

*

Özel, "***Üç Mesele***"nin ikinci baskısı için yazdığı önsözde şöyle der:

> "Üç Mesele'yi yazmamı mümkün kılan kavrayış tarzını geride bırakmıştım, ama bu durum kitapta sergilediğim düşüncelerin artık geçersiz olduğu anlamına gelmiyordu."

Gerçek şu ki, Özel'in "***Üç Mesele***"deki kimi görüşlerini geçersiz saymazsak, sonradan yazdığı birçok şeyi geçersiz saymak zorunda kalırız.

Yani ortada, gözden gelinemeyecek açık çelişki ve tutarsızlıklar var.

İsmet bunu göremiyor olabilir, fakat böyle.

Üç Mesele"deki kavrayış tarzına göre, traktör tekniği, çiklet de modern yaşam biçimi simgelemekteydi ve traktör çikletsiz olamazdı. "***Taşları Yemek Yasak***"ı yazan Özel'in kavrayış biçimi ise farklıydı (İstanbul 1986, 3. b., s. 100):

> "Yani insanlar traktör yerine karasaban kullanırlarsa geleneksel değerlerine daha çok sahip çıkarlar sanmak yanlıştır."

Özel'in şu ifadeleri daha açıktır ve "rasyonalizmin kuru alanı"ndan söz eden kavrayıştan alabildiğine uzaktır:

> "Eğer siz bana elektrik, basınçlı su ve asfalt yol gelmeden önce köyümüzün insanları dinlerine daha bağlılardı, ama elektrikli ev aletleri, otomobiller ve televizyon dindarların sayısını azaltıyor derseniz, ben de size modern müdahaleden önce de bu köyde dinin doğru anlaşılmadığını, bir alışkanlık olarak sürüp geldiğini söylerim." (***A.g.e.***, s. 101)

Özel aslında bu sözleriyle kendisinden başkasına cevap vermemektedir.

Kazmasını kendi masalını yıkmak için sallıyor.

*

Toplumsal konular, salt akıl yürütmeyle anlaşılamaz. İbn Haldun **"*Mukaddime*"**sinde, üstün zekâlı insanların toplumsal konularda bazen daha çok hata yaptıklarını, çünkü sıradan insanların aksine aşırı genelleme yaptıklarını söyler.

Salt düşünmekle matematiğe katkıda bulunmak mümkün olabilir, ama sadece düşünerek sosyal olay ve olguları anlamak ve açıklamak imkânsızdır. Öncelikle veri toplamak gerekir.

Sosyal konularda sınırlı sayıdaki veriler bile bir olayı kavramak için yetmez; tekdüze bir mantıkla kurulacak sebep-sonuç ilişkisi insanı kolayca yanıltabilir.

Sosyoloji alanında bu noktaya Batı'da ilk dikkat çeken isim **Durkheim** olmuştur. Sosyal konularda **sezgisel bir analiz**, değişken sayısı dört ya da beşten yüksek olduğu andan itibaren güçleşir.

Teknolojinin beraberinde kültür getirdiği tezi, kültür değişmesi konusunu tek bir değişkene bağlamaktadır: Teknoloji (ve dolayısıyla ekonomik ilişkiler).

Oysa bunun yanlışlığını **Engels** bile kabul ediyordu. Nitekim şöyle demiştir:

> "Gençlerin zaman zaman ekonomik yana gereğinden fazla ağırlık vermelerinin sorumluluğu kısmen **Marx**'a ve bana aittir. Hasımlarımıza karşı onların inkar ettiği temel ilkeyi vurgulamak zorunda kaldığımızdan, karşılıklı olan bir etkileşmeye giren diğer faktörlere [değişkenlere] gereken yeri vermek için ne zaman, ne yer, ne de olanak bulamadık." (Duverger, ***a.g.e.***, s. 381.)

Engels, **"*Etudes Philosophiques*"**da şunları da yazmıştır:

> "Tarihin materyalist telakkisine göre, tarihte tayin edici faktör, gerçek hayatın kazanılması ve devam ettirilmesidir. Ne **Marx**, ne de ben bundan daha fazlasını söylemedik. Eğer sonradan biri çıkıp da ekonomik faktörün biricik faktör olduğunu söyleyecek kadar bunun manasını değiştirirse, bu hükmü mücerret, manasız ve saçma bir şekle sokmuş olur. Ekonomik durum temeldir. Fakat, üst-yapı'nın diğer kısımları da tarihî mücadelenin akışı üzerinde kendi tesirlerini gösterirler. Ve birçok halde, ağır basan bir şekilde bu mücadelenin şeklini tayin ederler. Bütün bu faktörler arasında

karşılıklı aksiyon ve reaksiyon vardır. Ekonomik hareket, bunların bağrında, güçlü bir şey olarak tesadüflerin sonsuz kalabalığı arasında kendi yolunu açmaktadır."

(Aktaran: İ. Erol Kozak, ***İbn Haldun'a Göre İnsan-Toplum-İktisat,*** İstanbul 1984, ss. 47-48.)

*

Evet, İsmet Özel, bir İslamcı yazar olarak, Marx'tan daha Marxistçe bir yaklaşımı savundu ve yönlendirilmeye açık pekçok genç, bu düşüncelerin Marksizm'le olan ilgisinin farkında bile olmadan, teknoloji düşmanlığı yapageldiler.

Üstelik, etkilenenler sadece gençler de olmadı, **Ali Bulaç** ve **Rasim Özdenören** de aynı kervana katıldılar, böylece teknoloji karşıtı bir söylem geliştirildi.

Fakat bu teknoloji karşıtlığı çevre sorunları gibi konulardaki hassasiyetlerle sınırlanan bir karşıtlık değildi, mutlak bir karşıtlıktı.

İşin ilginç tarafı, çokları, İsmet'in daha sonra bu görüşlerinden rücu ettiğinin farkına bile varmadılar. Sadece, İsmet'in her söylediğinde hikmet arayan fanatik hayranlar olarak kaldılar.

Bu yönlendirilmeye açık kitle, Özel'i değil kendilerini sorguladılar, İsmet'in anlaşılamadığına veya kendilerinin anlayamadığına inandılar.

*

Kültür ithali konusunu İbn Haldun'un yaklaşımının daha iyi açıkladığını söylemek mümkündür: Mağluplar galiplere hayranlık duymakta ve taklit etmektedirler.

Türkiye tarihi de bu tespiti doğrulamaktadır. 1699, Osmanlı'nın yenilgisinin tescil edildiği tarihtir. Kültür ithali ise, Lâle Devri ile başlamıştır; yani teknoloji ithalinden önce gerçekleşmiştir.

Abdülkerim Hâiri, **"*Osmanlı'nın Batılılaşma Çabaları ve Batı'nın İki Yüzü*"** (çev. Hasan Büyükcengiz, İstanbul 1993) adlı çalışmasında bunu ayrıntılı biçimde göstermektedir.

İSMET'TEN "ZOR MESELE"SİNE KOLAY ÇÖZÜM: MÜSLÜMAN TEKNOLOJİSİ MASALI

Mimar Sinan'la bir çocuk arasında Süleymaniye Camii'nin minaresiyle ilgili olarak geçen olayı hemen herkes bilir. Bağıra çağıra minarenin eğri olduğunu söyleyen çocuğa Mimar Sinan, minarenin doğru olduğunu anlatmaya hiç kalkışmaz. Tek yaptığı, işçileri binbir zahmete koşarak halatlar bağlatıp minareyi çektirmek. Bir yandan da soruyor: "Minare düzeldi mi?". Çocuk, "Evet, şimdi düzeldi" diyene kadar bu oyun devam ediyor.

Daha sonra kalfalarına Mimar Sinan şu açıklamayı yapıyor: "Eğer böyle yapmasaydım, bu çocuğun yaydığı şayiaya insanlar inanır ve herkes böyle düşünürdü."

Gerçekten de, insanlar bina yapımından hiç anlamayan bir çocuğa inanır, fakat Mimar Sinan gibi dâhi bir ustaya kulak vermezlerdi. Bununla birlikte, çocuğu ikna etmek için hiçbir şey söylemeyip, ondaki algı yanılgısını bir başka algı yanılgısıyla düzeltmesi, Mimar Sinan'ın insan psikolojisini çok iyi bildiğini de gösterir.

*

İnsanların çoğu böyledir. Akıllarıyla değil, duygularıyla hüküm verirler.

Bu yüzden de kanaatlerini değiştirmek için yürütülen muhakemeler genellikle boş çabalar olarak kalmaya mahkumdur. Gustave Le Bon, "***Kitleler Psikolojisi***" adlı kitabında şöyle der:

> "Hatip (konuşmacı), dinleyenlerin düşüncelerini değil de, kendi düşüncelerini takip ederse, yalnız bu sebeple bütün etki ve nüfuzunu kaybeder. Düşüncelerinde sıkı bir mantık zincirine sarılan zekâlar, kitlelere hitap ettikleri zaman böyle bir mantıkî inandırma yoluna başvurmaktan

kendilerini alıkoyamazlar. Fakat delillerinin etkisizliği kendilerini hayrete düşürür."

Böyle olduğu içindir ki, en ince hesaplara dayanarak en uygun aletlerle ve azamî dikkati sarf ederek dünyanın zahmetine girip minare yapsanız bile, bir çocuğun onun hakkında verdiği "eğri" hükmü, size silinmez bir leke sürmeye yetebilir.

Nedenini Le Bon şöyle açıklar:

> "Duygularla mücadele edileceği zaman, düşüncenin mutlak acizliğini yakından görmek için ilkel insanlara kadar inmeye gerek yoktur. En basit mantığa aykırı olan bazı hurafelerin uzun asırlar boyunca ne kadar sağlam, yerinden sökülmesi ne kadar güç nitelikte olduğunu hatırlamak yeter."

Ve işin ilginç tarafı bu hurafelere inanma açısından aydınlarla sıradan vatandaşlar, tahsilliler ile tahsilsizler arasında fark yoktur. Bunu Le Bon şöyle örneklendirir:

> "Orta zamanlar ve Rönesans devrinde gerçi aydın kimselerin sayısı çoğaldı; fakat bunların içinde, bu hurafelerin çocukça olan yönlerini görmüş ve şeytanın kötülükleri veya büyücülerin yakılması gereği hakkında kendisinde hafif bir şüphe uyanmış bir kimse bulunmamıştır."

Maalesef gerçek budur, hurafelere inanma noktasında okumuşla okumamış arasında hiçbir fark yoktur.

*

Yüzyılımızda dinî hurafelerin yerini sosyal, siyasî ve ekonomik hurafeler almış bulunuyor. Herhangi bir siyasî ve sosyal hurafeyi akıl ve mantıkla çürütseniz bile netice alamıyorsunuz.

Çünkü sorun aklî değil, hissî; kimi zaman bütün çağrışımlarıyla “duygusal”.

İnsanların hayatına bilgi değil, sihirli kelime ve sloganlar yön veriyor. Le Bon şöyle der:

> "İspanya'nın 1873 kanlı ihtilali herkesin kendi emeline göre yorumladığı böyle bir sihirli, anlamı belirsiz deyim ile gerçekleşti. Zamanın yazarlarından biri, bu ihtilalin oluşumunu şöyle anlatmıştır: Radikaller keşfetmişlerdi ki, merkeziyetçi bir cumhuriyet kıyafet değiştirmiş bir monarşidir. Milletvekilleri ise onları memnun etmek için bir formül buldu ve 'federal cumhuriyet' ilan etti ki, buna oy kullananların hiçbiri ne gibi birşeye oy verdiklerini bilmiyorlardı. Fakat bu formül herkesi sevindiriyordu. Bu bir rüya, bir sarhoşluk haliydi. Artık yeryüzünde erdem ve mutluluğun saltanatı hüküm sürecekti. Rakibi kendisine 'federal' unvanını vermekten kaçındığı için bir cumhuriyetçi üye, sanki müthiş bir hakarete uğramış gibi öfkeleniyordu."

İspanya'nın "içi boş kavram"lara tutulma hastalığını şimdilerde Türkiye yaşıyor. Cumhuriyet kavramı etrafında kıyametler kopuyor, oysa cumhurbaşkanlığının babadan oğula kaldığı Suriye Cumhuriyeti ile Suudi Arabistan Krallığı arasında özde bir fark yok. Hatta Suud ekabirinin daha dürüst oldukları söylenebilir, hiç değilse oldukları gibi görünüyorlar.

*

Türkiye'de kavramlar etrafında koparılan gürültüler "cumhuriyet"le sınırlı olsaydı, pek fazla dert etmek gerekmeyebilirdi. Ama ülkemizde neredeyse her kavram bir kavga konusu. Gelenek, modernlik, çağdaşlık, uygarlık, teknoloji, doğallık-yapaylık vs. bunların başında geliyor.

Teknoloji karşıtları, teknolojik ürünlerin bireysel kullanımı veya musiki gibi meşgaleler gündeme geldiğinde, "teknolojinin özü"nden kültürün veya 'medeniyet'in özüne yatay geçiş yaparak lüks ve sefahatin bile (hiç değilse bir kısmına) olumlu bakmakta, en azından bunlara karşı eleştirel bir tutum takınmayı

bırakmaktadırlar. Fakat, böylesi bir tutarsızlığa, teknoloji karşıtlığının Türkiye'deki öncü ismi İsmet Özel'de (en azından başlangıçtaki fikirleri itibariyle) rastlanmaz.

O, şöyle der:

> "Öyleyse müslümanın gerek bireysel hayatını düzenlemek gerekse toplumun kuruluşunu İslam esaslarına göre yeniden ayarlamak için girişeceği mücadele araçlara bağlanma (medeniyet) mücadelesi değil, araçları aşma (siyaset) mücadelesidir."
>
> (İsmet Özel, ***Üç Mesele***, 3. b., İstanbul 1988, s. 119.)

Ona göre, teknolojik gelişme ve ilerlemeyle birlikte "dikkat evrenin merkezi haline gelmiş olan insan üzerinde yoğunlaştırılıyor ve gerek bireysel (kültür) gerekse toplumsal (medeniyet) bakımlardan dünyevi gelişmeye bel bağlanıyordu". (***A.g.e.***, 106.)

Özel, teknolojinin bulaşmadığı alan olarak "siyaset"e sığınır:

> "Siyaset insan hayatını ve zihnini dumura uğratan İslam dışı kurumların ilgasını öngörür, müslümanı 'müslüman olma durumu' ile çakıştırmak üzere harekete sevkeder." (***A.g.e.***, s. 119.)

Bu siyaset bizi **"medeniyet"**e değil, aşağıdaki alıntının da ortaya koyduğu gibi **"devlet"**e götürecektir.

Peki bu medeniyetsiz, kültürsüz ve teknolojisiz devlet, 'Batılı sömürgeciler' karşısında nasıl ayakta kalacaktır?

İsmet'te bunun da cevabı vardır:

"İslam devleti" **"müslümanca bir hayat tarzının uzantısı olan teknolojik bir teçhizat"**a sahip olacaktır.

*

Nasıl olacaksa?..

Lafa bak: “Müslümanca bir hayat tarzının uzantısı olan teknolojik bir teçhizat”.

Yenir mi yenmez mi, canlı mı cansız mı, belli değil.

Doğal olarak uyanık İsmet, bu ‘farklı teknolojiyi icat görevi’ni kendisi üstlenmemekte, “İslam devleti”ni kuracak olanlara bırakmaktadır:

> “Bütün bu çabaların sonunda varılacak İslam Devleti veya herhangi bir İslami toplum yapısı kolaylıkla kendi hayat tarzına uygun maddi kuvveti üretecektir. Bu kuvvet Batı’nınkine benzer bir teknik gelişim sonucunda elde edilmeyecektir. Ama hiç şüphesiz ki Batı’nın silahlarını tesirsiz kılacak özelliklere sahip olacaktır. Daha açıkçası müslümanca bir hayat tarzının uzantısı olan teknolojik bir teçhizat sahibi olunacaktır.” (***A.g.e.***, s. 47.)

Böylece İsmet Özel, (“tekniğin özü” hurafesini yumurtlamış olan üstadı) Heidegger’den ayrılmakta, bu konuda çoğulcu bir yorum getirmektedir. Tekniğin özü Batı’da başka, İslam devletinde başkadır (Nasıl oluyorsa?).

*

Düşünürümsü İsmet, daha sonraki çalışmalarında “tekniğin İslamî özü”ne açıklık getirmek yerine, “siyaset”ten ”sosyal”e ve dolayısıyla “medeniyet”e dönüş yapmayı yeğledi:

> “Eğer Türkiye’de islamî değerlerin belirleyici olduğu bir toplum düzeni tesis edilecekse, bunun bir siyasî iktidar değişikliğinden çok, müslümanların böyle bir toplumun gerçekleştirilebilir olduğunu sosyal alanda gösterme yeterliliğine ulaşmalarına bağlı olduğunu savundum.”

(İsmet Özel, ***Waldo Sen Neden Burada Değilsin***, 2. b., İstanbul 1988, s. 93.)

Fakat aslında "Waldo" (Ya da Henry), yukarıdaki "siyaset" çağrısından da anlaşılabileceği gibi, orada (sosyal/toplumsal alanda) pek az bulunmuştu:

> "Türkiye'de İslamî hareket bir düşüncenin toplum içinde müşahhas belirtileriyle dışa vurması biçiminde değil, bir siyasî gelişmenin gereği olarak, kendiliğinden bir vakıa biçiminde ortaya çıktı."
>
> (İsmet Özel, ***Cuma Mektupları I***, 2. b., İstanbul 1990, s. 129.)

Yine Özel'e göre, kendiliğinden bir vakıa olarak ortaya çıkan (Nasıl oluyorsa?) bu hareket, 1970'lerden önce yoktu:

> "Halbuki İslamî hareket, solun geçmişine göre, çok daha yenidir. 70'lerden sonra başlamıştır." (Özel, ***Sorulunca Söylenen***, İstanbul 1989, s. 145.)

Yine Özel'e göre, "İslamî hareket, kendine Müslüman kimliğini seçmiş insanların .... bir siyasî partiyle dalga dalga merkezden muhite tesirini hissettirdiği hareketi olsa gerektir". (İsmet Özel, ***Cuma Mektupları III***, İstanbul 1990, s. 168.)

*

Evet İsmet, siyasî iktidar değişikliğini değil sosyal alandaki yeterliliği önemsediğini söylerken, kendisiyle çelişiyor.

Fakat çelişkiler bununla sınırlı değil,

Özel (esasında yanlış olan) kendi siyaset tanımıyla da çelişmektedir.

Bir an için siyasetin **"araçları aşma mücadelesi"** olduğunu kabul edelim; siyasal parti bir araç değil midir?

Ve Özel'in savunduğu şey, bir araca bağlanmaktan başka nedir?

Buna cevap olarak, parti kurumunun "teknolojik bir araç" olmadığı söylenebilir.

Fakat bu, daha olumsuz bir duruma işaret eder. Çünkü **"siyasal parti" Batı medeniyetine ait bir kurumdur ve Batılı siyasal kültür içinde neşv ü nema bulmuştur.**

Böylece Özel, sözümona medeniyeti (Batı medeniyetini de değil, 'medeniyet'i) reddedip "siyaset"i çözüm olarak gösterirken, aslında yine, (kendinden habersiz biri olduğu için farkında olmaksızın) Batı medeniyetinin çığırtkanlığını yapmaktadır.

Bununla birlikte Özel'in, **"partinin öncü rolü"**nden söz eden Lenin'den (yine farkında olmaksızın) etkilenip etkilenmediği de meraka değer bir konudur.

*

Evet, **"Waldo"**, **"sosyal"** alanda pek fazla bulunmamıştı.

Bununla birlikte, oraya ara sıra uğradığı zamanlarda, teknolojiye olan "sosyal" ihtiyacı keşfetmeyi başarabilmiştir:

> "Eğer siz bana elektrik, basınçlı su ve asfalt yol gelmeden önce köyümüzün insanları dinlerine daha bağlılardı, ama elektrikli ev aletleri, otomobiller ve televizyon dindarların sayısını azaltıyor derseniz, ben de size modern müdahaleden önce de bu köyde dinin doğru anlaşılmadığını, bir alışkanlık olarak sürüp geldiğini söylerim."
>
> (İsmet Özel, ***Taşları Yemek Yasak***, 3. b., İstanbul 1986, s. 101.)

Gerçekte, teknoloji aleyhtarlığına gündelik hayatta yer yoktur.

Bu ancak, yaşamın soğuk yüzünün unutulduğu anlarda savunulabilecek birşeydir.

Vasıtaya binmek yerine yürümek, spor olsun diye yapıldığında zevk verebilir, ama mecbur kalındığında zor katlanılabilir bir durumdur.

Bu bir yana, teknoloji aleyhtarı kişiler, evlerini seçer, eşyalarını alır, elbiselerini beğenirken, genelde onların **“modern”** teknoloji ürünü olmaması çabası içine girmezler.

Değil bunları yapmamak, teknolojinin ‘zevk ü sefa ve israfı’ndan uzak durduklarını bile söylemek zordur.

*

Evet, teknoloji karşıtlığı, ancak söylem düzeyinde sürdürülebilir, ‘eylem’ sözkonusu olduğunda, bunu yapana pek rastlanmaz.

Yapana tesadüf edilse bile, bunun “teknoloji aleyhtarlığından” değil, başka etkenlerden kaynaklandığı görülür. ‘İsraf’tan, lüksten, ‘günah’tan kaçınana rastlanabilir, ve bu kısmen, lüks ve eğlence amaçlı bazı teknolojik ürünlerden uzak durmak anlamına da gelebilir, fakat teknolojinin “özü”nden ve ‘kendisi’nden kaçana ‘eylem’ düzeyinde rastlayamazsınız.

Türkiye gibi ülkelerde yapılan teknoloji karşıtlığının, teknolojinin açgözlü, görgüsüz ve ‘çılgın tüketiciler’i olmaya hiçbir olumsuz etkisi görülmediği halde, teknoloji üretme ve bu alanda öncü hale gelme yönünde bir ‘zihniyet’ dönüşümünü imkânsız hale getirmeye ya da zorlaştırmaya hizmet edeceği açıktır.

‘Sömürgeci’ kapitalist-hristiyan dünyanın, teknoloji karşıtı İslamcı (!) söylemi takdir ve minnet duygularıyla izleyeceklerinden şüphe edilemez.

WALDO İSMET, NEDEN AKLIN BAŞINDA DEĞİL?

Birileri bize şu iki yaklaşımı "benimsetmeye" çalışıyorlar:

Birincisi şu: Modern teknolojiden yararlanacaksanız, modernizmin "laik kültürel projesi"ni de almak zorundasınız. Bunu anti-İslamist Prof. Bassam Tibi şöyle ifade ediyor:

"Köktendinciler, modernizmin teknik-bilimsel yönünü, laik kültürel projesinden ayırmak istiyorlar ve seçici davranarak sadece işlevsel yönünü almak istiyorlar."

Türkiye'deki Batıcılar, Prof. İlter Turan'a göre, tam da Tibi'ın istediği şeyi yapıyorlardı:

> "Batı yanlısı düşünce tarzını benimseyenler, uygarlığın bileşik bir bütün olduğunu, teknoloji ve kültür gibi iki bileşkeye ayrılamayacağını öne sürüyorlar. Değişim, modern teknolojinin benimsenmesiyle sınırlı kalamazdı. Eğer imparatorluk parçalanmaktan ve yıkılmaktan kurtarılacaksa, değişim kültürel dönüşümü de içermek zorundaydı."
>
> (İlter Turan, "Türkiye'de Din ve Siyasal Kültür", ***Çağdaş Türkiye'de İslam***, ed. Richard Tapper, çev. Özden Arıkan, İstanbul 1993, s. 42-43.)

Turan'ın ifadelerinde eksik olan, önceliğin teknolojiye değil kültüre verilmiş olması ve teknolojiye bir türlü sıra gelmemiş olmasıydı. O

rtada bir teknoloji bulunmadığı için, teknolojinin mevhum özüne ve manevi yanına teslim olmuş insanlar da bulunmuyordu, ama bir başka kültüre teslim oluş vakıası herşeye rağmen yaşanıyordu.

*

Gelelim ikinciye...

Buna göre, modern teknoloji öyle bir "öz"e sahiptir ki, onun elinden yakanızı kurtaramazsınız. Ona hükmetmeniz mümkün değildir, o size hükmeder.

Şeytan'dan "eûzü besmele" ile Allahü Teala'ya sığınıp kurtulmak mümkündür, ama teknik besmele de tanımaz. İyisi mi teknolojiden uzak durunuz.

İşte bu, **İsmet Özel**'in masallarından birini oluşturuyor.

Şiirsiz şair İsmet, Türkiye'nin çapsız bir solcusu iken Müslümanlığını ilan edince koyunun olmadığı yerde keçi çelebi olarak arz-ı endan etmiş ve saçmasapan masallarıyla İslamcı gençlerin zihnini bulandırmıştı.

*****

Tam o sıralarda dünya çapında şöhreti olan bir Batılı düşünür daha Müslümanlığını ilan etmişti: **Roger Garaudy**.

Türkiye'nin düşüncesiz salağı **İsmet**'in zırvalarının aksine Garaudy, Müslümanlar'ın Batı kültürü ve teknolojisi karşısında takınacağı tutumn "seçicilik ve eleştirellik" olması gerektiğini söylüyordu. (Roger Garaudy, ***İslâm ve İnsanlığın Geleceği***, çev. Cemal Aydın, İstanbul 1990, s. 93.)

Garaudy'ye göre, Müslümanlar bilim ve teknikleri İslam'ın "amac"ına "araç" olarak bağımlı kılmalı ve "eleştirici ve ayıklayıcı" bir bütünleşmenin mümkün olduğunu göstermelidirler. (Roger Garaudy, ***20. Yüzyıl Biyografisi***, çev. A. Zeki Ünal, 2. b., Ankara 1998, s. 274.)

Ahmet Cevdet Paşa'nın teklifi de aşağı yukarı buydu:

> "Ahmed Cevdet Paşa'nın dediği gibi, 'yeni bir medeniyyet yoluna gidilmek' fikrinin ortaya çıktığı bu dönemde 'İşin başından başlanmayup kuyruğundan tutulmuş bu binanın temeline bakılmayup sakfin (tavanın)

nakşine özenilmiş; ya'ni Frengistan'da münteşir olan fünun ve sanayiin neşr ü tervicine himmet olunmak lazım gelürken enhar-ı medeniyyetin getürdügi hass ü haşak, israf ü sefahete aldanılmış idi'."

(Bekir Karlığa, "Yirmisekiz Mehmet Çelebi'nin Yeni Bulunan Bir Fizik Kitabı Tercümesi ve Onsekizinci Yüzyılın Başında Osmanlı Düşüncesi", ***Bilim-Felsefe-Tarih***, Sayı 1, Mayıs 1991, İstanbul: Hikmet Neşriyat, s. 325.)

Cemil Meriç'in ifadesiyle, Paşa şunu söylüyordu:

"(Vaka-i Hayriye'den) Sonra da sırf taklit yoluna gidildi. Bunda da ifrat edildi. Binanın temeline ve duvarlarına bakılmadı, nakşına özenildi." (Cemil Meriç, ***Bir Facianın Hikayesi***, Ankara 1981, s. 120.)

*

Yani Batıcılarımızda bir **seçicilik** vardı, fakat bu, yanlış bir seçicilikti ve "eleştirellik"ten yoksundu.

Garaudy'ye göre, Müslümanlar'ın önünde tek değil çifte tuzak mevcuttur: "Batılı büyüme ve kültür modeliyle körükörüne bir bütünleşme" ya da "Ortaçağ geleneği olmayan herşeyin toptan reddi". (Garaudy, ***20. Yüzyıl Biyografisi***, s. 274.)

"Gelenekçiler"in, geleneği "Ortaçağ geleneği" olarak adlandırması nedeniyle Garaudy'yi suçlamaları ve Ortaçağ kavramının Batı'nın tarih yorumunun ürünü olduğunu ileri sürmeleri mümkündür.

Fakat bu durumda, "modernlik" kavramının da aynı şekilde Batı'nın tarih yorumunun ürünü olduğunu hatırlamaları ve önce kendilerinin bu kavramı terk etmeleri gerekir.

Üstelik, Garaudy'nin değil fakat kendilerinin tutumu bir çelişki içermektedir; modern olana onun kendi kavramlarıyla karşı çıkarken, "modernlik" eksenli söylemin egemenliğini ("öteki" rolünü gönüllü olarak üstlenerek) ürettiklerini fark edememektedirler.

*

Herşeyden önce, İslam açısından Hz. Peygamber (s.a.s.) sonrası dönemin zamansal olarak bir bütünlük taşıdığını görmek gerekir.

Müslümanlar için "Ortaçağ", İslam öncesidir. Ahmet Cevdet Paşa'nın, **"*Tezâkir*"** adlı eserinde, Hicret öncesini Kadîm, sonrasını ise Yeni Zamanlar olarak adlandırması tesadüf değildir. (Ş. Teoman Duralı, ***Çağdaş Küresel Medeniyet***, İstanbul 2000, s. 64, dn. 66.)

Yeni Zamanlar'ın Batı'ya ait kurumlarını (onlar böyle tanımlıyor ve sınıflandırıyor diye) "modern ve geleneksel" olarak ikiye ayırmak zorunda değiliz.

Yaklaşımımız eğer "hak-batıl" ayrımı ekseninde şekillenirse, tekniğe salt teknik olduğu için "batıl" diyemeyeceğimizi görürüz.

Ama "hak ve batıl" ayrımını unutup "modern ve geleneksel" ayrımını benimsersek, yani bir Batılı gibi düşünmeye başlarsak, "geleneksel" olan hesabına "modern" herşeye ve bu arada tekniğe de karşı çıkmamız mümkün olabilir.

Doğal olarak bu "Batılı" yürüyüşümüz yine Batılı "üstad"ların izinde devam edecek, tekniğe neden mesafeli durmamız gerektiğini Batı'nın bu çağdaş "aziz"lerinden (modern saint) öğreneceğizdir.

Sonra da, kendilerine "gelenekçi" rolü biçtiğimiz köklü İslamî kurumları "geleneğe sırt çevirmekle" suçlayacağızdır.

*

Her halükârda hatırlanması gereken, gelenek ile sanayileşme arasında zorunlu bir karşıtlık ilişkisi kurulamayacağıdır.

Sosyoloji ve sosyal psikoloji, "olması gereken" değil "olan"la ilgilenir (Öyle söylerler); bu disiplinler (her ne kadar ideolojiden tümüyle soyutlanamasalar da) metafizik spekülasyonlara itibar etmezler.

Bir sosyal psikolog, Prof. Dr. Çiğdem Kağıtçıbaşı şöyle der:

> "... gelenekler, sanayileşmeye karşın devam edebilir, Japonya'da görüldüğü gibi. Ayrıca, kültürel yayılma ve taklit yoluyla, sanayileşme olmadan da bir toplumda modern kişilik eğilimleri belirebilir. Fransız etkisiyle Tunus'da görüldüğü gibi." (Çiğdem Kağıtçıbaşı, ***İnsan ve İnsanlar***, 6. b., İstanbul 1985, s. 281.)

Kağıtçıbaşı'nın kullandığı "kültürel yayılma" ve "taklit" kavramları önemlidir.

Meselenin temelinde "teknolojinin özü" diye ifade edilen metafizik "kuruntu"lar değil, "taklid"e yol açan yenilgi psikolojisi yatmaktadır.

Bu noktayı İbn Haldun şöyle açıklar:

> "Nefis ve kalp daima kendi kavimlerine galebe çalmış ve kendi kavmine boyun eğdirmiş olanların olgunluk ve üstünlüklerine inanır. Bu da, kendisinin ona boyun eğmesinin tabiî sebeplerden değil, kendisini yenen kimsenin kemal ve fazilet sahibi olmasından ileri gelmiş olduğu inancında olmasından ve hususta yanılmasından ileri gelir. Yenilen kimse buna inandıktan sonra, bütün iş ve hareketlerinde kendini yeneni örnek edinir ve ona benzemeye çalışır. Yahut kendisine üstün gelen kimsenin galebesinin asabiyetten, şecaat ve kuvvetten ileri gelmeyip, onun alıştığı adet, mezhep [ideoloji] ve mesleğinden [yolundan] ileri geldiği vehmine kapılır, bunu da galebesinin sebepleri ile karıştırır. İşte bu gibi sebeplerden dolayı yenilgiye uğrayan kimse giyim ve kuşam, hayvana binmek [ulaşım araçları],

silahlanmak ve bütün diğer hal ve işlerinde kendisini yeneni örnek edinir. Bütün etraf ve ülkelere baktığında, ahalisinin çoğunlukla, kendilerini koruyanların ve hükümet askerinin [bürokrat ve memurlarının] giyim ve kuşamını kendilerine örnek edinmiş olduklarını görürsün. Çünkü onlar kendilerine galebe çalmıştır. Bir kavim diğer bir kavimle komşu olup, o kavim komşusu olan diğer kavimden üstün ise, büyük ölçüde üstün olan kavme benzeme ve o kavmi örnek edinme hali görülür. Bu, çağımızda Endülüs'te de gözükmektedir. Bu ülkedeki Müslümanlar, kendilerine galebe çalmakta olan Galleri kendileri için örnek edinir, giyim ve kuşamları, birçok adet ve halleri itibariyle onlara benzemeye çalışır, onlar gibi duvarlarına ve su havuzlarının ve evlerinin duvarlarına resim ve heykeller çizer ve korlar. Bunları gören, bu hallerin istila belgesi olduğunu hikmet gözü ile görebilir."

(İbn Haldun, ***Mukaddime***, C. 1, çev. Zakir Kadirî Ugan, İstanbul 1990, s. 375-376.)

*****

Tanzimat'ın mimarı Mustafa Reşit Paşa, "Biz medeniyetsiz hiçbir şey olamayız. O medeniyet de, sadece Avrupa'dan bize gelir" (Bilâl Eryılmaz, ***Tanzimat ve Yönetimde Modernleşme***, İstanbul 1992, s. 124.) derken, İbn Haldun'u bir kez daha haklı çıkarmaktan başka birşey yapmıyordu.

Bu yüzden de Tanzimat bir bilim ve teknoloji veya sanayi hamlesi değildi, kültürel ve sosyal içerikli bir reform paketiydi:

> "Tanzimat geniş anlamda bir 'kültürel değişme' olayıdır; bir medeniyetten başka bir medeniyete, bir kültürden başka bir kültüre geçme isteğinin ifadesidir.... Bu kültürel değişikliğin ideolojisi 'Avrupalılaşma'; araçları ise 'bürokrasi' ve 'ekonomi'dir." (***A.g.e.***, s. 125.)

Les lois d'Imitation (1890, **Taklit Yasaları**) adlı kitabı yazınca Durkheim'la çatışmak zorunda kalan Gabriel Tarde (Peter Burke, ***Tarih ve Toplumsal Kuram***, çev. Mete Tunçay, İstanbul 1994, s. 128.), insanların kişisel farklılıklarına rağmen nasıl olup da benzer davranışlar göstererek bir sosyal düzen kurabildikleri sorusuna cevap olarak, "Toplum taklittir" diyordu. (G. Tarde, ***The Laws of Imitation***, New York: Henry Holt, 1903, s. 74'ten aktaran Kağıtçıbaşı, **a.g.e.**, s. 16.)

1908 yılında ilk defa "**Sosyal Psikoloji**" adı altında bir ders kitabı yayınlayan Amerikalı sosyolog E. A. Ross, Tarde'ın etkisiyle, taklidin sosyal davranışın anahtarı olduğunu öne sürmüştür. (Kağıtçıbaşı, s. 16.)

Taklit, amaçsız bir çaba değildir elbette. Kağıtçıbaşı'nın ifadesiyle, "... sevilen, beğenilen iletişim kaynağı, ... aynı zamanda taklit edilebilecek ya da özdeşleşilebilecek bir kişi olarak belirebilir. Örneğin, güzel bir sinema yıldızının bir sabun reklamını seyreden 16 yaşındaki Ayşe, o yıldıza benzeyebilmek ya da onunla özdeşleşebilmek için o sabunu kullanmaya başlayabilir". (***A.g.e.***, s. 173.)

Leon Mann'a göre de, "Özdeşlemenin ödülü veya ondan beklenen sonuç; statü, tanınma, desteklenme ve kabul edilmedir." (Leon Mann, **Social Psychology**, Brisbane: John Willey and Sons, 13rd ed., 1984, s. 127.)

Ve "insanlar, kendi saygınlıklarını yükseltmek için hep kendilerinden daha saygın kimselerle beraber görünmek, ilişkiler kurmak isterler". (Kağıtçıbaşı, s. 143.)

(O yüzden "entel" olma meraklıları kimi zaman, "entelektüel" olarak ün yapmış kişileri körükörüne destekler, onların yanında yer alırlar. Statü açısından gelecek vaat etmediğini düşündükleri mekan ve şahıslardan ise bucak bucak kaçarlar.)

*

Birilerinin İslâm birliği idealine burun kıvırmalarının ve AB ve/veya Amerikan yandaşlığını "mutlak ideal" olarak görmelerinin altında yatan halet-i ruhiye budur.

Nasıl Fazlur Rahman'ın Batı'dan aldığı "mutlak ahlâkî idealler"i varsa, birçok aydınımızın da yine Batı kökenli "mutlak siyasî idealler"i mevcuttur.

(Çok şükür ki bunlar Fazlur Rahman kadar cesur değiller, ***Kur'an***'ın siyasî ideallerden taviz verdiğini söylemiyorlar.

Fakat ***Kur'an***'a itiraz edilmesini anlayışla karşılasalar da, "mutlak siyasal idealler"inin eleştirilmesini içlerine sindirebildikleri söylenemez.)

Taklit, belirli bir zaman ve mekana özgü bir durum değildir. Peter Burke'nin ifadesiyle, "[Fransa'da] Saraylıların davranışları (muaşereti), giysileri ve kullandıkları sözcükler, Paris'te ve –bir kaç günlük gecikmeyle– taşrada taklit ediliyordu." (Burke, s. 80-81.)

Durum şuydu:

> "Burjuvalar kendi konuşma kalıplarını aristokratlara benzetecek biçimde değiştiriyorlar, bu nedenle onlar da (kendilerini ayrımlamak için) durmadan yenilikler yapmak zorunda kalıyorlardı. Bazı aristokrasilerin (19. yüzyıl Rusya'sında, 18. yüzyıl Prusya'sında, 17. yüzyıl Hollanda'sında Fransızca konuşmaları vb gibi) bir yabancı dili gündelik olarak kullanmalarına gelince, bu hem kendilerini toplumsal skalada daha aşağı insanlardan ayrımlamanın bir yolu, hem de aynı zamanda uygarlık merkezi olarak Paris'e bir saygı gösterisiydi." (***A.g.e.***, s. 94-95.)

Uygarlık merkezi Paris'e saygı göstermeye Osmanlı çok erken bir tarihte, 1720'lerde başladı. Oysa ortada henüz ne "Sanayi Devrimi" vardı, ne de modern teknoloji:

> "Çoğu kez süsler, süsleme ve donatmalar, zevk, safa ve eğlence ile beraber götürülüyordu. Bu tür işlerin ortaya çıkması, Mehmet Çelebi'nin Paris'te gördüklerinden ve deneyimlerinden ayrı görülmüyordu."

(A. Hadi Hairi, ***Osmanlı'nın Batılılaşma Çabaları ve Batı'nın İki Yüzü***, çev. Hasan Büyükcengiz, İstanbul 1993, s. 30.)

"Mermer kürsü ve sandalyeler yaptılar. Suları, küçük havuzlarda toplayarak Sultan için gezi yeri yaptılar. Devlet tarihçileri burayı Hüsrevabad diye isimlendirmiştir. Tatlı sular deresinden, zengin bahçelerden, şelale, fıskiye ve havuzlardan oluşan binalar yaptılar. Bunların Fransa'nın Versailles Sarayı'ndan daha iyi olmasını istiyorlardı.... Süslemede Avrupa süsleme ve adetlerini takip etmek yeterli olmuyor, kendi divan ve sandalyelerine Avrupa şekli veriliyordu. Avrupa elbiselerini giymede aşırılık yapılıyor, Avrupalı ressam ve sanatçılar duvarları süslemeleri için Türkiye'ye çağırılıyordu. Saray ve köşkü uzun süre süsleyen antika ve mozaiklerin hayatına son veriliyordu. Süslemeye ve Batı'ya hoş görünmeye yönelme Lale Devri'nin temel özelliklerinden biriydi." (***A.g.e.***, s. 30-31.)

Bu dönemde, Yirmisekiz Çelebi Mehmed Efendi'nin Paris'ten getirdiği köşk ve bahçe planlarına göre, aralarında Sadabad'ın da bulunduğu köşkler, bahçeler, çağlayanlar yaptırılmıştır. Yine Paris'teki havuzların benzerleri, Yirmisekiz Çelebi'nin tesiriyle Kâğıthane'de inşa edilmiştir. (Beynun Akyavaş, ***Yirmisekiz Çelebi Mehmed Efendi'nin Fransa Sefaretnamesi***, Ankara 1993, ss. 65-67, dipnotlar 89 ve 122.)

*

Sonraki süreç daha berbattı: III. Selim, Avrupalı sanatçıları süsleme ve gösteri için kendi köşküne çağırdığı gibi, "Batı'nın şiir ve müziğini taklit etmeye" (Hairi**,** s. 65.) çalışıyordu:

"Hepsinden daha kötüsü yenilikçi Türk devlet adamları süslemeye, garpzedeliğe ve bunların sonuçlarına hazır değildiler. Bir taraftan alafrangalık, süslemecilik, ağızda eğrilik yapma gibi hareketler yayılmıştı...." (***A.g.e.***,, s. 32.)

> "... umum için kıraathaneler açıldı, tiyatrolar kuruldu, operalar oynandı, bazen padişah bile balolara katıldı. Avrupa'dan ünlü primadonnalar, maestro'lar çağrıldı, en ünlü bestecilere (Donizetti 'Paşa' gibi) marş-ı hümayun'lar besteletildi, Saray'ın bahçesinde asırlardır 'nevbet vuran' Mehterhane'nin görevini, Batı enstrümanlarıyla çalan 'Müzika-i Hümayun' devraldı."
>
> (Erol Özbilgen, ***Pozitivizmin Kıskacında Türkiye***, İstanbul 1994, s. 51.)

Tıp Mektebi'nde de 1839-1870 arasında öğrenim Fransızca idi. (İlknur Polat Haydaroğlu, ***Osmanlı İmparatorluğu'nda Yabancı Okullar***, Ankara 1993, s. 209.)

Dahası:

> "Sultan Mahmut ... ordunun geliştirilmesi için yeni tedbirler aldı, yeni kıyafetler –ve bu arada da Venedik menşeli fesi– kabul etti, sakalların traş edilmesini emretti."
>
> (Kemal H. Karpat, ***Türk Demokrasi Tarihi***, İstanbul 1996, s. 33.)

Lewis'in ifadesiyle, "Sultandan sonra saray da Batılı giyimini benimsemeye başladı. Hükümdarlar ilk olarak o dönemde siviller için kıyafet yasaları çıkarttılar ve bunları uyguladılar. Yeni moda, saraydan bütün memurluğa yayıldı ve 19. yüzyılın sonunda Osmanlı topraklarının her yerinde devlet memurları çeşitli pantolon ve ceketler giymeye başlayarak sosyal değerlerde önemli bir değişimi temsil etmeye başladılar. Bu yeni giyim biçimi toplumun önemli bir unsuru olan memurdan giderek halk arasında yayıldı ve en azından kentlerde sıradan insanlarca benimsendi". (Bernard Lewis, ***Ortadoğu***, çev. Mehmet Harmancı, İstanbul 1996, s. 6.)

Batıcı taklitçilik işgüzarlığının bu kadarı Lewis'e bile lüzumsuz görünüyordu:

> "18. yüzyıl sonunda ilk Osmanlı reform ordusu kurulduğunda Batı talimini ve silahlarını almaları gerekliydiyse de, Batılı üniformalarını benimsemeleri gerekli değildi. Bu, askerî değil sosyal bir seçimdi ve Libya ve İran İslam Cumhuriyeti de dahil olmak üzere bütün Müslüman ülkelerin modern ordularında izlenmiştir." (***A.g.e.***, s. 4.)

> "Böyle bir değişim ilk kez olmuyordu. 13. yüzyılda büyük Moğol fetihleri Ortadoğu'nun Müslüman topraklarını hükümranlıkları altına alıp da, Hz. Muhammed'in günlerinden bu yana ilk kez Müslüman olmayan bir liderin hükümdarlığı başlayınca, Müslümanlar da en azından askeri konularda Moğol yöntemlerini benimsemişlerdi. Moğollar tarafından hiç fethedilmeyen Mısır'da bile büyük Müslüman emirleri Moğollar gibi giyinmeye, atlarında Moğol koşumları kullanmaya ve Müslümanlar'ın kısa kesme adetlerini bırakıp saçlarını Moğollar gibi uzatmaya başlamışlardı. Müslüman ordularının Moğollar gibi giyinmelerinin ve koşum takımları kullanmalarının nedeni bugün giyilen üniforma ve siperli başlıkların kullanılma nedeniyle aynıydı." (***A.g.e.***, s. 5.)

*

Tarih bir tekerrürse eğer, bunun en çok "taklit" olarak ortaya çıktığı söylenebilir.

Bizanslılar'ın Trakya üzerinden Hun saldırılarına maruz kaldıkları sıralarda, kılık-kıyafet ve saç-sakal traşı alanında da "Hun modası" ülkeyi kasıp kavurmuştu. (Prokopius, ***Bizans'ın Gizli Tarihi***, çev. Orhan Duru, 3. b., İstanbul 1999, s. 49-50.)

Meşhur Romalı tarihçi Tacitus da, Romalılar tarafından işgal edilen İngiltere'de Roma'nın ("dil"den giyim kuşama kadar) her alanda taklit edildiğini anlatır.

Garaudy, Cezayirli bir alimin, Şeyh İbrahimî'nin şöyle dediğini nakleder:

> "Batılı kültürü benimseyenlerin en kötü kusuru, İslam'ın gerçeklerinden bütünüyle bir habersizlik ve İslamî kültürü en iyi bilenler olarak kendilerini gösterenlerin en kötü kusuru, çağımızın problemleri ve gereklerinden bütünüyle bir habersizliktir." (Garaudy, ***20. Yüzyıl Biyografisi***, s. 271.)

Günümüz Türkiyesi sözkonusu olduğunda, "çağımızın problemleri ve gereklerinden bütünüyle (veya kısmen) bir habersizlik", İslamî kültürü en iyi bilenler olarak kendilerini gösterenlerin elbette bir kusurudur, ama en kötü kusuru değildir. Onların kahir ekseriyetinin en kötü kusuru, İslam'dan da (***Kur'an***, Sünnet ve deyim yerindeyse "gerçek gelenek") pek fazla haberdar olmayışlarıdır.

Bunun bir sonucu olarak Türkiye'de tarih bir kez daha tekerrür ediyor, Batı'nın tekniğine duyulan hayranlıktan hareketle onun salt kültür ve medeniyetini ithal etme geleneği kendi mecrasında ilerliyor.

Bir kez daha kültür ve medeniyet alınıyor, bilim ve teknik ihmal ediliyor. Müslümanlar bir kez daha Batı'nın "laik kültürel projesi"ni savunan Batıcılar haline geliyorlar.

Onların "**yabancılalaşma**" gibi kavramlarının alıcısı haline geliyor, o kavramları "tüketiyorlar".

Batı'yla sözde hesaplaşınca, onların bilim ve tekniğinin salt "tüketen"leri olmak onur kırıcı olmaktan çıkıyor doğal olarak. **Marx, Sombart, Heidegger** vs. gibi Batılı şeyhlerinin ve abilerinin söylemlerini taklit ederek, uzanamadıkları ciğere pis demekle sorunu güya çözmüş oluyorlar.

WALDO, SEN NEDEN ORMANDA DEĞİLSİN? (İSMET'İN SAHTE MEDENİYETSİZLİĞİ)

İsmet Özel, "***Üç Mesele***"de medeniyetin üç özelliği bulunduğunu öne sürer:

1. Medeniyet sınıflaşmayı ve insanın insanı sömürmesini öngörür ve sınıflaşma ve sömürü medeniyeti doğurur.

2. Medeniyet insanların madde karşısındaki zaaflarının ve maddi gelişmeye mahkum olmalarının somutlaşmış halidir.

3. Medeniyet toplum yapısını ve insan kişiliğini karşılıklı olarak bozar, kokuşturur. (İsmet Özel, ***Üç Mesele***, İstanbul 1988, 3. b., s. 113-115.)

İlk iki madde **Marksist**lerden araklanmıştır, üçüncüsü ise **Rousseau**'dan. (Yozlaşma bahsi **İbn Haldun**'da vardır fakat İsmet onu bilmez. Daha doğrusu İsmet müslüman alim ve düşünürlerden hiç kimseyi bilmez.)

İsmet'in medeniyete atfettiği bu özellikleri ispat etmesi beklenirdi, fakat bunu yap(a)mamıştır.

Bu iddialarını birer aksiyom imişler gibi dile getirmekle yetindi.

Sözkonusu özellikleri, doğrulukları ispata muhtaç olmayan gerçekler olarak kabul eden okurların, o özellikler üzerine temellendirilen yorumları tartışmaları elbette beklenemezdi.

*

Medeniyete bu gözle bakan Özel'in, İslam'ı medeniyet boyutuyla görmesi olacak şey değildi. O nedenle şu saçmalıkları yazmıştır:

> “Müslümanların bir bölümü medeniyete muhafazakâr bir tepki göstererek Batı’ya karşı direndiler. Bu direniş bazı zihinlerde Batı’nın sunduğu medeniyet anlayışının karşısına başka bir medeniyet, İslam medeniyeti anlayışını çıkarma düşüncesini doğurdu. Böylece Batı’ya karşı direniş bir anlamda devrimci bir kimliğe bürünüyordu ama medeniyete medeniyetle cevap vermenin niçin gerekli olduğu da açıklık kazanmış olmuyordu.”

Gerçekte medeniyete medeniyetle cevap vermenin niçin gerekli olduğuna açıklık getirmek gerekmiyor.

Çünkü Batı’ya direnmek ve cevap vermek için bir medeniyet üretilmez; doğru olan tam tersidir, farklı bir medeniyetin mensupları olunduğu için direniş gösterilmekte ve cevap verilmektedir.

Düşüncesiz düşünürlük işte tam da böyle birşeydir, nedenlerle sonuçları birbirine karıştırmak, ayıramamak.

*

Üstelik İsmet, sözünü ettiği “hata”yı bugün “Türklük” konusunda bizzat kendisi yapmaktadır.

Durumu kendi laflarıyla izah edelim: “Müslümanların bir bölümü ırkçı Batı’ya karşı direndiler. Bu direniş bazı zihinlerde Batı’nın milliyetçiliğine karşı başka bir milliyet, Türk milliyeti anlayışını çıkarma düşüncesi doğurdu. Böylece Batı’ya karşı direniş bir anlamda devrimci bir kimliğe bürünüyordu ama milliyete milliyetle cevap vermenin niçin gerekli olduğu da açıklık kazanmış olmuyordu.”

Ancak, Cumhuriyet Türkiyesi’nin yüzer gezer gevezesi İsmet için mantıksız konuşmak, çelişki sergilemek, bir söylediği diğer söylediğini tutmayan bir zırvamatik makinası haline gelmek önemli değildir.

Önemli olan şudur: İslam'ın Batı karşısında bir medeniyeti olmasın, fakat Türk'ün bir ırkçılığı olsun.

*

Özel, medeniyetle ilgili olarak şunu söyler: "Medeniyet ancak, kendi teknolojisiyle ayakta durabiliyor." (***A.g.e.***, s. 14.)

Ayrıca ona göre, "teknolojiyi hesaba katmadan hayatın idamesinin bile mümkün olmadığı bir dünyanın insanlarıyız". (***A.y.***)

Burada cevap aranması gereken soru şudur: "Günümüz teknolojisi Batı medeniyetinin teknolojisi olduğuna göre, teknolojiyi hesaba katmadan hayatın idamesinin bile mümkün olmadığı bir dünyada yaşıyorsak, bu doğruysa, Batı medeniyetini hesaba katmadan yaşayamayan insanlar durumunda olduğumuz ortaya çıkmaz mı?!

Eğer öyleyse, medeniyete medeniyetle (kendi teknolojisi olan bir medeniyetle) cevap verme dediği şey, kendi yaklaşımı çerçevesinde bir zorunluluk halini almaz mı?!

Bu durumda, Özel'in şu ifadeleri anlamsız olacaktır:

> "... bugün yürüttüğümüz yahut gündeme getirmeye gayret ettiğimiz islamî mücadelenin bir İslam medeniyetine varacağını istemek abestir." (***A.g.e.***, s. 89.)
>
> ".... Öyleyse 'medeniyet' gibi tamamen tarihi ve toplumsal şartların çerçevesinde anlaşılabilen bir kavram müslümanın davranışında belirleyici bir öge (unsur) olma imkan ve imtiyazına sahib olamaz." (***A.g.e.***, s. 104.)

İsmet'in bu şekilde kendi kendisini çürüten anlamsız saçmaları fikir ürünü diye yazıp pazarlamasının bu piyasa ekonomisi düzeninde tüccarca bir anlamı elbette

var, fakat böylesi bir soytarılık ya da şarlatanlığı (İsmail Kara gibi) "bulunmaz Hint düşünürlüğü" olarak takdim etmek, bu millete yapılmış çok kötü bir şaka, daha doğrusu zulüm olmaz mı?

*

Bu anlamsız İsmet, müslümanların medenî olduğu ve olmadığı zamanlardan da söz eder:

> "İslam toplumları da zaman zaman medeni olmuşlardır. Fakat ne devr-i saadet, ne dört halife devri, ne de Osmanlı Devleti'nin ilk ikiyüz yılı medeni zamanlar değildir." (***A.g.e.,*** s. 89.)

Gel gör ki şunları yazan da bir başkası değil, aynı İsmet'tir:

> "İnsanın zihnî gelişmesi elbet onun çeşitli düşünce ürünleriyle karşılaşması, hesaplaşması, çeşitli düşünce usulleri hakkında bilgilenmesi yoluyla olur. Gelişmiş bir zihnin İslam'ı kavrayışı da elbet yüksek bir seviyede gerçekleşecektir. Bu açıdan bakılınca mü'minin **farklı kültür iklimlerinde gelişmiş düşüncelerle teması adeta bir görev** olarak üzerindedir. Çünkü kavrayışı ne kadar üstün olursa İslam'a olan vukufu da o derece derin olabilme imkanını kazanabilecektir." (***A.g.e.,*** s. 41.)

Ne var ki Özel, bu yaklaşımını "esaslı bir haddini bilmezlik" olarak nitelendirerek esaslı bir çelişki ya da düşüncesizlik sergiler:

> "İmanı kendi kaynakları dışında aramak benim görüşüme göre esaslı bir haddini bilmezliktir." (***A.g.e.,*** s. 123.)

Dahası, İslam'a olan vukufun çeşitli kültürlerle temas sonucu yüksek bir seviyede gerçekleşeceğini düşünürsek, Sahabe'nin İslam'a olan vukufunun yüksek seviyede olmadığı sonucuna varmamız kaçınılmazdır.

Ayrıca, değişik kültürlerle temas neticesinde İslam'a olan vukufun seviyesi yükseliyorsa, müslümanların Yunan felsefesiyle tanıştığı "medeniyetli" dönemin İslam'ın anlaşılması bakımından en parlak dönem olması gerekirdi.

Günümüz Batı medeniyeti karşısındaki İslam dünyası için de bu sözkonusu olurdu.

Oysa Özel, müslümanların Yunan felsefesiyle tanıştığı dönemi "medeniyet" olarak adlandırarak reddeder.

Bütün bu laflarıyla İsmet, zımnen, kendisinin düşünürlük taslayan bir zırvamatik olduğunu ispatlamaya çalışmaktan başka ne yapıyor olabilir?

*

Öte yandan, bu zırvaları ciddiye alırsak şunu söylememiz gerekir: "Gelişmiş bir zihnin İslam'ı kavrayışının yüksek bir seviyede gerçekleşeceğini" söylemek mümkünse de, bundan hareketle "mü'minin farklı kültür iklimlerinde gelişmiş düşüncelerle temasını adeta bir görev olarak" görmek yanlış olur.

Çünkü bu temas, İslam'ın yanlış kavranılması sonucunu da verebilir. Özel'in kendisi bunun canlı örneğidir.

En temel İslamî kavram olan "ihlas" hakkında yazdıkları bunu açık biçimde ispatlamaktadır. Şöyle diyor:

> "Nerede ve ne zaman gerçek düşüncelerin gerçek insanları ifade ettiği izlenimi doğmuşsa orada ve o zaman düşünceler önemlerini kazanıyorlar, orada ve o zaman düşünceler hayatın ayrılmaz parçası haline geliyorlar. Buna İslamî ıstılah 'ihlas' karşılığını veriyor."
>
> (İsmet Özel, ***Cuma Mektupları II***, İstanbul 1990, 2. b., s. 132.)

Bu bilmecemsi boş laf salatasını yenilir yutulur hale getirmek için, Özel'in "gerçek"e, bir başka kitabında (zırvalar koleksiyonunda) **Hegelci** çizgide,

“yürürlükte olan, güncel olan, hükmünü yürüten” (İsmet Özel, ***Taşları Yemek Yasak***, İstanbul 1986, 3. b., s. 55) anlamını verdiğini bilmek gerekiyor.

Nitekim, “.... gerçek düşünceler, gerçek, müşahhas, hayatta etkinliği devam eden insanlar anlamına gelir” (Özel, ***Cuma Mektupları II***, s. 132) demektedir.

Kısacası gerçek düşünceden “gerçekleştirilmiş” olan düşünceyi, gerçek insandan da “hükmünü yürüten”i anlamaktadır.

Demek oluyor ki Özel’e göre “ihlas”, gerçek (yürürlükte olan) düşüncelerin gerçek (hayatta etkinliği olan) insanları ifade etmesi, böylece “düşüncelerin önem kazanması ve hayatın ayrılmaz parçası haline gelmesidir”.

İsmet Özel’in söyledikleri, “reel olanın real olan, real olanın de reel olan” olduğunu öne süren **Hegel**’in felsefesi çerçevesinde belki bir anlam taşıyabilir, ama bunun İslamî ıstılah olarak “ihlas”la hiçbir ilgisi yoktur.

İslam’a göre ihlâs, insanın hayatta etkin olması ve düşüncelerini pratiğe aktarabilme becerisi göstermesi değildir; etkinliklerini salt Allah’ın rızasını gözeterek yapmasıdır.

İşte bütün bunlar, kelime oyunlarıyla artistlik yapan bir şarlatan cahilin zırvaları..

Ancak, işinin hakkını veren, yaptığı işi temiz yapan bir adam olduğunu kabul etmek gerekiyor. Şarlatanlığın hakkını veriyor, düşünürlük kalpazanlığını ustaca icra ediyor. Başarılı.

*

Evet bu kalpazan, İslam medeniyetine nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda birbirini tutmayan şeyler yazmıştır.

Bir yandan şunu savunur:

> ".... İslam devleti geçmişte nasıl medenileşmiş bunu iyice anlayıp, böyle bir medenileşmeyi önleyici tedbirleri alma gayreti içinde bir İslam toplumuna gitmemiz esastır. Çünkü medenileşmek yetim hakkını gaspa yönelmek demektir." (Özel, ***Üç Mesele***, s. 119.)

Öte yandan da böylesi bir toptancı yaklaşımı "kesin ve gerekçesi zayıf bir tavır" olarak nitelendirir Ve böylece "Ben ne yazdığını bilmeyen bir aptalım, benim sesi gür çıkan boş bir davul olduğumu anlamayan okurlarım ise benden de aptal" demiş olur:

> "İslam medeniyetlerini kesin ve gerekçesi zayıf bir tavırla bütünüyle kabul veya reddetmek yerine onları tanımak, öğelerini ayrıştırmak ve elde ettikleri sonuçlar hakkında bilgi sahibi olmak bugün bir İslam savaşçısının en uygun tavrı olacaktır sanırım."

Breh breh breh, İslam savaşçısı!.. Gel de gülme.. Kendisini İslam'ın Don Kişot'u zanneden yerli milli Don Kişot.

*

Baş döndürücü zikzaklar, adamda omurga bırakmayan kıvraklık ve kaypaklıklar, fırıldak gibi dönüşler bitti mi?..

Hayır!

*"**Bakanlar ve Görenler**"*in yazarı İsmet Özel, *"**Üç Mesele**"*de sergilediği bu çelişkili tavrı terk eder ve tercihini medeniyetten yana yapar.

Hatta medeniyet, dine bağlı olmanın bir belirtisi halini alır:

> "Batının medeniyettir diye icat ettiği şeylerin bir bakıma tekabül ettiği şey müslümanlar için dine bağlı olmanın dikkat çekmeyen bir belirtisinden başka bir şey değildi." (***A.g.e.***, s. 89.)

Burası sözün bittiği yer..

İsmet, neye niyet, neye kısmet!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

SIRADANLIĞI AŞAMAYAN TİPLER

HUYUDUR UYDURUR: HİKÂYECİ KADIN PSİKOLOJİSİ

Yıllar önce bir yayıncı (Erdoğan'ın tabiriyle) "şahsım"dan, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in hayatı ile ilgili el yazması hacimli bir Osmanlıca kitabın bir bölümünü yeni harflere aktarmamı talep etmiş bulunuyordu.

Kitabın yazarı, yedi asır önce, 1300'lü yıllarda yaşamış olan **Erzurumlu Mustafa Darir** diye biriydi.

Darir (kör) adını taşıması sebepsiz değildi, doğuştan âmâ idi.

Bir **hadîs usûlü** kitabında, amâların rivayetlerinin çok makbul olmadığını okumuş bulunuyordum. Bu adamın bazı rivayetleri ise, makbul olmamanın da ötesinde, tümden akla ziyan uydurmalar durumundaydı.

Bu yüzden, yayıncıya, söz konusu kitabın yayınlanmasının vebal olacağını, mutlaka yayınlayacaklarsa, bari bir önsözle, **kitabın ilmî değerinin bulunmadığını, fakat dönemin din algısının anlaşılması bakımından sosyolojik ve kültürel öneme sahip olduğunu** ifade etmelerini söylemiş bulunuyordum.

Projeye başlanmış olduğu için yayınladılar. Öyle bir önsöz de koydular.

*

Eserin bazı bölümleri, yüzde 99'u baştan aşağı uydurma olan **Diriliş Ertuğrul** dizisi gibiydi.

Peygamber Efendimiz s.a.s.'in gerçekte hiç var olmamış ashabının destansı kahramanlıkları anlatılıyordu.

Mesela bunlardan biri, binlerce kişiyle tek başına meydan savaşı veriyor, yüzlerce, hatta binlerce insanı kırıp geçiriyordu.

Hakkını yemeyelim, yazar **gerçekçiliği** de elden bırakmıyordu. "Ne yapsın, günlerce aç susuz, yemeden içmeden, hiç uyumadan savaşınca çok yorgun düşmüştü" gibisinden ifadeler kullanıyordu.

*

Böylelerine **kıssacı** deniliyor.

Çağdaş tabirle **romancı, hikâyeci, öykücü** ya da **senarist** diyebiliriz.

Her çağda birçok gerçek ilim adamı devletin zulmüne uğramışken, bu tiplerin saraylarda ağırlandıkları biliniyor.

Bu Mustafa Darir de, **Memluk sultanı**nın iltifatına mazhar olmuş bulunuyordu.

Bir başka Memluk sultanı ise, gerçekten müstesna bir âlim olan **İmam Nevevî**'nin sürgün hayatı yaşamasına neden olmuştu.

İmam Buharî, keyfine göre hareket etmediği için Buhara valisi tarafından mağdur edilmiş, vatanını terk etmek zorunda kalmıştı. Sığınacak yer bulamadığı için ölümü temenni etmişti.

Ne yazık ki zalim devletlerin, devlet adamlarının ve devlet bürokrasilerinin; yalan ve dolanlarını revaçta tutacak, zulümlerini, isyanlarını, tuğyanlarını, ahlâksızlıklarını ve günahlarını sevimli gösterecek **kıssacıları** her devirde rahatlıkla bulduklarını görüyoruz.

*

Günümüzde devletler çağdaş **kıssacılar**dan, geçmişe göre çok daha fazla yararlanıyorlar.

Özellikle **istihbarat örgütleri**nin ya da **gizli servisler**in edebiyatçı, tiyatrocu ve sinemacılardan (çağdaş kıssacılardan) yoğun biçimde yararlandıkları herkesin bildiği bir sır..

Bu çağdaş kıssacıların kimi konularda yazıp çizdiklerine, yayınladıklarına bakıldığında, sadece kendi yeteneklerini konuşturmakla kalmadıkları, çağdaş **psikoloji** araştırmalarının ve **NLP** gibi **bilinçaltı yönlendirme** teknikleri üzerinde yoğunlaşmış uzmanlık alanlarının verileri çerçevesinde yazmaya teşvik edildikleri anlaşılıyor.

*

Bir örnek üzerinden anlatmak daha anlaşılır ve faydalı olabilir.

Tipik bir örnek, **yandaş** bir gazetenin yazarı bir **hikâyecinin (Fatma K. Barbarosoğlu)** köşe yazısı..

"Toplumsal çürümeyi başlatan ahlaksızlar değil ahlakçılardır!" başlıklı bu zırvalar demetini okuyup öyle devam edelim:

> Kadıköy-Kartal minibüsünün içinde yol alıyoruz. Günlerden Perşembe. Erenköy'den, devetüyü rengi güderi bir pelerin giymiş ak saçlı bir hanım biniyor minibüse. Şoförün hemen arkasındaki koltuğa oturuyor. Ak saçlı hanımefendi bindikten bir kaç dakika sonra şoförün o vakte kadar duymadığım sesini duyuyorum. Ve bütün minibüs, şoförün "toplum bozuldu annadın mı abla, yanlış anlama abla" tekrarı ile devam eden ve toplumun ne kadar bozulduğunu örnekleyen sohbetine maruz kalıyoruz.
>
> "Toplum hasta, hanımefendi hasta. Bu internet var ya bu internet küçücük kızlar ne vidyolor yüklüyor. Of o biçim. Sade erkekler mi bozuldu. Kızlar

esas kızlar. 13, 14 yaşındaki kızlar ne vidyolar yüklüyor. Hiç korkmuyorlar da! Beni anam babam görür, komşum görür." (Şoför efendi sen o vidyoları nerelerde görüyorsun? Niye görüyorsun? Gördüğünü böyle ağzı sulanarak niye anlatıyorsun? Toplum bozuldu deyince sen pir ü pak oluyorsun öyle mi? Kötüyü anlatmak konusunda bu iştah da nedir!)Şoför coştukça coşuyor. Beyaz saçlı, devetüyü rengi güderi pelerinli hanım bozulan toplum için "bir helak şart oldu" diye şoförü tasdikliyor.(Hanımefendiciğim, bize düşen göklerden başımıza inecek helakı beklemek değil, Allah'ım hepimizi hidayete erdir, hidayetimizi tamama erdir diye dua etmektir.)

Ak saçlı hanımefendi toplumun bozulduğu konusunda şoförle hemfikir olunca yolda olduğumuz, yolcu olduğumuz parantez içine alınarak korsan bir söylevin içinde mahsur kalıyoruz.

Şoför, kendisini dinleyen bir kulak bulmuş olmanın bahtiyarlığıyla bütün minibüs ahalisini kendi dünyasının diplerinde dolaştırmaya ceht etmiş durumda. Ne para almayı ne para üstü vermeyi düşünüyor artık.

Şoför konuştukça konuştukça, göz göze geldiğimiz bütün yolcularla, "Yeter ama bir son verseler şu muhabbete" isteği üzerinden birleşiyoruz.

"Şeriat şart oldu" abla diyor şoför. "Abla" derhal onaylıyor. "Keseceksin kolunu bacağını" diyor, "Abla" onaylıyor.

Fakat "Abla"nın onayı da bir yere kadar. İşte nihayet o yere geldik.

"Küçücük kız o biçim vidyoları yüklemiş internete. Onu gören öğretmeni tabii ona …"

Gerisini yazmak edebe aykırı. Lakin şoför benim buraya yazamayacağım kelimeyi tam üç defa tekrar ediyor.

Bu topluma helak şart oldu diyen beyaz saçlı, güderi pelerinli abla “Öyle şey olur mu? O ne biçim bakış açısı?” diyor nihayet.

Ama o vakte kadar gayet kibar bir eda ile “Öyle mi diyorsunuz? Benim internet ile filan hiç alakam yok. Bilemem öyle yerleri” diyerek sohbete yol açıyordu beyaz saçlı hanımefendi.

Şoförün “Ne bakış açısı abla, sen ne diyon oralarda o biçim…” diye yeni bir söze başladığı sıra, taşan sabrım önüne inşa ettiğim bentleri yıkıp geçti. Benim gibi sabrı taşan yolculara dönüp “Evet, geçen hafta üç üniversite öğrencisi YouTube’dan baka baka kendi otomobillerini yaptılar mesela” deyip “İnecek var” dedim. İnerken şoförün yüzüne baktım. 30 yaşlarında bir adam. Adap erkan bilmeyen ahlakçı bir tip.

II-

Ahlaklı kişi ile ahlakçı kişi arasındaki fark son zamanlarda birbirine karıştırılır oldu.

Yukarıda anlattığım olayda hem şoförün tavrı hem de beyaz saçlı hanımefendinin tavrı ahlakçı bir tavır. Her ne kadar beyaz saçlı hanımefendi, şoförün sapkın bakış açısına katılmama erdemini göstermiş olsa da, “bu topluma helak şart oldu” deyişiyle, kendisini toplumun dışında piri pak tutan anlayışı ile ahlakçı bir tutum sergiliyor.

Çürüme ve bozulma ahlaksız kişiler yüzünden olmaz. Çürüme ve bozulma ahlakçı kişiler yüzünden olur.

Ne demek istiyorum? Tarih boyunca katiller, hırsızlar,
hainler olmuştur. İlk katil ilk Peygamber’in oğlu.

Toplumları çürümeye götüren şey kişilerin kendisini bir yana kendi dışındakileri öteki yana koymasıyla başlar.

Çürümeyi hızlandıran süreç, kişinin bütün iyilikleri kendisi için pay edip başkalarının başına gelen belaya sevinmesi ile başlar.

Çürüme, "kötü" olanı seyredip/seyirci kalıp "Aman da ne kötü şeyler oluyor cemiyette" şikayetini diline dolamak ile başlar.

*

Bunları yazan akılsızın, şayet bir gizli servisin "eleman"ı olarak kendisine verilen "ev ödevi"ni yapmıyorsa, bazılarının "pişti olma" tabiriyle anlattığı tesadüf harikasını gerçekleştirmiş olduğunu söylemek abartılı olmaz.

Bilinçaltı mesaj yönünden oldukça zengin bir yazı.

Verilen bilinçaltı mesajlardan gizli servisin en çok hoşuna gidecek olanı, hiç kuşkusuz, yazarın hikâyecilik yeteneğini konuşturduğu bu **uydurma kıssanın kahramanı** olan şoförün şu sözüdür: **"Şeriat şart oldu."**

Böylece, ahlâkçılık yapan ahlâksız tiplerin **Şeriatçı** olduğuna dair **öldürücü bir bilinçaltı mesaj**, kurnazlıkta tavan yapan şeytanca bir ustalıkla veriliyor.

*

Hikâyeci bayan, sanatının hakkını veriyor, olaya inandırıcılık katan ölçülüp biçilmiş ayrıntılarla kıssa anlatmayı başarıyor.

Fakat, **yalan söylüyor**.

*

Anlattığı olayın Türkiye'de, hele de Kadıköy-Kartal minibüsünde yaşanmış olması mümkün değildir.

Camide bile Şeriat'in esamisinin okunmadığı, okunamadığı bir Türkiye'de, anlı şanlı ilahiyatçıların Şeriat kelimesini ancak **tasavvufa** (doğru yanlış, haklı haksız

demeden) vurmak istedikleri zaman kullandıkları bir Türkiye'de, Amerikan kamuoyu araştırma şirketlerinin anketlerine göre halkın sadece **yüzde 9**'unun Şeriat'i istediğini söylediği bir Türkiye'de, hele de Şeriat'in **ceza hukuku** bahsi söz konusu olunca bu oranın yüzde 3'e düştüğü bir Türkiye'de, Ceza Kanunu'nun 163'üncü maddesinin kötü hatıralarının hâlâ hafızalarda olduğu bir Türkiye'de, **Şeriatçılık ve İslamcılık karşıtı bir kampanyanın (Haçlı seferinin)** hâlâ yürütüldüğü bir Türkiye'de, böyle bir konuşmayı, bir minibüste duymak mümkün değildir.

İmkânsızdır.

Şundan hiç kimsenin şüphesi olmasın:

Şeriat'in minibüslerde bu rahatlıkta savunulabildiği, Şeriat istenmesinin güderi pelerinli başı açık yaşlı bayanlar tarafından bu şekilde onaylandığı bir zaman geldiğinde, bu ülkede artık Şeriat'in devlet yönetimine hâkim olmasına hiç kimse, ama hiç kimse engel olamaz.

*

Ahlâksızlık bahsine gelelim..

Gerçek **ahlâksızlık**, en büyük ahlâksızlık, bu tür yazılarla, **NLP işi şeytanî bilinçaltı mesaj teknikleriyle** Şeriat'i ve Şeriatçılığı itibarsızlaştırmaya, onu çirkin bir şey olarak göstermeye çalışmaktır.

Bu kurnazlık bakımından nasipli, akıl bakımından yok yoksul bayan, şayet samimi ve dürüst olsaydı, uydurduğu hikâyenin aslında kendisini anlattığını fark edebilirdi.

Ne demek istediğimizi anlamadı.. Açalım..

Uydurduğun kıssanın kahramanı, ahlâksızlardan ve ahlâksızlıklardan bahsetmekle "ahlâklı olmayan" ahlâkçılık yapmış oluyor da, **minibüs şoförünün ahlâksızlığını anlatmakla sen aynı "ahlâksız ahlâkçılığı" yapıyor** olmuyor musun?!

Senin durumun daha kötü..

Yalan söylüyor, kıssa uyduruyorsun..

Fakat, hikâyen doğru olsaydı bile, eğitimsiz ve tahsilsiz bir minibüs şoförünü ayıplarken, bazılarının **"dinci" bildikleri bir gazetede** yıllardır el aleme akıl dağıtan senin, "entel" ve "bilgiç" geçinen senin, ondan çok daha kötü olduğunu ortaya koymuş olduğunu kabul etmek gerekirdi.

*

Şeriat'i açıkça aşağılamak küfür olduğu gibi, böylesi uydurma hikâyelerle dolaylı biçimde aşağılamak da küfürdür.

Bunu yapan küfre düşer.

Zahirde böylesi şeytanî kıssaları tevil etmek mümkün olabilir. Fakat, Allahu Teala herkesin **niyet**ini bilmektedir.

Ameller niyetlere göredir.

Ne yazık ki bu ahir zamanda içimizde çok fazla münafık (sahte imanlı) var.

Hadîslerde bildirildiği gibi..

*

Bu idraki kıt yazar bozuntusunun şeytanlıkta zirveyi yakalayan ifadesi şöyle:

> **Çürüme ve bozulma ahlaksız kişiler yüzünden olmaz. Çürüme ve bozulma ahlakçı kişiler yüzünden olur.**

Demek ki, ak'a kara, karaya ak da denilebiliyormuş..

En büyük ahlâkçılar peygamberlerdir.. Sonra da arifler, bilgeler, alim ve fazıl zatlar..

Ahlâk kitapları boşuna yazılmamıştır.

Yukarıdaki "manyakça" ifadelerin doğrusu şöyle olabilir: **"Çürüme ve bozulma temelde ahlâksız kişiler yüzünden olur, fakat ahlâksız olduğu halde riya ve gösterişçilikle ahlâkçılık yapan, böylece ahlâkı itibarsızlaştıran kişiler de çürüme ve bozulmaya katkı sağlar."**

*****

Birçok yazımızda şunu anlatmaya çalıştık:

Toplum açısından bağlayıcı olan **hukuk**tur (**Şeriat**). Şeriat'e uymak herkes için zorunludur. **Ahlâkî** yükümlülükler ise **gönüllülük** temeline dayanır.

Şeriat'e (hukuka, yasalara) uyulması, gerektiğinde dış zorlamayla, devlet baskısıyla sağlanır. **Ahlâk** ise özgür iradeye, seçim hürriyetine ve gönüllülüğe dayanır. İnsanları ahlâki davranmaya **zorladığınızda** onların özgür iradesini yok etmiş, köleleştirmiş olursunuz. Ya da sizi memnun etmek, şirin görünmek için **riyakârlık** yapacaklardır ki, bu da ahlâkın bizzat kendisini tahrip eden bir başka ahlâksızlıktır.

Bu ülkede ahlâkçılığın son zamanlarda "**Şeriat'e / ilahî hukuka karşı konumlandırılmış yoz tasavvufçuluk**" ile yapıldığı biliniyor.

Mesela Mahmut Erol Kılıç gibi ilahiyatçılar, bunun sözcülerinden.. Aynı tutumu İskenderpaşa Cemaati'nin "yeni çizgi"sinde de gördük.

*

Esasen, kötülük ve suçları haber yapan medyanın durumu tamamen “riyakâr ahlâkçılık”tan ibaret..

Ancak bunlar, **ahlâk** kelimesini sevmedikleri için başka tabirler kullanıyorlar: **“Bunu yapan insan olamaz! Skandal! Rezalet! Türkiye bunu da gördü! Bunu hayvan bile yapmaz! Yazıklar olsun! Utanın! Arsızlar! Utanmazlar! Görgüsüzler! İnsanlık öldü! Bu çağda bu kafa! Edepsizler! Terbiyesizlere bakın! Kabalık! Yobazlık! Hamlık! Odunluk!”**

Ahlâkçılık yapıyor olmak için illa da ahlâk kelimesini kullanmak gerekmez.

Minibüs kıssasını uydurmuş olan **hikâyeci utanmaz**, minibüs şoförü için “**adap erkan bilmeyen”** derken, beğenmediği ahlâkçılığı mı sergiliyor, yoksa, sevimli göstermeye çalıştığı ahlâksızlığı mı?…

Hangisini?

Minibüs şoförü gibi “adap erkan bilmez” ahlâkçılık yaptığını mı kabul edeceğiz, yoksa, bir ahlâksız olduğunu mu?

“BİNBİR SURAT” METİNER İLE HİKÂYECİ SOPRANONUN “DEVLET-ÇİLİK KÜLTÜRSÜZLÜK MERKEZİ”NDE SAHNELENMİŞ “SARAYDAN DİN-Cİ KAÇIRTMA” OPERASI

Allahu Teala’nın hükümlerine sırt dönen laikliği ve (Ali Rıza ile Zübeyde’nin çocuğu) Atatürk’ün putlaştırılmasının önünü açan yapısından dolayı bugünkü devlet için devlet-çilik yapanlar, (Devlet Selçuklu ve Osmanlı gibi olsaydı sevmezlerdi), **bin 400 yıl** önce doğan nezafet, temizlik, arınma, edep, terbiye ve insaniyet güneşinden, **irtica** fobisi nedeniyle ürkerler.

Fakat, **5 bin 400** sene öncesinin ayyaşlık, fuhuş, zulüm, sömürü, faizcilik, asortik-astrolojik falcılık, kumar, çalgı çengi “miras”ını ise “**zenginlik**” kabul etmek için de yarışırlar.

Aynı şekilde, **2 bin 500 yıl** öncesinin **Yunan**‘ının mirası olan **tiyatroculuğa** sahip çıkmayı da görevleri bilirler.

Kökeninin **5 bin yıl** öncesine uzandığı tahmin edilen çalgılar ise onlar için adeta **mukaddes emanet**tir.

Bu yüzden, tiyatroculuk ile çalgı çengiciliğin **İtalya** sefahat yuvalarındaki gayrimeşru izdivacından doğan **opera** karşısında da huşu ile saygı duruşunda bulunurlar.

*

Böyle bir ülkede dinî konuların ve **dindarlık ile dincilik** gibi kavramlar etrafında yaşanan tartışmaların biraz opera, biraz tiyatro, ve biraz da alafranga “çalıp oynama”cılık tadı vermesi şaşırtıcı bulunmamalıdır.

Bu tür opera “şaheser”leri ülkemizde sıkça sahneleniyor.

Fakat bence en başarılılarından biri, 2017 yılında yaşanan ve **"Saraydan dinci kaçırtma"** adını fazlasıyla hak eden "sanat harika"sıydı.

Olay şöyle gelişti..

Sahneye önce, dalgınlıkla kendisini oyunun "kötü adam"ı zanneden, rolünü ezberlemeyi unutmuş olan **Prof. Hayrettin Karaman**, ***Yeni Şafak*** gazetesinin promosyonu olan kostümü içinde, bariton bir sesle serenat düzerek girmişti.

İcra ettiği eserin sözleri, **daracık elbiseli ve sigara içen başörtülüleri** edep ve terbiyeye davetle ilgiliydi..

Ancak, bizim sanat kuruluşumuz artık **edep ve terbiye** kelimelerini lugatinden çıkarmış, bunları **irtica** etiketi yapıştırılan bir bidona çöp diye atmış bulunuyordu.

Dolayısıyla, **hamamın namusunu, pardon edepsizliği ve terbiyesizliğini kurtarmak** için, sahneye bir beyaz elbiseli prensin hışımla atlaması ve Karaman'a ağzının payını vermesi gerekiyordu.

Bu prens, muhteşem kostümü ***Star*** gazetesi tarafından biçilip dikilmiş olan **Ardan Zentürk**'tü..

*

O, Karaman'ın bariton sesini bastıran bas perdeden bir nara atarak paldır küldür sahneye atlamış, onu **"meczup"** ilan etmişti.

Karaman, daha önceki tiyatro oyunlarında çok iyi performans sergilemiş, hatta, İmam-ı Azam'a söylemediği şeyleri söyletip, ona, bir masal yazarı ustalığıyla, mevcut opera binasını **Mekke gibi darü'l-İslam ilan ettirme** becerisi bile sergilemiş olmakla birlikte, kendisini fazla "gaza getirip" hızını alamamış, bu söylediklerine kendisi de inanıp sanki opera binası Mekke'ymiş gibi konuşmaya başlayarak bir çuval inciri berbat etmişti.

Böylece, **meczupluk madalyası**nın törenle takılması gibi bir mükâfata layık görülmüştü.

*

Operanın "esas oğlan"ı Ardan Zentürk'tü, fakat seyirciyi olaya hazırlamak için sahneye önce hırslı bir figüran sürülmüştü, "dönme dolap" **Mehmet Metiner**..

Hayrettin Karaman'a ilk taşı atma vazifesi, senarist tarafından ona verilmişti.

Fırıldak Mehmet, bu rol için biçilmiş kaftandı, çünkü her rolün hakkını verebiliyordu.

1980'lerin başında, bir tiyatro oyununda acayip hızlı "**İrancı radikal**" genç rolüyle epeyce sükse yapmıştı.

Ancak, bu rolün geleceğinin olmadığını, yeni eserlerde rol almak gerektiğini çok çabuk farketmişti.

1990'lardan itibaren Cin Ali'nin topacı gibi dönmeye, üstlenebildiği her rolü oynamaya başlamıştı..

Operalarda, skeçlerde, dizilerde, filmlerde herşey olmuşu: Kürtçü, demokrat, liberal, yerli-milli, "PKK yandaşı parti"li, Refahçı, Akpartili…

Bir tek adam olamamıştı.

*

Uyanık Metiner, rolü *(bir ayağı saraylara, köşklere uzanan)* **senaristler** tarafından kendisine ezberletilmeden, Hayrettin Karaman gibi sert bir kayayı, yılların eskitemediği duayen bir sanatçıyı kendi kafasından **doğaçlama eleştirme** riskini göze almayacak kadar uyanıktı.

O, lafı Karaman'ın ağzından alıp rolünü mükemmel bir kıvraklıkla kıvırdıktan ve seyircileri hazırladıktan sonra sıra "esas oğlan"a gelmişti.

Böylece Ardan Zentürk, Fırıldak Metiner'in verdiği "pas"ı gole çevirmek için atağa geçmiş, *"... **birinin yazdığı sigara içen türbanlı kızlar yazısına Mehmet Metiner gereken cevabı vermiş, ekleyeceğim lafım da yok**"* diyerek tenorluğun hakkını vermeye girişmişti.

Girişmesine girişmişti de, ona verilen rol bundan ibaret değildi.

O yüzden, lafını, kendisini yalanlama pahasına, **"İki de bir kadının kıyafeti için ortalığa dökülen o *meczup*lara da bir sözüm var"** diyerek sürdürmüştü.

*

Opera salonuna derin bir sessizlik çökmüştü, çıt çıkmıyordu. **Saray ve köşk tipi localarda** ise ağırbaşlı ve müsterih bir sessizlik hakimdi..

Hayrettin Karaman'a haddi bildirilmiş, oyun, senaryoda öngörüldüğü şekilde asıl mecrasına oturtulmuştu.

"Esas oğlan" Ardan Zentürk, duayen sanatçıya tam da onun uzman olduğu "dinî roller" konusunda ders vermeye başlamış bulunuyordu.

"Din alimiysen, ulema olarak adlandırılıyorsan…" diyerek lafa girip, oyunculuğun alfabesini ve tiyatrocu Vehbi'nin kerrakesini yeniden ezberletmeye koyulmuştu:

Şöyle diyordu:

> **Din alimiysen, ulema olarak adlandırılıyorsan, bu dünyadaki bütün teferruatı bir kenara bırakıp Müslüman coğrafyanın tamamındaki trajediyle hemhal olup, dikkatini dağıtmayacaksın, ümmet yıkılmış, buradan söylediğimiz "yüzyıllık hesaplaşmanın" kanlı anaforunda zelil**

olmuş, biz neler tartışıyoruz?..İki de bir kadının kıyafeti için ortalığa dökülen o ***meczup***lara da bir sözüm var, İslam adına hayırlı bir iş mi yapmak istiyorsun, bak sınır orada, ötesinde Türkmen tugayları var, al silahı eline katıl onlara, şehitlik mertebesi için vur kendini cepheye, ne diye Maçka Parkı'nda ***kadın taciz*** ediyorsun?…

(http://www.star.com.tr/yazar/islam-adina-konusacaksan-hayata-don-bir-bak-yazi-1243656/)

Böylece Karaman da, ***Yeni Şafak*** kostümünün içinde **kadın taciz** eden, kadınlara laf atan bir **meczub**a dönüşmüş oluyordu.

Karaman'ın "fan"ları kulaklarını dikmiş, duayen oyuncunun **doğaçlama becerisini** konuşturarak bu yeni yetmeye dersini vermesini beklemeye başlamışlardı.

Mesela şöyle diyebilirdi:

Meczup senin babandır! Sen din iman nedir bilmediğin için, Allahu Teala'nın şöyle buyurduğundan habersizsin:

*"**Müminlerin hepsinin toptan sefere çıkmaları doğru değildir.** Onların her kesiminde bir gurup dinde (dinî ilimlerde) geniş bilgi elde etmek ve kavimleri (savaştan) döndüklerinde **onları ikaz etmek** için geride kalmalıdır. Umulur ki sakınırlar.* "(Tevbe, 9/122)

Meczup olmadığına göre şimdi ne diyeceksin, Allahu Teala'ya tutup **"Allah isen, Tanrı isen, herkesin savaşa gitmesi gerektiğini söyleyeceksin"** mi diyeceksin, operadaki hayalet?..

Başörtülülerin kıyafetinin Allahu Teala'nın tesettür emrine uygun olması gerektiğini söylemek, cihada engel midir?

Bu ikisi birden yapılamaz mı?

Bu ikisinin birden yapılabileceğini anlayamaması için insanda nasıl bir ruhsal sorun, nasıl bir zihinsel engellilik, nasıl bir gönül sakatlığı, nasıl bir manevî körlük, nasıl bir izansızlık, ne boyutlarda bir tefessüh olmalıdır?

Müslümanın Allahu Teala'ya karşı, Türkmen tugaylarının safında savaşmak dışında başka bir sorumluluğu yok mudur?

Böyle bir demagojiyi, böyle bir mugalatayı, böyle bir çarpıtmayı yapabilmek için insandaki utanmazlık, densizlik, dinsizlik, ahlâksızlık, münafıklık, imansızlık ve şerefsizlik katsayısının kaç olması gerekir?

Allah Resulü s.a.s.'in hayatı tebliğ ve **cihat**la geçti, ve o, bu arada kadınların tesettürü meselesini de ihmal etmedi, açıkladı.

Sana göre ise, Hz. Peygamber s.a.s.'in, *"İşimiz cihat, bunun için de* ***önce Türkmenleri arayıp bulmamız gerekiyor****; kadınların kılık kıyafetleri konusunu işe karıştırmayın arkadaşlar,* ***meczupluğun sırası değil****"* demiş olması gerekiyor.

Sonra, neden aynı şeyi Gazi vs. diyerek yere göğe sığdıramadığın **Atatürk'ün** için söylemiyorsun?

"Gazi isen, paşa isen, Millî Mücadele'den sonra tutup kadının kıyafetiyle uğraşmayacaktın. Millete şapkayı dayatmayacaktın? Şapka giymiyor diye insanları astırmayacaktın, öldürtmeyecektin" diyebiliyor musun?

Karaman bunları diyebilirdi, demedi, diyemedi.

Oysa duayen opera sanatçısı Karaman'dan fanları böyle şeyler duymak isterlerdi.

Ancak, **oyunun senaryosu böyle yazılmamıştı**.

Performans sırası tiz sesli bir sopranodaydı. Ardan Zentürk'ün hemen ardından **Fatma Barbarosoğlu** adlı bir başörtülü sahneye atlamış, bir yandan avazesiyle operanın duvarlarını sarsarken diğer taraftan elindeki süpürgenin sapıyla Karaman'ın karnını dürtmeye başlamıştı.

Ne söylediği pek anlaşılmıyordu ama seyirciler ondan, "**Zamanın ruhunu kavrayamayan din adamlarının sakıncalı dili…**" türünden zurnanın son deliğinden çıkan seslere benzeyen birşeyler duymuşlardı.

Ona göre, Karaman ***Kur'an* ve Sünnet**'i değil, ***Hegel***'i öğrenmeli, ona ait olan "**zamanın ruhu**" (Zeitgeist) kavramı etrafında zamaneperestlik yapmalı, zaman küfür zamanıysa kâfir, münafıklık zamanıysa münafık, edepsizlik zamanıysa edepsiz, çirkeflik zamanıysa çirkef olmalıydı.

*

Zamansal fırıldak soprano serenatını bitirince oyuncular gözlerini tekrar Karaman'a çevirmişlerdi.

Duayenliğini konuşturacak, hem "esas oğlan" Ardan Zentürk'e, hem de şımarık figüranlar Fatma Barbarosoğlu ile Mehmet Metiner'e derslerini verecekti. Beklenti buydu.

Fakat o da ne, Karaman, **yanlış anlaşıldığını söyleyip özür** dilemiş, gözlerini alkış beklercesine, saray haşmetindeki localara dikmişti.

Saray yavrusu localarda soğuk, buz gibi, insanın kanını donduran ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

Bunun üzerine, "Ben de, ben de Ardan gibi, Fatma gibi, Mehmet gibiyim.. Onlar gibi düşünüyorum" demek istercesine şunları söylemişti:

> TC. vatandaşlarının siyasi, ideolojik, dînî, ahlaki… bakımlardan ikiye değil, daha fazlasına bölünmüş bulunduğunu görmeyenler ya kördürler, ya da belli bir maksatla gerçeği örtmek istiyorlar.
>
> Biz bu gerçeği görüyoruz, mevcut çağda ve ülkemizdeki rejimde **bir grubun, diğerlerini zorla kendisi gibi yapmasının** mümkün olmadığını, **İslam'ın da bunu istemediğini**, **böyle bir davanın peşinde koşanların asla başarılı olamayacaklarını**, ama ülkeye ve millete zarar verebileceklerini defalarca yazdık.
>
> (http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/cephe-hucuma-gecti-2039492)

*

Birden bire yukarıdaki saray tipi localardan ılık bir meltem esmiş, esas oğlan ile yancısı figüranlar keyiften kendilerinden geçmişlerdi.

Duayen sanatçı da, emekli edilmekten kılpayı kurtulmuş oluyordu.

Son laflarıyla, **meczup** olmadığını, tam aksine son derece uyanık ve işbilir bir adam olduğunu kanıtlamış durumdaydı.

Fanları ise, onun, **operaya "zamanlar üstü" ruh aşılayan** şöyle cümleler kurmasını beklemiş olabilirlerdi:

> Hiçbir çağda ve hiçbir rejimde bir grubun, diğerlerini zorla kendisi gibi yapması mümkün olmaz.
>
> **Olmamıştır.**
>
> **Laiklik de bunu istemez,** laikliğin gereği bu değildir.

Böyle bir davanın peşinde koşup "değiştirilemezliği kendinden menkul yasalar"la bu ülkede yaşayan herkesi laik ve Atatürkçü yapmak isteyen, her devlet görevlisine Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini ettirerek ideoloji dayatan ve böylece "fikri hür, vicdanı hür" insan olma hakkını onların elinden alan, bu yetmiyormuş gibi bir de baskı ve dayatmaya boyun eğmeyenleri "yaşam tarzına müdahaleci" göstermek için "ev sahibini bastıran yavuz hırsızları" örnek alarak onlara karşı algı operasyonu yapanların **asla başarılı olamayacaklarını**, ama ülkeye ve **millete zarar** vereceklerini şimdiye kadar söyleyemedim.

Şimdi, ölmeden önce bir kez olsun söylemiş olmak için söylüyorum.

Yaşlıyım ve hastayım, vazifemi yaptım, artık huzur içinde ölebilirim.

AKPARTİ'NİN "DERİN" TANDANSLI "GÜNCELLENMİŞ İLAHİYAT"ININ "ZAMANIN RUHU" YUTMUŞ PAPAZLARI

Yeni Şafak gazetesi yazarları, 2017 yılında, **15 Temmuz şoku** hâlâ etkisini sürdürür ve millet **"Benim için de bir FETÖ'cü yakıştırması yaparlar mı?" korkusuyla "tırsmış"** bir halde susarken, akla ziyan bir *"**Din adamı** lafı yerinde midir, değil midir?"* tartışması koparmışlardı.

Bir zamanlar "**hocaefendi**" diyerek yere göğe sığdıramadıkları, hasretinden Arena gibi statların trabzanlarını eskittikleri Fethullah Gülen'in "**Pensilvanya şeytanı**" olduğunu keşfedince, fırsattan istifade, "Demir tavında dövülür" fehvasınca, "hoca" unvanı layık görülen herkesi dövmeyi kafaya koymuşlardı.

İlk taşı, beynindeki edeb ve izandan sorumlu bölümün işletim sistemi bir daha onarılamayacak şekilde çökmüş bulunan hikâyeci bir cahil bayan (Fatma Barbarosoğlu) atmıştı.

Aynı gazetenin yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ı bahane ederek, **"Zamanın ruhunu kavrayamayan din adamlarının sakıncalı dili…"** başlıklı bir densiz ve arsız zırvalar koleksiyonu kaleme almıştı.

Birilerinin izni bile değil, talimatı ve suflörlüğüyle kalemi eline aldığı çok açıktı.

*

Bu dili uzun aklı kısa, küstahlıkta ileri, zekâda geri hikâyeci bozuntusuna göre, "**din adamları**" diye adlandırdığı kişiler ***Kur'an* ve Sünnet**'i değil, "**zamanın ruhu**"nu kavramakla mükelleftiler.

Sırf başındaki (göğsü üzerine sarkıtmayıp çenesinin altından bağladığı için **şer'î tesettür**/örtünme emriyle bir ilgisi bulunmayan) başörtüsünden

dolayı **dindar** kabul edilen boş hikâyeler yazarı boşboğazın dinî duyarlılık düzeyi buydu.

Bu haddini bilmeze göre, müslümanlar, (*tanım* gereği **Kur'an ve Sünnet**'in mesajını aktarmaya çalıştıkları kabul edilen) "din adamları"nı değil, **o din adamlarını da irşat edecek olan başka birilerini** takip etmeliydiler.

O başka birilerinin kim olduğunu ise, yazısının daha başında ortaya koyuyordu:

> Sadece **sanatçılar, düşünürler *sezgisel olarak***, gelmekte olanı diğerlerinden önce kavrar. Sanatçı ve düşünür, kavrayışını esere dönüştürür, **zamanın ruhu**nu kavrayan eserler **yeni bir dil yeni bir üslup inşa** eder.
>
> Din adına konuşan kişilerin; **sanatsal sezgi**lerinin, **felsefi boyut**larının, **toplumsal değişimi kavrama kapasiteleri**nin zayıf olması çoğunlukla onların söylemini **kaba bir anlayış**a oturtur. Kişiler din adına güzel şeyler söylediklerini zannederken, esasında kitleleri dini olandan uzaklaştırmakta, yanlış söylemleri yüzünden insanları isyana teşvik etmekte, ahiret bilincini imha etmektedir.

Demek ki, her ne kadar Allahu Teala kitabında **ulema**yı (âlimleri) övmüş idiyse de, aslında onlara boş vermek, sezgili **sanatçıların ve** felsefeli **düşünürlerin** peşinden gitmek gerekiyordu.

Peki, bu sezgi küpü **sanatçılar kimler**di?..

Mesele gayet açıktı, bu boş hikâyeler yazarı, "sanatçılığı kendinden menkul" aklı kısa bayan da "kutsal" sanatçılık mesleğinin kulağı kesiklerinden sayılıyordu.

Peki **düşünürler**?..

Hezeyanların düşünce diye adlandırıldığı soytarılar panayırında düşünür kabul edilen pekçok isim, foseptik çukuru gazıyla şişirilmiş pekçok balon vardı tabiî..

İsimlerini saymayayım.

*

Bu boşboğaz hikâyeciye göre, *"Sadece sanatçılar, düşünürler **sezgisel** olarak, gelmekte olanı diğerlerinden önce kavrar*"mıştı.

Evet, **sadece ve sadece** bu taife..

Yani, **firaset, basiret ve hikmet**, bunların tapulu malıydı..

Alimmiş, arifmiş, ilim adamıymış… Onlar sezgiden, "gelecek olan"ı kavramaktan ne anlardı ki!..

Bu alimler, arifler, ilim adamları da, gidip sanatçı ve felsefî laf meraklısı gevezelere mürit olmalı, onların önünde diz çökmeliydiler.

Çünkü bunlar, "**zamanın ruhu**"nu tanıyor biliyorlardı.. Ömürleri, derin ruhları çağırma seanslarında geçmişti.

*

Bu **"zamanın ruhu"yla tanışma** şerefine erişmiş sanatçılara ve felsefî boyutlu hilkat harikalarına baktığımızda, "zamanın ruhu"nun onlara dalkavukluğu, dönekliği ve kaypaklığı emretmiş olması gerektiğini kabul etmek zorunda kalıyorduk.

Çünkü daima rüzgârı arkalarına alıyor, derin güdümlü mafyatik entel dantel çetelerinin üyelik hakkını vakit kaybetmeden bir şekilde kazanıyor, "Körler sağırlar birbirini ağırlar" tarzı birbirini pohpohlama seanslarında içlerindeki acayip "**sezgi, felsefî boyut ve toplumsal değişimi kavrama kapasitesi**"ni keşfederek aynadaki

görüntülerine hayran zombiler haline geliyor, gözleri donuklaşmış halde ruh gibi ortalarda dolaşıyorlardı.

Mesela bunlardan biri, Soğuk Savaş döneminde, **ABD önderliğindeki yerli ve milli derin devletin** "karanlık odalardaki ruh çağırma seanslarında" devreye girmiş olan **zamanın ruhu**nun irşadıyla İslamcı olmuştu..

"Üç masal" durumundaki **felsefî** boyutu, aşağılık kompleksiyle kafa ve gözleri çarpılmış birtakım entellik meraklısı gençlerin afyon yutmuş gibi kendilerinden geçmelerine ve medeniyete karşı bedeviyeti savunmalarına yol açmıştı.

Sonra, Sovyetler'in Demirperdesi yıkılınca, sanatçı ve düşünür taslaklarının ruh çağırma seanslarını bir başka derin **zamanın ruhu** şenlendirmeye başlamış, bizimki de "Türkçü" bir "**kalın Türk**" haline gelivermişti.

Derinler tarafından hazırlanan değişim haritasını okuma kapasitesi gelişip mükemmelleşmişti.

*

Evet, boşboğaz hikâyeci, *"**Din adına konuşan kişilerin**; sanatsal sezgilerinin, felsefi boyutlarının, toplumsal değişimi kavrama kapasitelerinin zayıf olması"*ndan söz ediyordu.

Kendi aklına göre, öyle kapasiteli, öyle acayip bir *sezgi, felsefî boyut, ve de toplumsal değişimi kavrama* abidesiydi ki, bütün bunların ne olduğunu çok iyi anlamış, ayrıca din adına konuşan kişilerin çapını da çok iyi ölçmüş, bu hasletlerin onlarda bulunmadığını fark etmişti.

Teşhisi koymuş, tedaviye de Hayrettin Karaman'la başlamıştı..

Tedavi için yazdığı reçetenin münderecatı şeytanlığın tarihiyle yaşıttı.

Buna göre, ***Kur'an* ve Sünnet** fazla umursanmamalı, genel olarak **usûlüddîn**, özelde **fıkıh usûlü** güncellenmeli, artık bütün **fetvalar "zamanın ruhu"na göre olmalıydı**.

*

Evet, bu kendisinde sıradışı bir sanatsal sezgi, felsefî derinlik ve toplumsal değişimi kavrama kapasitesi bulan boş beyinlinin kaleminden çıkmış zırvaların özeti şuydu:

Din, "entellik hastalığı ölçütlerine göre sanatçı ve düşünür kabul edilen balonlar arasından seçilmiş yerli-milli *ruhbanlar/papazlar"* elinde, sezgi, toplumsal değişim ve felsefî boyut adı verilen hurafeler gözönüne alınarak reforma tabi tutulmalı, **güncellenmeliydi**.

Şeytanî derin sezgi, *felsefî kavramların mantıksızca yerli yersiz kullanılmasından başka bir anlama gelmeyen felsefî boyut* ve her tür yozlaşmayı "toplumsal değişim" etiketi altında kutsayan ilkesiz, omurgasız ve kaypakça "okuma kapasitesi" bunu emrediyordu.

Bu kapasite, toplumu İslam'a göre şekillendirmeyi değil, (fesat odaklarının batılılaşma, laikleşme, sekülerleşme, dinsizleştirme projesiyle yozlaştırılan) toplumun değişimine paralel biçimde İslam'ı güncellemeyi misyon edinen **papazlık kapasitesi**ydi..

*

Bu kadının kendisi gibiler dışındakileri "**sezgi**"sizlikle suçlaması anlaşılabilir bir durumdu.

Çünkü, kendi kömür karası içyüzlerinin **"sezilemediğini**", sahte paradan daha kalp dindarlıklarının ardındaki nifakın "din adamları"nın da "**sezgi**" duyargalarına yakalanmadığını bilmenin keyfini yaşıyordu.

Onlardaki “sezgi, boyut ve kapasite”nin beş para etmez ciğerlerine hangi derin ya da çukur mahfillerde üfürülmüş olduğunu anlamayı sağlayacak bir “**sezgi**”nin halk kitlelerinde hiç bulunmuyor olması, *“zamanın ruhu”nun hayasız müziği eşliğinde kıvrak gulu gulu dansı yapan* arsız papaz taslaklarının en büyük avantajıydı..

“İT”LİĞİN GAZETECİSİ: SONER YALÇIN

Bu eski solcu, yeni Kemalist-ulusalcı taife (çoğunluk itibariyle) hem ahlâksızdır, **dürüstlükten nasipsiz**dir, hem de dürüstlük numarası yapmayı çok iyi becerirler.

Ve de kendilerini çok zeki, muhataplarını da ahmak zannetme hastalığından muzdariptirler.

Son örnek, ***Odatv***‘nin ahlâksız yazarı **Soner Yalçın**‘ın Ekrem İmamoğlu’nun **Ordu Valisi** için kullandığı iddia edilen “it” lafı için yazdıkları..

Ekrem İmamoğlu Ordu Valisi’ne hakaret etmediyse çıkar bunu söyler, kendisine “hakarette bulunma **iftira**sı” yapıldığını açıklar.

Şayet bu kelimeyi kullanmışsa, o takdirde de, şayet dürüst bir adamsa, edebiyle özür diler.

Dilemelidir.

*

Gelelim Soner Yalçın’ın “dürüstlük iddiasını paçavraya çeviren” yazısına..

Sözlerine şöyle başlamış:

> Ordu Valisi Seddar Yavuz iddia ediyor:
>
> “İmamoğlu bana ‘it’ dedi…”
>
> Konu savcılığa intikal etti!
>
> – “İtin ahmağı **baklavadan pay** alır”…

– “İtin **duası makbul olsaydı** gökten kemik yağardı”…

– “İt ağzını kemik tutar”…

– “İt derisinden post olmaz”…

– “İte dalanmaktan **çalıyı dolanmak** iyidir”…

– “İti an değneği yanına koy”…

– “İtin kuyruğu **kalıba** konmakla doğrulmaz”…

– “İtin ölümü gelirse **cami duvarına** işer”…

– “İt ite buyurur, **it de kuyruğuna**”…

Büyük dilbilimci **Ömer Asım Aksoy**‘un “**Atasözleri Sözlüğü**” eserinde “it” ile ilgili bazı atasözleri böyle…

İddia o ki; **Ekrem İmamoğlu** atasözü sarf etmemiş **sadece “it”** demişti!

Aksoy’un “**Deyimler Sözlüğü**” kitabında “it” ile şunlar var:

– “İt boku eme yaradı”; aşağılık bir kişiden, hiçbir değeri olmayan ama ancak onun verebileceği, yapabileceği bir şey istendiğinde onun da esirgemesi!

– “İtin götüne sokmak”; bir kimseyi ağır sözlerle rezil, kepaze etmek!

– “İt sürüsü kadar”; pek çok gereksiz kişinin bir arada olması!

– “İt yese kudurur”; çok ağır küçültücü söz!

Deyimler; anlatıma akıcılık, çekicilik katan, çoğunun gerçek anlamından ayrı bir anlamı bulunan sözcüklerdir.

Ekrem İmamoğlu bu "deyim silahını" da kullanmamış, iddiaya göre **sadece** "it" demişti!

Demek konumuz atasözleri ya da deyimler değil, salt "it" sözcüğü!

*

Evet, "**aklama**" ameliyesine böyle başlamış..

Ekrem İmamoğlu "**deyim silahı**"nı kullanmamışmış, sadece "it" demişmiş.

Mantığa bakın!..

Ekrem, Ordu Valisi'ne adeta iyilik yapmışmış, çünkü **daha iyi hakaret edebilecekken** sadece "it" demişmiş..

Bu mantık sefaletinin devamı da var..

Soner efendi çok akıllı ya, işi getirip "**id**"e de bağlıyor:

"İD" BAYRAM

Maalesef Ordu Valisi Seddar Yavuz, "**it**" iddiasını mahkemeye taşıdı!

Masa başında duran sözcüklerde "it" araması yaptım:

Besim Atalay'ın çevirdiği 1939 yılında Türk Dil Kurumu'nun yayınladığı "**Divanü Lügat-İtTürk"** eserinde "**ıt**" sözcüğü var; Türkler "köpek" anlamında kullanıyor…

Prof. Dr. Mehmet Kanar'ın "**Etimolojik Osmanlı Türkçesi Sözlüğü**" eserinde "it" sözcüğü yok! Fakat…

"İd" kelimesi var; ama o da "**bayram"** anlamında, "**id-i adhâ**", Kurban Bayramı…

*

Aslında kelime “id” değil.. “**Îd**” ya da “**iyd**” diye yazmak gerekiyor.

Kelime, **Arapça**.. Bayram demek.. **Farsça**‘ya da geçmiş..

“İt” ile “id”in hiçbir alâkası yok..

Soner efendi çok akıllı ya, “it” kelimesini “bayram” diye anlamamız ya da “bayramlık bir iltifat” kabul etmemiz için kurnazlık yapıyor.

Araya bir de **“et”** anlamını sokuşturmuş. Efendim it **eski Anadolu Türkçesi**‘nde “et” demekmiş..

Tamam da, şu anda eski Anadolu Türkçesi’ni bilip de konuşan kaç kişi var?

Soner efendinin umurunda değil. Şunları yazmış:

> Prof. Kanar’ın diğer çalışması “**Eski Anadolu Türkçesi Sözcüğü**” eserinde, “it”, **et** demek!
>
> Ahmedî’nin “İskendername” eserinden örnek veriyor:
>
> **“İlik ü sünük, tamar, it ü deri / şöyle kim eksük degül hergiz biri..”**
>
> Yani:
>
> “İlik, kemik, damar, et ve deri/hiçbirinde bir eksiklik yoktur…”
>
> **Vali** kendisine “et” dendiği için şikayetçi olmadı herhalde!

> Sonra da, bu uyanık şahıs, lutfedip, sanki kimse bilmiyormuş da öğrenmek için **sözlük**ten yararlanmamız gerekiyormuş gibi **“it”**in bugünkü anlamına geliyor:

Prof. Kanat “it” sözcüğünün başka anlamda da kullanıldığı belirtiyor: **Köpek!**

Sözcükte **Gülşehri** gibi şairlerden verilen örnekler **çok sevecen**.

O halde…

Şunu sormak gerekiyor:

“İt” sözcüğü Türk diline ne zaman **hakaret** anlamında girdi?

Baksanıza Vali Bey **“bana ‘it’ dediler**” diye şikayetçi oluyor.

Dünyanın en sevimli hayvanı köpek benzetmesi nasıl şikayet konusu olur?

*

Ordu Valisi’nin, Ekrem İmamoğlu’nun “it” iltifatından memnun olması, bunu şikâyet yapmaması gerekiyormuş..

Çünkü, köpek “**çok sevecen**“miş..

“Dünyanın en sevimli hayvanı”ymış.. (Kanarya, güvercin, serçe, koyun-kuzu, at vs. sevenlere kötü haber.)

Böyle kabul ettiğine göre, Soner efendiye, “**Türk medyasının çok sevecen bir iti**” olduğunu söylemek gerekiyor.

Diğer ***Odatv*** yazarları için de aynı nitelemeyi yapmak isteyenler çıkabilir, fakat tavsiye etmem, çünkü bunların “standart”ları duruma göre değişir. Oynak ve kaypaktırlar.

Neyse, biz **Soner sevecen iti**nin yazısına dönelim:

Araştırmamıza devam edelim…

ŞAFİİ MEZHEBİ

Türkiye'de "sözlük" denince ilk akla gelen **Ferit Devellioğlu**'nun "**Türk Argosu**" eserinde "it" sözcüğü yok…

Hulki Aktunç'un büyük emekler vererek hazırladığı "**Türkçenin Büyük Argo Sözlüğü**" eserinde de "it" kelimesi yok, çeşitli deyimler var.

– "**İt bilmez bağlaması çalmak**" var; kimsenin bilmediği- anlamadığı hileyi yapmak…

– "**İt kırıntısı**" var; düşük nitelikli serseri…

– **"İt deliği**" var; cezaevi…

"İt" kelimesi **ne zaman dilimize** "aşağılık, değersiz, terbiyesiz kimse" olarak girdi?

Şu olabilir mi?

İslam mezhepleri arasında **Şafilere ve Hanbelilere göre**, köpek haram! Neredeyse domuz ile eşdeğer görüyorlar. Köpek elbiseye dokunsa yedi kez yıkıyorlar.

Güya… Köpek bulunan eve melekler gelmezmiş. Vs.

Mezheplerin etkisiyle mi, **dünyalar güzeli köpeğe** düşmanlık edilmeye başlandı?

*

Ula sevimli it (yani “dünyalar güzeli” it), köpek bulunan eve melek girmediğini söyleyen mezhepler değil, bizzat Peygamber Efendimiz s.a.s..

Soru soruyormuş gibi yaparak kanaat serdediyor, “mezheplerin etkisiyle” **dünyalar güzeli köpeğe** düşmanlık edilmeye başlandığını ileri sürüyor.

Düşmanlık edilmiyor, **sağlık için hijyen** tavsiyesinde bulunuluyor.

Yoksa, Peygamber Efendimiz s.a.s., bir hadîsinde, **susuzluktan dili sarkan bir köpeğe su** verdiği için Allahu Teala’nın affettiği bir günahkârın haberini de vermiş durumda.

Anladın mı, it!

Evet, bu sevimli itin yazısına devam edelim:

> Öte yandan…
>
> **“İt” sözcüğünü hakaret kabul edip ceza veren tek mahkeme yok.** Örneğin, **“Ak-it” yazmak suç olarak görülmedi…**
>
> Bu konu çok uzadı:
>
> Evinde Dost ve Şans adlı köpekleri olan İmamoğlu’nun kimseye hakaret kastıyla “köpek” diyeceğini sanmıyorum!

*

Demek ki, **evinde köpek besleyenler**, başkalarına “it” dediğinde hakaret etmiş olmazlarmış.

Domuz besleyen bir vatandaş size “domuz” derse, bunu hakaret kabul etmemek gerekiyormuş.

Evinizde yılan beslemek şartıyla herkese yılan diyebilirmişsiniz..

Mantığı görüyor musunuz?

Bir bu it (ve benzerleri) akıllı, bir bunlar zeki, diğer insanlar da (başta Ordu Valisi olmak üzere) aptal ve ahmak..

Evet, bunları yazmış olan it, yazısını şöyle bağlamış:

> Sanırım…
>
> **Ordu Valisi Seddar Yavuz**, -oğlunun nikah şahidi- Süleyman Soylu'nun taktirini kazanmak istiyor!

Yani bir vatandaş diğerine "it" derse, it diyeni değil, kendisine it denileni suçlu görmemiz gerekiyormuş.

İt denilen kişi, kendisine yapılan hakareti sineye çekmeliymiş.

Çekmezse, **ardında başka niyet** aramak gerekiyormuş.

*

Evet, bu eski solcu yeni Kemalist "it", kendisini pek akıllı, milleti de ahmak zannediyor.

Fakat yazdığı şu sefil cümleler, sadece it değil, **çok şerefsiz, arsız ve haysiyetsiz bir it** olduğunu ispatlıyor.

Şerefsiz it, bir de utanmadan dürüstlük edebiyatı yapmasa!..

NEFSİNE DÜŞKÜN BİR ARZU NESNESİNİN "DEĞİŞEN YOLCULUĞU"

Başörtüsünün yaygınlaşması, 1982 yılının son aylarında (veya 83'ün ilk aylarında) **üniversitelerde** başlayan **başörtüsü ve sakal yasağı** sayesinde oldu..

O zamana kadar 'düzgün' başörtülü genç kız sayısı fazla değildi..

Fazla değildi derken, çok çok azdı demek istiyorum. Bunlara da büyük şehirlerde rastlanıyordu ve genelde **üniversite** öğrencisiydiler.

Koskoca İstanbul'da sayıları herhalde 50'yi, 100'ü ancak buluyordu.

Sayılarının az olması normaldi, çünkü örtünenler toplumdaki genel gidişatın aksi yönde bir istikameti benimsemiş durumdaydılar, **ayıplanma ve yadırganma korkusu** yaşıyorlardı.

Özellikle Ankara'da **yaşlı Atatürkçü ve çağdaş kadınlardan sokakta veya otobüste azar işitiyorlardı**.

Onlardan beklenen geleneksel örtünmeydi.

Geleneksel olarak başını örtenler saçlarının ön kısmından birazını göstermeyi ihmal etmezlerdi ve bu, **köylülük, tahsilsizlik** alâmetiydi.

*

Üniversitelerdeki başörtüsü sorunu oldukça uzun sürdü. **Turgut Özal** bile bu sorunu çözmeyi başaramadı.

Turgut Özal ile Korkut Özal'ın hemşerisi ve yakın dostları Bülent Çaparoğlu'nun siyaset hayatına ilişkin hatıralarını ***Meclis'te Başörtüsü Mücadelesi*** adıyla kitaplaştırmış olması tesadüf değildir.

Ancak, başörtüsü mücadelesi sadece Meclis'te sürmüyordu.

Asıl sürdüğü yer, **üniversitelerin ana giriş kapıları**ydı.

Başörtülü öğrenciler buralarda bekleşiyor, pankartlarla vs. dertlerini anlatmaya çalışıyor, gazetelerde onlarla ilgili olumlu veya olumsuz haberler çıkıyordu.

Başörtülüler hem **medya**yı hem de Ankara'daki **siyasetçileri** ziyaret ederek sorunlarının çözümü için destek istiyorlardı.

Böylece başörtüsü, 1980'li yıllarda Türk toplumunun **en çok tartıştığı** konulardan biri haline gelmişti.

Ve bunun sonucunda başörtüsü, **eğitimlilik, üniversitelilik ve özgüven sahibi mücadeleci kişilik** ile özdeşleşti.

Önceden başını örtmeye utanan genç kızlar, gazete sayfalarında gördükleri o üniversiteli başörtülülere özenerek **"gururla"** başlarını örtmeye başladılar.

Sokakta **saygı** görüyorlardı, çünkü onları görenler **"Galiba bu da üniversite öğrencisi"** diye düşünüyordu.

(30-40, hatta 20 sene önce durum bugünkü gibi değildi, üniversite sayısı azdı, üniversiteli enflasyonu yoktu.

Pekçok ilde üniversite bulunmuyordu, bulunanlarda da fakülte adedi çok değildi.

Gündüzlü geceli şeklindeki ikili öğretim bilinmiyordu.

Az bulunan şey kıymetli olur, çoğalan şey kıymet kaybeder.)

*

Kısacası, başörtüsünün itibar kazanması ve toplum genelinde yaygınlaşması, üniversitedeki **yasak sayesinde** oldu.

Sonra, 1990'larda kısmî bir yumuşama ya da normalleşme yaşandı. Fakat bunu **28 Şubat zorbalığı** izledi.

Bu yüzden imkân bulan genç kızlar üniversitede okumak için yurtdışına, **Viyana** gibi şehirlere gittiler. Bu da yabancı dil bilen, dışarıyı tanıyan başörtülülerin sayısında artışa ve **imajlarının** farklılaşmasına yol açtı.

*

Araplar'ın "**İnsanlar hükümdarlarının (devlet başkanlarının) dini üzeredirler**" şeklinde bir atasözleri mevcut..

Burada din kelimesi **gelenek görenek, töre** vs. gibi durumları da kapsamaktadır.

Günümüzde **sosyal psikologlar**, insanların, toplumdaki **statü**sü yüksek ve **prestij** sahibi birey ve gruplara **benzemeye** çalışarak onların **saygınlık**larından pay kapmaya çalışmalarına dikkat çekmektedirler.

Bu tutumun, saygınlık kazandırmasa bile, elitler ve çoğunluk tarafından onaylanmayı, onlar tarafından kabul görmeyi sağlayacağı hesaplanır.

Söz konusu uzmanların araştırma ve inceleme konusu yaptıkları bu olgunun sıradan insanlar da **farkında** ki öyle bir **taklitçilik** sergiliyorlar.

Farkındalıklarının bilinçli veya **bilinçsiz** olması durumu değiştirmiyor.

Ve bu taklitçilik görünüşte bir **itibar** arayışı, özünde ise **şahsiyetsizliktir**..

Tabiî ki başörtülüler de **taklit** edecek prestij sahibi birilerini buluyorlar.

*

Burada bir parantez açalım.

İbn Haldun, mağlupların galipleri taklit ettiğini söyler.

Ona göre, bunun nedeni, güç mücadelesinde yenik düşen mağlupların, galiplerin başarısının **azim, çalışkanlık, fedakârlık, sabır, sebat, tahammül, zorluklara katlanma, cesaret vs.** gibi hasletlerden değil de **hayat tarzları**ndan kaynaklandığını zannetmeleridir.

Nitekim bugün bizim Batı'dan aldığımız üniversite hocalarına ve yargı mensuplarına özgü cübbe, Avrupa'ya Endülüs'ten geçmişti.

Sonra iş tersine döndü. 20. yüzyılın başlarında bizim **İttihatçı** askerî erkân, **Alman İmparatoru**'na özenerek **bıyık uçlarını** yukarıya kıvırmaya başlamışlardı.

Kolağası Mustafa Kemal de bunlar arasındaydı.

1930'lu 40'lı yıllarda ise **Hitler bıyığı** moda oldu. Türkiye'de İsmet İnönü, Fethi Okyar, Şükrü Saraçoğlu ve Ahmet Haşim gibi isimler Hitler bıyığı bıraktılar.

Anadolu'da halk arasında da böyleleri vardı.

*

28 Şubat sürecinde en çok öne çıkan başörtülü figür, milletvekili seçilen fakat başörtüsü yüzünden yemin etmesine izin verilmeyen **Merve Kavakçı**'ydı..

Ve o günlerde birden bire, sokaktaki başörtülü genç kızların giysilerinin Merve Kavakçı'nınkine benzemeye başladığına şahit olduk.

Bu bir **yozlaşma**ydı.. Çünkü **pardesü** (üst elbisesi) kısalmış, diz kapaklarının çok üzerine çıkmıştı.. Başörtüsü de **çenenin altında** bağlanır hale gelmişti.

Halbuki bu, Nisa Suresi'nin 31'inci ayetinde istenen örtünme değildi, başörtüsünün çene altına doğru uzanması, **yakaları** kapatması gerekiyordu.

Diyanet'in ***Kur'an Yolu*** tefsirinde şu açıklama yer alıyor:

> "*Başörtülerini yakalarının üzerinden bağlasınlar*" emri, bir Câhiliye âdetini değiştirmekte, kadınların uygun bir örtüyle başlarını, boyun ve **göğüslerini örtmelerini** gerekli kılmaktadır. Bu emirden önce kadınların çoğu, eski âdetlerine uyarak başlarına aldıkları örtünün uçlarını omuzlarının arkasına atarlar ve ön tarafı açık bırakırlardı. Hz. Âişe'nin anlattığına göre bu âyet tebliğ edildiğinde camide bulunan kadınlar hemen alt giysilerinden (izar) birer parça yırtarak bunu başörtüsü yapmışlar ve istenen yerleri kapatmışlardı (***Buhârî***, "Tefsîr", 24/12; ***Ebû Dâvûd***, "Libâs", 30-32).

Bu çığırı kim açtı, Merve Kavakçı mı, bir başkası mı, bilmiyorum, fakat çığ gibi yayıldı. Şu anda da **Emine Erdoğan** gibi "örnek alınıp **taklit edilen**" figürler tarafından devam ettiriliyor.

Fakat iş bu noktada kalmadı..

Ardından bir de insana **hörgüç**lü deveyi hatırlatan, başlarında, başörtülerinin altında **kavanoz ya da sürahi** taşıyormuş izlenimi veren fantastik tipler türedi.

"Sürahi hanım"lardaki bu çirkinleşmeyi laikçiler bile tuhaf bulmaya başladılar.

*

Şimdi bir de, başörtüsünü çıkarmayı bir kahramanlık türü kabul eden "kafadan özürlü"ler türemiş durumda..

Odatv ve ***T24*** gibi kanalizasyonların, mal bulmuş Mağribî gibi bunun "reklam"ını yapmaya başladıkları görülüyor.

Yazdıklarına göre, **Büşra Cebeci** diye bir gazeteci varmış..

RS FM adlı bir radyo kanalında yayınlanan *Yavuz Oğhan'dan Bidebunudinle* adlı programa konuk olmuş..

Ayrıca ***T24*** bununla bir röportaj yapmış..

Oradan öğreniyoruz ki, bir yıl önce ***Bianet*** diye bir sitede **"Başörtüsü mücadelesinin değişen yolculuğu"** başlığıyla, başörtüsünü çıkarmayla ilgili bir yazı dizisi yayınlamış.

Başını açmanın misyonerliğini yapıyor.

*

T24'ün muhabiri, bu kafadan özürlü misyonere başörtüsünü çıkarma nedenini sormuş.

Cevap ilginç:

> "Sorgulama süreci… Ben çok İslami kitap okudum, evde ne bulduysam onu okudum çünkü. Birçok kadın da aynı şekilde. Ama mesela küçükken okuduğum Gazali'yle bugün okuduğum Gazali arasında milyonlarca fark var. 'Geri zekâlıymışım ben herhalde' diyorum.
>
> "Düşünsene, sen Müslüman bir kadınsın, hadis olarak çevirilmiş: 'Köşede duran hasır, döl vermeyen bir kadından hayırlıdır.' Bu senin canını yakmaz mı? Kadınlar bunu tabii ki sorguluyorlar. Bu sorgulama sonucunda kimisi **başörtüsünü çıkarıyor**, kimisi artık bunlara **inanmıyor**…"

Senin doğru dürüst birşey okumadığın bu zırvalarından belli..

Ayrıca bu söylediklerinle başını açma arasında **mantıksal bir bağ** yok..

Bu laflar, kafadan özürlü olduğunun belgesi..

Bu söylediklerin, ancak dinden dönen, **imandan küfre sapan** biri için (sahte) gerekçe olarak ileri sürülebilecek birşey, başını açma için değil..

Kadınlarla ilgili öyle bir hadîs de yok..

Bir defa, kadın olsun erkek olsun hiç kimse, kısırlık gibi **elinde olmayan** bir kusurdan dolayı ayıplanamaz.

Böyle bir hadîs yoktur, olmaz da.. (Peygamber Efendimiz s.a.s.'in Hz. Hatice'den sonra hiçbir hanımından çocuğu dünyaya gelmedi. Hz. İbrahim'in hanımı Hz. Sare de, ancak 90 yaşlarında, meleklerin Hz. İshak'ı müjdelemesi sonucunda çocuk sahibi olabildi.. Hz. Zekeriya'nın hanımı da kısırdı.)

Senin sadece şunu demen gerekiyor: "Allahu Teala'nın emir ve yasakları benim hoşuma gitmedi, hayvan gibi nefsime uyarak yaşamak, günümü gün etmek istiyorum. Nefsimin arzularının peşindeyim."

*

Tek doğru sözün şu: "**Geri zekâlıymışım ben herhalde.**"

Herhalde değil, kesinlikle..

Ayrıca sen (**Nietzsche** gibi "**filozof**"ça konuşmak gerekirse), **henüz kedi, kuş, haydi haydi inek olmaktan öteye geçememişsin**.

Senin yanına giden bir erkeğin herhalde **kamçısını unutmaması** gerekiyor. Çünkü hayvansın, en iyi ihtimalle inek; ne olur ne olmaz belki huysuz bir hayvansındır..

Kamçı tabiî ki lâzım.. Senin gibi **zihni sadece dans, saçmalık, ıvır zıvır ve süslenip püslenme düşüncesiyle dolu bir yaratığın** zırvalarını kim dinlemek ister?!

Evet, senin gibi hayvanlar başıboş bırakmaya gelmezler, **bağımsızlıklarını kazanır kazanmaz çekilmez olurlar**.

Senin özelliklerin **ukalalık, yüzeysellik, küçük hesaplar, frensizlik, boşboğazlık**..

Bu ifadeleri hakaret değil iltifat kabul etmelisin, çünkü, bütün bunları söyleyen bir filozof.. Üstelik de Batılı..

Anlı şanlı **Nietzsche**..

Böyle buyurdu Nietzsche hazretleri.. (Bkz. Bertrand Russell, ***Batı Felsefesi Tarihi – Yeniçağ***, çev. Muammer Sencer, 6. b., İstanbul: Say Yayınları, 1997, s. 121-2.)

Tabiî ki "Gelecekte yaşayacak bir geri zekâlı için" diyerek senin hakkında yazmamış bu iltifatları.. Kadınların geneli hakkında bunları söylemiş..

Görüldüğü gibi, senin gibi hayvanlara İmam Gazalî deva olmaz..

Senin ilacın **çağdaş Batı felsefesi**nde..

*

Bu kafadan özürlü maymun, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Biz babamla çok tartışırdık, ben ona şunu sorardım: **Niye bütün İslam âlimleri erkek?** Annem de, babam da benim sevgilim olabileceğine ihtimal bile vermezlerdi. Yoktu öyle bir şey bizde. Ben babama şunu söylediğimde ağzı açık kalmıştı, düşünmemiş bile bunu: Erkek kadının saçından etkileniyor ve kadın saçını örtmek zorunda kalıyor. Ben erkeğin ses tonundan çok etkileniyorum, konuşmamazlık ediyor mu? Etmiyor. Bu konuda bir yorum, herhangi bir şey var mı; yok. **Niye benim nefsim yok sayılıyor**. Babam ilk defa benim de bir insana **arzu nesnesi olarak baktığımı** gördü."

Ha demek ki senin derdin **nefs**in.. Ve **arzu nesne**lerin..

Maşallah oldukça da cömertsin.. "Benim **arzuladığım**, **çok etkilendiğim erkek** ses tonundan doya doya tadabiliyorum, erkekler de benim **saçımı** arzularlar, neden onlara arzularının gereğini sunmayayım" diyorsun..

Kendini **erkek nefsine arzu nesnesi olarak sunma**ya teşnesin..

Açık sözlülüğün harika..

*

Bu arzu nesnesi düşkünü hayvan bir de babasına **“Niye bütün İslam âlimleri erkek?”** diye soruyormuş.

Niye biliyor musun?

Bertrand Russell’ın ***Batı Felsefesi Tarihi***‘nde adı geçen bütün filozoflar niye erkek ise o yüzden..

ODATV'NİN MECZUP DİN BİLGİSİ ÖĞRETMENİNE TIMARHANEDE YER AÇIN!

Odatv'nin din bilgini havalarındaki "derin" süprüntüsü (Nazif Ay)
bir yazısına şöyle başlamıştı:

> 2019'da **Mehdi Darbesi** hazırlığı var.
>
> Hem de en yakın tarihte…
>
> Herkes ciddi ciddi buna hazırlansın!

Gerçekten de bir Mehdi darbesi oldu.

Adnan Tanrıverdi Paşa, bir konuşmasında Mehdi'den bahsetti diye darbe yedi.

Cumhurbaşkanlığı'ndaki görevinden istifa ettirildi.

General'in ayağını kaydırmak için birileri ona saf ayaklarından gelip, "Paşam, konuşmanızda Mehdi'ye hazırlık konusuna da bir değinseniz iyi olur, bir vebali üzerinizden atmış, sorumluluğunuzu yerine getirmiş olursunuz" fiman demişler midir, bilemem.

*

Biz nezafetten mahrum Nazif soytarısının yazısına dönelim..

Bahsettiği Mehdi kimdi?

Adnan Oktar olmadığı belli..

Fethullah da değil..

Mehdi'lik diye birşey düşünmüş olacağını sanmıyorum, evliyanın seçkini ya da başta geleni olması ona yetiyordu, düşünmüşse bile "yerli milli Mehdiler kontenjanındaki" sırasını savdı.

Bu zırvaları yazdığı sırada ***Odatv***'nin bu zıvanadan çıkmış zır delisinden ve ***Odatv*** lağımından cevap bekledik, kastettikleri Mehdi kim, belki açıklarlar diye..

Herşeyi bildiğine göre, bunu da biliyor olmaları lâzımdı.

*

Bu zır deli bir de kitap yazmış: ***Mehdi Mesih***..

Şöyle diyor:

> "İlk Mehdici Darbe girişimini ***Mehdi Mesih*** kitabımda vermiştim, ama sesimi duyan olmadı."

15 Temmuz'u kast ediyor olmalı..

Ancak, 15 Temmuz'da TV'de okunan darbe bildirisi **Atatürkçü** idi, Mehdi'nin esamisi bile geçmiyordu..

Bir şey daha: Özellikle **Kılıçdaroğlu**'na ve CHP'lilere göre, burada bir "**kontrollü darbe**" söz konusu..

Acaba ***Odatv***'nin zır delisi, kitabında "**kontrollü Mehdi darbesi**"nden de bahsetmiş miydi?

*

Bu zır deli yazısında şöyle diyor:

> Bakın bu yazımda sizlere **artık nokta atışı haberler** vereceğim.

Misal mi?

Yeni Akit yazarı **Abdurrahman Dilipak**'tan alıntı yapan **T24**'ün 13 Eylül 2018 tarihli haberi mesela…

Dikkat edin, Dilipak, Nurcuların ***Sikke-i Tasdiki Gaybi*** kitabında hicri 1440'a (2019) işaret edildiğinden ve büyük bir krizin zirveye çıkacağı tarihin de 2019 Nisan'ına işaret ettiğinden söz ediyor.

Zaten **Abdurrahman Dilipak** bir üst paragrafta, hicri yılbaşı olan 1 Muharrem 1441'e 31 Ağustos 2019 Cumartesi günü girildiği için, öncesinde bir krize işaret edildiğini ima ediyor. Yani İslamcı Mehdi Darbesinin 31 Ağustos **(ne manidar değil mi?)** tarihinden önce yaşanabileceğini belirtiyor.

"Sanırım birçok şeyi yeniden düşünmemiz gerekiyor. Birçok şey göründüğü gibi değil, bize öğretilen, anlatılan gibi değil" dediğini aktaran haber sitesine göre Dilipak, Nurcuların bu yıl için kriz beklediğini, bunun da 2019 Nisan'ı olarak ifade edildiğini öne sürmüş…

*

Şimdi bu nokta atışlardan, atmasyon ve palavralardan ne anladınız?

Bu zır delinin kaynağı ***T24*** haber sitesi..

T24'ün kaynağı Dilipak..

Dilipak'ın kaynağı ise Bediüzzaman'ın ***Sikke-i Tasdik-i Gaybî*** kitabı..

Be hey namübarek adam, niye doğrudan **Bediüzzaman**'dan bahsetmiyorsun da, araya **Dilipak**'ı, ***T24***'ü katıyorsun?

Yoksa aranızda bir danışıklı dövüş veya **paslaşma** mı var?

*

Dilipak'ın lafı şundan ibaret:

> "Nurculara göre **Sikke-i Tasdiki Gaybi** 1440'ı işaret ediyor. **Kriz**in zirveye çıkacağı ay olarak 2019 Nisan'a işaret ediliyor."

İşin ilginç tarafı şu: Nurcular, bu "**işaret**"ten habersiz.

Sikke-i Tasdik-i Gaybî'de o işareti arıyor, bulamıyorlar. İnternetteki sitelerinde yazmışlar.

Bulsalar belki sevinecekler ama, bulamıyorlar.

Şimdi Dilipak'a, o işareti **kitabın hangi sayfasında** bulduğunu açıklama vazifesi düşüyor.

*

Dilipak'ın **kriz** lafıyla neyi kastettiği meçhul.. **Bediüzzaman**'ın kriz kelimesini kullanmayacağı malum..

Dilipak, Bediüzzaman'ın hangi sözlerini kriz kelimesiyle "tercüme" ettiğini ya da özetlediğini açıklamalı..

Odatv'nin zır delisinin iddialarına dönersek..

Malum, Bediüzzaman uzun zaman önce vefat etti..

Sikke-i Tasdik-i Gaybî'deki bölümler ise tabiatıyla çok daha önce kaleme alınmış durumda..

Yani bu zır deliye göre, Bediüzzaman, mezarından bir **Mehdi darbesi** hazırlamış durumda..

Tarih olarak da 2019 yılının Nisan ayını münasip görmüş..

Nurcular bundan habersiz, ama zararı yok, **Dilipak**'ın var..

Odatv ise **Dilipak**'ın irşadı eşliğinde milleti uyarıyor: Dinciler kalkışmaya hazırlanıyor!

Hayır, burası Türkiye, bir tımarhane değil, bunlar da tımarhane sakinleri değiller.

*

Odatv'nin zır delisi yazısında şunları da söylüyor:

> Size son dakika haberini verme zamanı geldi…
>
> Bid'atüzzaman Said ***Emirdağ Lahikası-II*** kitabında diyor ki: **"Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim. Siz inşallah Cennet-âsâ bir baharda gelirsiniz."**
>
> Anlamayana kopya vereyim…
>
> Taksim'e cami inşa edip buna karşılık AKM'yi yıkan, zihinlerinin arkasındaki Gezi Parkına Abdülhamit kışlası yapma niyetlerini saklamayan, yani 31 Mart Vak'asında ayaklanan gerici güruhun mirasçılığını gizlemeyen, bu paralelde **"Keşke Yunan galip gelseydi"** sözünün sahibi yıkık suratlı **meczub**u taltif eden İslamcılar için 31 Mart seçimleri start olarak mı kullanacaktır acaba?
>
> Herkes 31 Mart ile 13 Nisan tarihleri arasına dikkat etsin…
>
> 31 Mart'ın miladi karşılığı 13 Nisan'dır zira.
>
> 13 Nisan civarında **"Mehdi Darbesi"** planlanıyor ve uygun psikoloji bekleniyor.

> Unutulmasın ki tarihte ilk 31 Mart Vak'asında yedikleri Harekât Ordusu balyozunun travmasını halen yaşayan dincilerin, **"Darbe-i isna (İkinci darbe)"** ya da **"Darbe-i Mukaddese"** olarak düşündükleri hayallerini darmadağın edecek **Mustafa Kemal**'leri bir anda zuhur ettirmek bu münbit toprakların **ilahi esprisi ve armağanı**dır.

*

Gördünüz mü şu uyanıklığı, şu dikkat ve rikkati..

Zehir hafiyenin gözünden de hiçbir şey kaçmıyor..

Maveradan, ötelerden **ilahî/tanrısal espri ve armağanlar** getirmeyi de ihmal etmemiş..

Biraz **meczup**ça bir ifade olmuş ama, zararı yok, laikçilerimiz meczubun sivrice zeki, palavracılıkta çevik ve aynı zamanda Atatürkçü olanını severler..

Gerçi son cümlesinde **meczupluğun** dozunu kaçırıyor, **Bediüzzaman**'a inat olsun diye "**İkinci Mustafa Kemal"in çıkışını** müjdeliyor, ama bu kadarcık kusur kadı oğlunda da olur.

Birazcık acemiliğe mesleğe yeni başlayan her **meczup**ta rastlanabileceğini düşünüp anlayışla karşılayalım.

Laikçilerimiz rahat olsunlar, **Mehdî** çıkacaksa bile onun "hayallerini darmadağın edecek" bir **Mustafa Kemal** de mutlaka çıkacakmış..

*

Odatv'nin meczubu şöyle bir cümle de kurmuş: *"İşte biz bu hasta ruhlularla mücadele ediyoruz…"*

Hasta ruhlu dincilerin ve Nurcuların işi zor, onlar ***Sikke-i Tasdîk-i Gaybî***'deki müjdeli satırları buluncaya kadar bu sağlam ruhlu meczubun **2019 model Mustafa Kemal**'i 19 Mayıs'ta Samsun'a çıkabilir, hayallerini darmadağın edebilirmiş.

BİR ZAMANLAR ZAMAN'DA FETHULLAH'IN YANINDAYDI: HÜSEYİN GÜLERCE

Bir zamanlar ***Yeni Şafak***'ta yazan, daha sonra ***Türkiye*** gazetesine transfer olan "devlet gibi gazeteci" (yani "paralel devlet" formatındaki gazeteci) **Cem Küçük**, devlet adına konuşma yetkisini nereden almıştıysa, **Hüseyin Gülerce** (ya da Gülence) için "**O, devletin adamıdır**" diye yazmıştı.

Odatv de, "Biz demiyoruz, biz sadece haberciyiz, haber yapıyoruz" diyerek onun sözlerinin daha geniş kitleler tarafından duyulması için üzerine düşeni yapmıştı.

"Devletin adamları" birbirlerini az çok tanırlar, böyle sözde haber yapıyormuş ayaklarından ya da danışıklı dövüş babından birbirlerinin gündeme gelmesini sağlamakta üstlerine yoktur.

Odatv'nin haberi şöyleydi:

> Bir dönem Fetullah Gülen'e en yakın isimlerden olan Hüseyin Gülerce'nin **Cumhuriyet** gazetesi iddianamesinde "tanık" olarak yer alması, Sözcü gazetesi soruşturmasında da adının geçmesi tartışılmaya devam ediyor.
>
> **Sözcü** gazetesi Ankara Temsilcisi Saygı Öztürk, Hüseyin Gülerce'nin FETÖ'nün yayın organı **Zaman Gazetesi** Genel Müdürlüğü yaptığına dikkat çekip, geçmiş dönemde yılda en az 3 kez FETÖ elebaşı Fethullah Gülen'in yanına gidip günlerce kaldığını, 17 Aralık yolsuzluk soruşturmasından sonra da 4 kez telefon konuşması yaptığını yazdı.
>
> Gazeteciler Ahmet Hakan, Yılmaz Özdil, Fatih Altaylı da Hüseyin Gülerce'nin FETÖ geçmişine dikkat çekerek eleştirmişti. Hüseyin Gülerce ise "A. Hakan, F. Altaylı, Y. Özdil; ByLock mu kullanıyorlar?" başlıklı

köşesinde “Beni övselerdi, yerin dibine geçmem gerekirdi” diyerek kendini savunmuştu.

KÜÇÜK KRİPTODAN DESTEK

Kripto FETÖ’cü Cem Küçük ise, bir dönem Fetullah Gülen’e en yakın isimlerden olan Hüseyin Gülerce’yi savundu. Cem Küçük, **“Hüseyin Gülerce devletin adamıdır”** dedi.

Küçük, **Türkiye** gazetesindeki bugünkü yazısında Hüseyin Gülerce hakkında, **“Organize şekilde saldırıya uğrayan Hüseyin Gülerce çok açık ve ilk kez söylüyorum ki büyük harfle DEVLET’in adamıdır. Sizlerin Gülerce’yi harcamaya gücü yetmez**” ifadelerini kullandı. Küçük, köşe yazarlarının Gülerce hakkında yazdıklarına ilişkin olarak, “Bu yapılan şey düpedüz hainliktir ve bu alçakça iftiraları atanlar hiç şüphe yok ki bedelini ödeyecektir” diye tehdit savurdu.

FETÖ’ye ve liderine övgüleri arşivlerde olan, FETÖ’nün operasyonlarında hala kritik rol üstlenen Cem Küçük’ün, Hüseyin Gülerce’ye bu desteği tarihe not düşecek cinstendi.

*

Cem Küçük sözlerinin hesabını vermediğine, ona devletten bir itiraz gelmediğine, tam aksine o başkalarını hesap vermekle tehdit ettiğine göre, Hüseyin Gülerce’yi **devletin adamı** kabul etmemiz gerekiyor gibi görünüyor.

Şurası kesin ki, FETÖ bünyesi içinde faaliyet gösteren tek “devletin adamı” Hüseyin değildi.

Aralarında sürü sepet “devletin adamı” bulunduğunu kabul etmek gerekiyor.

Bunların bazılarının sözde devletin elinden kaçıyor gibi **yurtdışına** gittikleri de kesin..

Devletin **istihbarat** birimleri FETÖ'yü dışarıda başka türlü takip edemezler.

Bütün bunlardan çıkan sonuç ise şu: Madem ki FETÖ'nün içinde Hüseyin gibi devletin adamları var, ve bunlar FETÖ adına faaliyet gösteriyorlar, o halde FETÖ tarafından yapıldığını düşündüğümüz birçok iş aslında **devletin işi** olabilir.

Çünkü, FETÖ'nün içindeki devletin adamları FETÖ yapıyor gibi göstererek devletin adamlığını ifa etmekten geri kalmazlar.

Siz, FETÖ yapıyor zannedersiniz, gerçekten de o yapıyordur, fakat ardındaki **üst akıl** devlettir.

Davul FETÖ'nün sırtında, tokmak ise devletin elindedir.

Mesela şu "**kaset**" mevzuları…

Gerçekte kimin işiydi, bilen var mı?

*

Bu, sadece FETÖ için değil, Türkiye'deki tüm cemaatler için geçerlidir.

Mesela bakarsınız ki bir tarikat, **boz kurtçuluk** yapmaya, Türkler'in putperestlik dönemine ait bir totemin tozunu alıp parlatmaya başlar..

Zikir ehli olmaları gereken insanları kritik-analitik, yok babalitik mavalları altında içinden çıkamayacakları, nefeslerinin yetmeyeceği derin sulara daldırıp boğdururlar.

Her neyse, biz asıl konuya dönelim.. Hüseyin gibi devletin adamlarını göz önüne alınca şunu kabul etmemiz gerekiyor olabilir: **Asıl paralel devlet, derin devlettir.**

FETÖ paralelini, sırf İslamcılık davasını yok etmek için kurup geliştiren, başa bela eden, yüzyılın musibeti haline getiren de aslında odur.

"Fabrika kuran fabrika" gibi, paralel üreten paraleldir.

Derin devlet, her "paralel"in içine kaçmış şeytandır, azgın cindir.

Cem Küçük gibilerin paralel devlet gibi racon kesebilmelerinin nedeni de budur.

FETÖ, derin devletin melanetinin yanında fasa fisodur.

*

Fatih Altaylı'nın "**MİT'e komploda Gülerce parmağı"** başlıklı yazısı, devletin adamı Hüseyin'in FETÖ'yü paralellik oyununda ofsayta düşürmüş olabileceğini de düşündürmektedir.

Altaylı ***Habertürk***'te şunları yazmıştı:

> Fethullahçı Terör Örgütü'nün seçilmiş iktidara, devlete ve özellikle dönemin Başbakanı **Recep Tayyip Erdoğan'**a karşı **"somut ve sert biçimde"** saldırıya geçmesinin miladı, 7 Şubat 2012 olarak kayıtlara geçti.
>
> O gün Başbakan **Erdoğan** ciddi bir ameliyat geçirdiği sırada, FETÖ elindeki yargı gücünü kullanarak MİT'e bir operasyon başlattı.
>
> Bu operasyonun hedefinin Başbakan **Erdoğan** olduğu açıktı ve bu durum o gün de yazıldı.
>
> Peki hafızası zayıflara bir hatırlatma yapalım.
>
> MİT'e operasyon yapılması gerekliliğini o günlerde Cemaat içinde ilk dile getiren, bunu somut biçimde **"kayıt altına"** alan yazıları kim yazdı?
>
> Elbette ki **Hüseyin Gülerce.**

FETÖ'nün MİT üzerinden Başbakan'a karşı harekete geçmesinden tam 40 gün önce **Gülerce**, ilk işaret fişeğini attı.

28 Aralık 2011 günü **Gülerce** köşesinde şöyle seslendi:

"MİT'e bir operasyon yapılmalıdır. Başbakanlık'a bağlı Milli İstihbarat Teşkilatı'nda bir soruşturma başlatılmalıdır."

Gülerce bununla da yetinmedi.

2 gün sonra, 30 Aralık günü, **Gülerce** yazısını benzer biçimde tekrarladı: **"MİT hakkında derhal bir soruşturma başlatılmalı."**

Gülerce'nin ikinci yazısından tam 38 gün sonra, Başbakan **Erdoğan**'ın hasta yatağında olmasından da istifade edilerek, **Gülerce'**nin hedef gösterdiği kuruma yönelik bir operasyon FETÖ'cü savcılar marifetiyle başlatıldı.

Erdoğan hastane yatağından aynı darbe girişiminde yaptığı gibi duruma el koymasa, FETÖ daha bu ilk hamlesinde başarıya ulaşacaktı.

Gülerce işareti vermiş, FETÖ'cü savcılar gereğini yapmaya kalkışmış, ama **Erdoğan'**a toslamışlardı.

Bu operasyonda **Gülerce'**nin parmağı olduğu aşikârdı. Düğmeye onun parmağı basmıştı.

İktidara yakın gazeteci **Fikri Akyüz,** o günlerde köşesinde **Gülerce**'nin bu yazısına dikkat çekti. Zaman zaman Ergenekon davalarına da eleştirel yaklaşımlar sergileyen **Akyüz**, iktidara yakın bir isim olarak bilinmesine rağmen o gün bugündür işsiz.

Gülerce ise **"sözde"** itirafçı ve makbul.

Ve **Gülerce'**ye bazıları, **"Devletin adamı"** diyor.

*

Hüseyin Gülerce, bir fikir adamı ya da yazar olarak pek önemli biri sayılmazdı.

Ancak, "Cemaat"in ve/veya Fethullah Gülen'in bir tür **yarı-resmî sözcüsü** gibi görülmesi, onu dikkatle takip edilen bir adam haline getirmişti.

Zaman gazetesinin ondan pekçok bakımdan üstün başka yazarlarının (mesela Ahmet Selim'in) hiç dikkat çekmemesine karşılık, Gülerce'nin sürekli gündeme gelmesinin nedeni buydu.

FETÖ adına konuşuyor gibi görünüyordu, gerçekteyse **laik (siyasal dinsiz) devletin adamı** olarak vazifesini yapıyordu.

Nitekim, ***Zaman*** gazetesinde yayınlanan 5 Temmuz 2013 tarihli yazısında, Mısır'la ilgili olarak (sözde müslümanca, özde laik Kemalist nitelikteki) şu düşünceleri seslendirmişti:

> **Mısır'daki darbenin anlattıkları…**
>
> Mısır'daki askerî darbe, **hissiyat ile gerçeklik arasındaki acıklı hali ve ders veren farkları** anlatıyor.
>
> Müslüman Kardeşler'in iktidar denemesi, kötü bir sonla bitti diyebiliriz. Dileriz, Mısır bir iç savaşın, kardeş kavgasının içine düşmez.
>
> Bir bahar düşünün, tekrar darbe hortlağı ile bitmesi, Arap dünyası için çok kötü oldu. Ne ibretliktir, laik kesim, liberallerle birlikte; Batı'nın hoş görüsü(!) ve himayesi ile darbe destekçiliği yaptı. Darbe için Tahrir Meydanı'nı kullandılar. Bir darbenin, havai fişek gösterileri ile kutlandığını da görmüş olduk… Benim gibi pek çok kişinin aklından geçmiştir sanırım,

şu anda Türkiye'de yapılacak -Allah muhafaza- bir darbe için kim bilir ne çok havai fişek stoklayan vardır…

*

Gülerce, hemen herkesin kabul edebileceği bu genel geçer hakikatlerin ardından asıl mesajına geliyor.

Böylece, dile getirdiği birtakım doğruların, acı hapı **yutturmak** için onu şekere bandırma ameliyesinden başka birşey olmadığı sonucuna varıyoruz. Bir tür aldatma..

Beyefendi, "İ*slam coğrafyasında mütedeyyin insanlar, yönetime talip olacaklarsa* ***dini referans almamalıdırlar***" fetvasını veriyor.

Emriniz olur!

"Dinî söylemi öne çıkarmasalar belki daha **işlevsel** olur" vs. gibi birşey söylese, niyetinin belki iyi olabileceğini düşüneceğiz, fakat öyle demiyor, **"Dini referans almamalıdırlar"** buyuruyor.

*

Dini referans al**ma**mak başka birşey, **göstermemek** başka birşeydir.

Mesela, bir insana, dinî söyleme başvurmadan, alkolün onu mahvedeceğini **tıbbî bir söylem**le anlatabilirsiniz.

Fakat bir insana, "Alkol almanın **haram** olduğunu söylememelisin. Dinî söyleme başvurmamalısın!" dediğiniz zaman, gerçekte o kişinin **din ve inanç hürriyeti**nin yanı sıra, **düşünce ve inancını açıklama özgürlüğü**nü de yok etmiş olursunuz.

Türkiye'de dinsiz (putperest) derin devletin istediği tam da bu olduğu için devletin adamı da böyle konuşuyor.

*

Mesela bugün Batı'da, **hristiyan demokrat partiler** mevcut.

Bunlara, hristiyan olduklarını dile getirmeleri yasaklanmıyor.

Buna karşı belki, laik mantıkla, "Hristiyanlığın zaten pek fazla siyasal talebi/düzenlemesi yok" denilebilir.

Şayet bu itirazı haklı kabul edersek, o takdirde şunu söylememiz gerekir: **Madem yok da, neden siyaset alanında hristiyan olmayı bu şekilde öne çıkarıyorlar?**

Hristiyan olmayı öne çıkarmak, "Hristiyan **değilsen** benimle birlikte siyaset yapamazsın, siyasal hayata katılamazsın; önce hristiyan kimliğini kabul edeceksin" mesajını vermek değil midir?!

Din, **siyaset**e bundan daha fazla nasıl **müdahale** edebilir?!

İsrail'de durum daha da katı..

Devletin adamı Hüseyin efendi, bu akılları "**diyalog**" içine girdiği yahudi ve hristiyanlara vermiyor, tutuyor hristiyanların **salyangoz**larını İslam ülkelerinde pazarlamaya çalışıyor.

*

Ancak, **Müslümanlar için "Dini referans almamalıdırlar" diyen Hüseyin efendi**, bir sonraki cümlede klasik numaraya başvurup makas değiştiriyor, "*Din, **siyasete vasıta** yapılınca her şeyden evvel dinin özü zarar görüyor*" diyor.

Az sahtekâr değil!

Dinin **referans** alınması ile, dinin **siyasete vasıta** yapılması aynı şey midir ki, bir sonraki cümlende utanmadan böyle birşey "yumurtluyorsun"?!

Tabiî bizim Hüseyin efendi, **usul-detay** ilişkisini acayip bir mantıkla tepetaklak eden muhterem hoca efendisinden ders almış, nasıl kafa karıştırılacağını çok iyi biliyor.

"*Din, siyasette **referans** alınınca herşeyden evvel **dinin özü** zarar görüyor*" şeklindeki bir cümlenin "manyakça" olacağını gayet iyi bildiği için, hiç çaktırmadan kurnazca makas değiştiriyor, "Din, siyasete **vasıta** yapılınca…" uzun havasına geçiş yapıyor.

Türkçe olimpiyatlarında şarkı dinleye dinleye, makamdan makama nasıl ustaca geçilebileceğini kavramış…

Böylece, usta işi bir abrakadabra ya da hokus pokus ile din'i **referans** almayı dinin **siyasete alet** edilmesine dönüştürdükten sonra, saygılı ve efendi bir mütedeyyin müslüman pozu ile şu hükmü veriyor:

"*Dine karşı bir saygısızlık oluyor.*"

Yani, dini referans almak, dine karşı saygısızlıkmış…

Yerseniz..

*

Oysa Hüseyin efendi bu aklı diyalog içinde bulunduğu **haham ve papazlara** verebilirdi.

Mesela onlara, "***İncil*'i referans almanız, *İncil*'e saygısızlık oluyor beyler**" diyebilirdi.

Aynı şekilde hahamlara da, "**Yahudiliği referans almanız, Yahudiliğe saygısızlıktır**" şeklindeki muhteşem bir zihnin olağanüstü mantıklı çıkarımını pazarlayabilirdi.

Bu kadar uzağa gitmeye gerek yok, *adamı olduğu laik (siyasal dinsiz) devletin* derin makinistlerinin karşısına Cüneyt gibi çıkıp naralar atarak "**Atatürk ilke ve inkılaplarını referans almak**, Atatürk'e saygısızlıktır, n'ayır, n'olamaz!" diyebilirdi.

Hayır, bunu yapmadı. Müslüman mahallesinde salyangoz satıcılığına soyundu.

Şu anda da bu işi iktidarın gazetesi ***Star***'da yapmaya devam ediyor.

*

Gelelim Hüseyin efendinin yazısındaki bir başka cümleye (Ya da yumurtaya mı dersiniz, salyangoza mı, her neyse!):

> "Ayrıca kendisini **samimi Müslüman** olarak gören, kabul eden geniş kitleler kendilerini **dışlanmış** hissediyorlar."

Peh peh peh!..

Kendisini samimi müslüman olarak gören, kabul eden **geniş kitleler** kendilerini dışlanmış hissediyorlarmış!..

İlk cümlesinden hareketle konuşmak gerekirse, kendisini samimi müslüman olarak gören, kabul eden geniş kitleler, dinin **referans** alınmasından rahatsız olan insanlarmış..

Hem dinin referans alınmasından **rahatsız** oluyorlar, hem de bunların kendilerini samimi müslüman olarak görmelerini, **kabul etmelerini** saygıyla karşılamamız gerekiyor.

Yoksa kendilerini **dışlanmış** hissediyorlarmış, hissetme kabiliyetleri azmanlaşmış bu kişilerin kendilerini dışlanmış hissetmelerine ciğer dayanmazmış..

Bunların kendilerini dışlanmış hissetmemeleri için, dini referans alanların **bizzat kendilerini dışlamaları** gerekiyormuş.

*

Mesela, bu mantığa göre, Mısır'da halkın büyük çoğunluğunun oyuyla iktidara gelen Mursi'den rahatsız olanlar, her ne kadar **azınlık** durumundaysalar da, kendilerini dışlanmış **hissetmek** gibi pek büyük bir bahtsızlığı yaşadıkları için, Mursi ile Mursi'ye destek veren çoğunluğun taleplerinin yok sayılması gerekiyor.

Sen de az uyanık değilsin, Hüseyin efendi!.. Öyle hocanın böyle çırağı!.. Öyle devletin böyle adamı!

Dört cümlede işi sağlama bağlama ustalığını gösteren yarım hoca Hüseyin efendi, beşinci cümlesinde şahlanıyor, cuş u huruşa geliyor:

> "Daha da önemlisi, birikmiş tepkilerin sonucunda yönetime gelindiği için hassasiyet gösterilmesi gereken temel meselelerde çoğunlukla farkında olmadan bir **ötekileştirme** zihniyetine saplanılıyor."

Kısacası, birik**me**miş **tepki**lerle yönetime gelmenin bir yolunu bulmak zorunda bu insanlar..

Adeta, yakıt kullanmadan motoru çalıştırmak gibi fizik yasalarını dumur eden bir talebin üstesinden gelmek zorundalar.

Tepki birikmişse, gelmemeleri lazım, tepki birikmeyince de zaten gelemezler. Bu şartlar çerçevesinde nasıl gelineceğinin formülünü bulmak için Newton ve Einstein olmak bile yetmez ama, olsun..

Az uyanık değilsin Hüseyin efendi, bir de yeri geldiğinde ağlayabilme kabiliyetine sahip olsaymışsın, Fethullah efendinin yokluğu durumunda onun yerini çok rahat doldurabilirmişsin.

*

Ve Hüseyin efendi, son olarak, ağzındaki baklayı çıkarıyor:

> “Mütedeyyin insanlar için zemin; demokrasi, hukukun üstünlüğü, paylaşma ve evrensel insani değerlerdir.”

Böylece, “demokrasi, hukukun üstünlüğü, paylaşma ve evrensel insani değerler” ile “**referans alınan din**”in farklı şeyler olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Madem öyle, neden şu “**paylaşma**” faaliyetlerinde tepe tepe dini referans alıyor, insanların **dinî duygularını bu paylaşıma alet** ediyordun?

Mesela, neden FETÖ çatısı altında “**kurban**” topluyordun?

Neden kurban kesme gibi dinî bir gelenek, senin paylaşma faaliyetlerinin eksenini oluşturuyordu?

Neden insanların **zekât**larının, **sadaka**larının peşinden koşuyordun?

Neden, dini referans göstermeden, salt “**evrensel insanî değerler**” adına yardım toplamıyordun?

Onu da geçtik, acayip çalgılar eşliğinde kız oğlan karışık hoplayıp zıplama, avaz avaz yâlelliler söyleme faaliyetlerine bile, **dinden referans bulmak** için Peygamber'li rüyalar anlatıyordun?

Dinî olmayan, “evrensel insanî değerler”e dayanan **rüyalar**ın suyu mu çıkmıştı?

Kerli ferli adamlar, “dırahşan” çehreli kızların oynamalarını, şarkı söylemelerini gerdan kırarak, gözlerini bel bel dikerek izliyor, sonra da bu tabloya Peygamber Efendimiz s.a.s. **rüyalar vasıtasıyla alet** ediliyor, bütün bu utanmazlıklara din, referans haline getirilmeye çalışılıyordu..

Niye o zaman “Dini referans göstermeyin!” demiyordun?

*

Demokrasi vs. diyorsun, iyi güzel, peki Mursi **darbe** ile mi cumhurbaşkanı atanmıştı?

Demokratik yollardan gelmemiş miydi, seçilmemiş miydi?

Hukuka uygun yollardan cumhurbaşkanı olmuş bir adamı "Benim hukukum yoksa da, tankım topum var" diyerek "**tankın üstünlüğü**" ilkesi eşliğinde alaşağı eden adamlar karşısında söyleyecek bütün lafın bu muydu?..

Evet, İslam açısından bakıldığında, dini referans almayanların, dini hayatın dışına itmeye çalışanların, dine düşmanlık yapanların tek bir **referans**ı vardır: **Heva ve heves**.

Demokrasi, hukukun üstünlüğü ilkesi vs. hepsi, işlerine geldikçe kullandıkları, acıkınca da utanmadan oturup yedikleri birer puttan başka birşey değildir.

*

Bunların hepsi aynı..

Bir taraftan dindarlık taslıyorlar, diğer taraftan da, **İslam devleti** mi (Allahu Teala'ya itaat edilen devlet mi) yoksa **tağutî devlet** mi (tağutlara, putlaştırılmış nesnelere ve kişilere tapılan devlet mi) olduğuna bakmaksızın **devletçilik** yapıyorlar.

Akıllarınca "Ne şiş yansın ne kebap!" babından hem Allahu Teala'yı, hem de yeryüzü tanrılarını idare ettiklerini düşünüyor gibiler.

Bunların dindarlıkları ***Kur'an***'ın her ayetini kapsamıyor.

Mesela, ***Kur'an***'da geçen tağut kelimesini duydukları zaman tüyleri diken diken olur.

Şeriat, lügatlarından zaten çoktan çıkmıştır.

O kadar çıkmıştır ki, camiye bile giremez..

Cuma hutbelerinde siz hiç **Şeriat'lı, tağut'lu hutbe** dinlediniz mi?

Ve bu sözde "din hürriyeti" rejiminde dinleme şansınız var mı?!

Hakkı hakim kılmayı geçtik, onu söyleyemiyorsun bile, sonra da utanmadan hakkı hakim kılma edebiyatı yapıyorsun!

Bunlar, Allahu Teala'yı ve O'nun kahrını, azabını ne zannediyorlarsa!

*

"**Sonra da seni (din ve dünya) iş(in)de bir şerîat üzere kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin (heves, arzu ve) hevalarına uyma!**" (Casiye, 45/18)

"Kendilerine kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Onlar, tağuta (putlaştırılan önderlere ve nesnelere) ve cibt'e (küfrün temsilcilerine) inanıyorlar ve diğer inkar edenler için 'Bunlar, müminlerden daha doğru bir yoldadır' diyorlar." (Nisa, 451)

FIRILDAK SİYASETÇİ: DOĞU PERİNÇEK

"**ABD iç savaş düğmesine bastı**" diyordu koca koca harflerle.

Üstteki spot ise, "**Batı, Sevr için dört koldan saldırıyor**" şeklindeydi.

ABD'nin Türkiye'de bir iç savaş çıkartmak istediğini öğreniyorduk.

Yandaki sayfanın başlığını ise şu cümle oluşturuyordu: "**Ordu: Bastırmaya hazırız**".

Üstteki spot ise, "**Batı destekli irticanın iç savaş tehdidi gündemde**" şeklindeydi.

Başlığın altında şu açıklama yer alıyordu:

> "16 Haziran Yüksek Askeri Şura toplantısında, hükümete ve kamuoyuna, birlik ve mücadele mesajı verilecek. Ordu, '**Batı tamamen irticanın arkasında. Önünü kesmezsek iç savaşa gideriz.** TSK, buna karşı mücadelede **herşeye hazır**dır' tespitini yapıyor."

Sene, 1998'di.

Perinçek'in yayın organı ***Aydınlık***, böylesi şaka gibi görünen masal tadında bir haberle irticanın ardında Batı'nın bulunduğunu açıklıyordu.

İrticaya karşı **"Batı" Çalışma Grubu** oluşturanlar değil de irtica Batı'nın desteğini almıştı.

*

Batı destekli irticaya karşı da ne yapsındı ordu mensupları, "Batı tamamen irticanın arkasında" şeklindeki hemen inandığımız açıklamayı yapacaklar ve ekleyeceklerdi: "Önünü kesmezsek iç savaş gideriz."

İşte herşey çok açıktı: **Batı iç savaş istiyordu, bunun için irticayı destekliyordu, ordu da iç savaş çıkmasın diye irticayı ezmek zorundaydı**, başka ne yapsındı ki?!

Kaldı ki irticanın iç savaş çıkartmak istediği, ***Hürriyet***'in birinci sayfasına manşet olan haberden belliydi.

Fotoğraftan hemen anlıyorduk ki, iki-üç tane çocuk yaştaki irticacı, türünün en ilkel örnekleri olan iki-üç tane tüfekle atış yapıyorlardı, demek ki iç savaş ihtimali vardı.

Sinek gösteri yapıyordu, kartalın güvenliğinin tehlikede olduğu açıktı. (Nitekim, jandarma bu haberin yalan olduğunu açıkladı.)

Perinçek'in bültenine bakılırsa, ABD'de yapılan bir **gizli** toplantıda, **Türkiye ordusunun ABD'ye yakın çizgiden çıkarak uzaklaştığı saptaması** yapılmış ve orduyu yeniden aynı çizgiye sokmanın yolları tartışılmıştı.

*

Prof. Dr. Uzunçarşılı, "**Osmanlı Tarihi**" adlı eserinde, Kanije savunması sırasında Tiryaki Hasan Paşa'nın **iki kölesinin düşman safına geçtiğini** anlatır.

Bunların kalenin savunmasının çok zayıf olduğunu bildirmeleri yüzünden maneviyatı sarsılan askerlerine Paşa, "Endişelenmeyin," der, "icabına bakarız".

Düşman ordusundan birkaç tutsak ele geçiren bu büyük kahraman, onlara, **kendisinden kaçan kölelerinin onların komutanıyla görüşüp görüşmediğini** sorar.

Olumlu cevap alınca sevinçli bir yüz ifadesiyle Karapençe Ömer Bey'e, "Bunları götür, boyunlarını vur!" diye emreder.

Ömer Bey önce köleleri yedirip içirir, sonra da, kendilerine katılan kölelerin **Paşa'nın casusları olduğunu**, onları **yanıltmaya çalıştıklarını** söyler.

“Aslında ben de Paşa’ya düşmanım, onun yenilmesini ve sizin zafer kazanmanızı istiyorum, sizi kurtaracağım” diyerek onları güya **gizli**ce serbest bırakır.

Ardından Paşa, Ömer Bey’in eline, Sadrazam’a hitaben yazdığı mühürlü iki adet mektup verir.

Bir mektupta, kale savunmasının güçlü olduğu, askerin maneviyatının çok iyi durumda bulunduğu, Paşa’nın **iki kölesini düşmana göndererek onları yanıltmaya çalıştığı** vs. yazılıdır.

Gece, mektubu düşman ordugâhına yakın bir yerde **düşürmüş gibi bırakan** Ömer Bey, asıl mektupla ufukta kaybolur.

Ertesi gün mektubu bulan düşman askerleri, hemen kumandanlarına iletirler.

Ömer Bey’in salıverdiği tutsakların ifadeleriyle **kuşku** ateşinde kavrulan kumandan, mektubu da görünce kuşkularında haklı olduğunu düşünür, hemen iki kaçağın boynunu vurur ve kafalarını Kanije surları önünde mızrakların ucunda sallandırır.

“İşte casuslarınızın halini görün!” diye bağırırlar, onları seyreden Paşa ve askerleri ise tebessüm etmekle yetinirler.

*

Bu tür savaş hileleri ve “psikolojik savaş” Tiryaki Hasan Paşa ile birlikte ölüp gitmiş değil.

Günümüzde daha çetrefil, karmaşık, çok katmanlı ve çok boyutlu hale gelmiş durumda.

İflas etmiş bir ideolojinin pes etmez militanı **rol**ünü olağanüstü başarıyla sergileyen Perinçek’in, çıkardığı gazetenin 7 Haziran 1998 tarihli sayısında “**ABD iç savaş düğmesine bastı**” derken durduğu yer işte böyle bir yerdi.

Bir zamanlar Apo adlı Batı ajanının yedeğinde Beka Kampı'ndaki eşkıyayı mutluluk içinde tebessümle selamlayan Perinçek'in gazetesine bakılırsa, ABD'de yapılan bir **gizli** toplantıda, Türkiye ordusunun **ABD'ye yakın çizgiden çıkarak uzaklaştığı** saptaması yapılmış ve orduyu yeniden aynı çizgiye sokmanın yolları tartışılmıştı.

Acaba onlar orduya "Ömer Bey" rolü mü biçmişlerdi?

İrtica ise Batı tarafından sözümona destekleniyordu, nasıl oluyorsa. Tıpkı kaçan kölelerin güya Hasan Paşa'nın casusu olmaları gibi.

Perinçek'in yaydığı bu haberlerin anlamı aslında çok açıktı, ABD, Türkiye'de irticanın ezilmesini, yok edilmesini istiyordu.

Aydınlık, her zaman **düşman ordugâhına bırakılan mektup** olmayı bilmiştir.

Asıl şaşırtıcı olan, birçoklarının dost ve düşmanlarını bu mektuplara bakarak tanımak gibi **eşsiz bir feraset ve basiret örneği (!)** göstermeleridir.

*

Perinçek bunu hep yaptı.

Onun faaliyetleri Ergenekon davası sırasında da gündeme gelmişti.

Ergenekon örgütü iddiasını araştıran İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, **CIA ve İngiliz istihbaratına bilgi verirken** yakalandığı ileri sürülen iki MİT'çinin, MİT'in casusluktan mahkûm olan asker kökenli iki yöneticisi Sabahattin Savaşman ve Turan Çağlar'ın dosyasını yeniden açmıştı. Genelkurmay ve MİT'e yazı yazarak, bu isimlerin dosyalarını istemişti.

Çünkü, faaliyetlerine 1999 yılından itibaren başladığı öne sürülen **Ergenekon'un geçmişte MİT, Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) ve emniyet içindeki** gruplara

kadar uzandığı ve **bu grupları yabancı gizli servislerin yönlendirdiği** ileri sürülüyordu.

Mahkemenin araştırmaya karar verdiği casusluk skandalının ilki 1977 yılında yaşanmış ve "Savaşman Vakası" olarak kayıtlara geçmişti.

Savaşman'a yapılan suçüstü baskınında, sonradan MİT'te önemli görevlere gelecek olan Mehmet Eymür ile **Hiram Abas** da yer almıştı. Yabancılar hesabına casusluk suçundan 17 yıl hapis cezasına çarptırılan Savaşman 1987 yılında tahliye olmuş, **Doğu Perinçek**'le bağlantılı olan Kaynak Yayınları onun "***MİT-CIA İlişkisi / 3. Adam Anlatıyor***" adlı **anı kitabını** yayınlamıştı.

*

Mahkemenin Genelkurmay ve MİT'ten istediği 2'nci casusluk vakası ise 1983 yılında yaşanmıştı.

TSK'dan albay sıfatıyla emekli olan MİT mensubu Turan Çağlar'ın İstanbul'da CIA ajanlarıyla buluştuğu belirlenmiş ve bu görüşmelerden birinde yakalanmıştı.

O güne kadar 10 yıl boyunca CIA ve İngiliz istihbaratına bilgi sattığı ileri sürülen Çağlar'ın bir taraftan da Doğu Perinçek'e bilgi sızdırdığı ve partinin yayın organı ***Aydınlık Dergisi***'ne de bilgi vererek yazılar yazdırdığı iddia edilmişti. (http://www.haberturk.com/gundem/haber/643552-34-yillik-casusluk-dosyasi-aciliyor)

*

Savaşman ve Çağlar ile arası iyi olan Doğu Perinçek, bir başka MİT'çinin, Savaşman'ı yakalatan Hiram Abas'ın amansız düşmanıydı.

Aleyhinde yayınlar yapıp durmuştu.

Abas, Turgut Özal'a yakınlığı ile biliniyordu. 26 Eylül 1990'da İstanbul'da **Dev-Sol tarafından öldürüldüğünde**, Cumhurbaşkanı Özal ziyaret için gittiği ABD'deydi.

Sözde solcu, Amerikan karşıtı bir örgüt, Amerikan ajanını yakalatmasıyla tanınan bir MİT'çiyi katletmişti.

CIA ajanını deşifre ettiği için "Amerikan karşıtı" **Aydınlık** grubu yani Doğu Perinçek ekibi tarafından hedefe konulan MİT'çi Abas, yine "Amerikan karşıtı" olan bir terör örgütü tarafından sokak ortasında öldürülüyor, devletin istihbaratı ve güvenlik güçleri bu suikasti **önlemeyi başaramıyordu**.

Bu örgütün Amerikan karşıtı olduğunu, (kerameti kendinden menkul şekilde) Amerikan karşıtı olduğunu söylemesinden) biliyorduk.

Tıpkı Perinçek'in Amerikan karşıtı olduğunu söylemesi gibi.

Fakat ne hikmetse, **Aydınlık**çılar CIA bağlantılı adamlar vasıtasıyla MİT'ten aldıkları bilgileri yayınlıyor, MİT'teki CIA ajanlarını deşifre eden kişileri yayınlarında **hedef** alıyor, hatta onlara (Tiryaki Hasan Paşa'yı akla getirecek şekilde) **CIA ajanı** iftirasında bulunarak, onları öldürecek Amerikan karşıtı sol terör örgütlerine "pas" veriyorlardı.

*

Perinçek'in yayın organının marifetleri bunlarla sınırlı değildi.

Amerikan güdümlü 28 Şubat sürecine açıkça muhalefet etmiş bulunan Prof. Dr. Mahmud **Esad Coşan** hocanın o dönemde **İngilizler'den para almış** olduğu iftirasını, "Süper NATO karşıtlığı" maskesi altında yazabilmişti.

Yani ortada iki cephe vardı: Birincisi, **samimi** şekilde ABD ve CIA'e karşı ülkeyi savunmaya çalışanlar, ikincisi ise, **Amerikan karşıtı şo**vlar yaparak, lafta **ABD'ye meydan okuyarak**, işbirlikçiliğini maskeleyenler.

Halbuki, savundukları sözde ilke ve değerlere bakıldığında, onların **Amerikan kafa yapısı**na sahip oldukları açık bir şekilde kendisini göstermekteydi.

Son tahlilde Amerikan **demokrasi**sinin, Amerikan **laikliği**nin, Amerikan tipi **düşünme** biçiminin ve Amerikan **hayat tarzı**nın misyonerleridir onlar.

*

Bu misyonerler, kendilerini eğiten Amerikalılardan öğrendikleri "**Reaksiyoner olmayalım, aksiyoner olalım**, tatlı yiyip tatlı konuşalım" hurafesiyle insanları uyuşturur, hayatın aksiyon ve reaksiyonuyla bir **bütün** olduğunu, marufu emir ve tavsiye ile **münkerden nehy**in birbirinden ayrılamayacağını unuttururlar.

Nemelazımcılıklarını ve "**suya sabuna dokunmayıp gününü gün etme, keyfine bakma**" politikalarını "**kendi gündemini izleme**" türünden, yine Amerikalılardan öğrendikleri mavallarla süsleyip püslerler.

İnsanları müşahhas konularda düşündür**me**mek için, bilinçlice ve bağımsız düşünme yolunda ne yapmak gerektiği konusunda düşündürür dururlar.

Geçilmesi gereken nehirden geçmek için yüzmezler, bunun yerine, nasıl yüzmek gerektiği üzerinde derin araştırmalar yapar, çok farklı yaklaşımlar geliştirir, olağanüstü çekicilikte teoriler ortaya atar, yüzmenin fiziksel yasalarını, psikolojik etkilerini, biyolojik mekanizmalarını, boğulmaya neden olan etkenleri ayrıntılı biçimde ezberlerler.

Fakat, içlerinde **fiilen** yüzebilen bir kişi bile çıkmaz, korkuyla nehri seyrederler.

Bir yandan da, ömrü yüzmekle geçmiş insanlara bile, “Nasıl yüzmen gerektiğini biliyor musun? Bir kulaçta ne kadar kalori harcanıyor, haberin var mı? Yok değil mi, ömrünün yarısı boşa gitmiş” diye akıldanelik yaparlar.

Bu tür yüzme bilmeyen yüzme teorisyenlerine, suyun nimetlerinden tepe tepe yararlanan uyanıklar da, “Aferin size, sizin gibisi yok, çok güzel icatlar çıkardınız” diye “gaz” verirler.

Esasen onları bu verimsiz vadilerde helak olsunlar diye baştan yanlış yollara sürükleyenler, susuz biçimde çöllere salanlar, bu uyanıkların ta kendileridir.

.

28 ŞUBAT SÜRECİNİN UNUTULMAZ SOYTARISI: MÜSLÜM GÜNDÜZ

Bir düşünce akımını, bir toplumsal grubu, bir şahsı, bir organizasyonu, bir hareketi **itibarsızlaştırma**nın pekçok yolu vardır.

Konumuz bu yöntemlerden sadece biri..

Sosyal psikoloji uzmanları, insanların **statü, şeref, izzet, saygınlık, otorite ve itibar** kazanmak için başvurdukları bir yola (herkesin bildiği basit bir **hile** ya da "uyanıklığa") dikkat çekerler.

Bu yol, toplumun saygı gösterip yücelttiği insanlar ve gruplarla **birlikte görünme** ve onlarla **aynı fotoğraf karesine girmek**ten ibarettir.

Böylece, birlikte göründükleri grup ya da şahsın itibarından pay kapmaya çalışırlar.

Çoğu zaman başarırlar da..

Buna karşılık, **değersiz** kabul edilen insanlarla (veya gerçekten değersiz olanlarla) birlikte görünmek de, insana **prestij** kaybettirebilir.

*

İstihbarat örgütleri (gizli servisler), hatta uyanık siyasetçiler (ve kullandıkları medya organları), rakiplerini yıpratmak ve itibarsızlaştırmak için bu sosyal gerçeklikten yararlanırlar.

Mesela **Erdoğan**, 17-25 Aralık olayından sonra, **Fethullah Gülen** için, **"Papa'yla da maşallah el ele kol kola resimleri var"** diye konuşmuştu.

Asıl mevzuya gelelim..

Türkiye'deki derin küfrün temel hedeflerinden birini **İslamcılık, dincilik ve Şeriat** gibi kavramların itibarsızlaştırılması oluşturuyor.

Kendileri **milliyetçilik, cumhuriyetçilik, halkçılık, devrimcilik, devletçilik, Akparticilik, Saadetçilik** vs. yapıyor, "cilik" ve "culuk"ları götürüyorlar, fakat dincilik ve İslamcılık bahsine sıra gelince, "**Dincilik/İslamcılık** nalet birşey, n'olamaz, yerine **laikliği** ve onunla uyumlu dindarlığı koyuyoruz" diyorlar.

Bunun için, dindar bilinen kesimdeki ajanlarından da sıkı bir şekilde yararlanıyorlar. (Bkz. **Genelkurmay istihbaratı**nın en tepesinde bulunmuş bir general tarafından deşifre edilmiş olan duayen ajan Mehmet Şevket Eygi.. Bu şahıs "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" diye yazabilmişti.)

*

Derin devletin (küfrün) **Şeriat** kavramını itibarsızlaştırmak için kullandığı çok daha **pis** bir yöntem, yazımızın başında dile getirdiğimiz gerçekliğe dayanıyor.

Şeriat kavramını itibarsızlaştırmak için **Müslüm Gündüz soytarısı** gibileri televizyon ekranlarına çıkartıp **Şeriat müdafaası** yaptırıyorlar.

Bu şahsın etinden, sütünden, postundan **28 Şubat süreci**nde yararlanmışlardı.

Ona **Aczmendilik adlı prefabrik bir gecekondu tarikatı** kurdurmuşlar, daha sonra medyaya yansıdığı gibi, yanına tulumbadaki su kabilinden askerler verilmişti.

Medya da emirlerine amade idi.. Gazeteler onları haber yapmak için yarışıyor, televizyon ekranlarını babalarının malıymış gibi kullanıyorlardı.

*

Adam sadece **tarikatçı** değildi, aynı zamanda **Nurcu**ydu, ve aynı zamanda **radikal**di.. Böylece Türkiye'deki ayrışmış, kamplara bölünmüş dindar kesimin yegâne "**ortak prototipi**" haline gelmişti.

Sonradan **telekız** olduğu açıklanan **Fadime Gündüz**, böylesi bir ortamda **Müslüm ile basılmış**, tahmin edilebileceği gibi bu basılma olayı müthiş bir televizyon şovuna dönüşmüştü.

Medyanın önceden **hazır kıta** olarak getirilip bekletildiğinin, tam da Müslüm'ün **banyoya girmesi** sırasında operasyona başlandığının öğrenilmesi için köprünün altından çok sular akması gerekiyordu.

Derin devletin (derin küfrün) yaptığı onca yatırım boşa gitmemiş, harcadıkları zaman, para, medya tanıtım hizmetleri ve görevlendirilen elemanların emeğinin karşılığı **Müslüm ile Fadime** tarafından eksiksiz bir biçimde verilmişti.

O basılma olayının öncesindeki eşsiz medya tanıtım hizmetleri sayesindedir ki olay Türkiye sathında adeta bir **deprem** etkisi yapmış, hem tarikatlar, hem Nurcu gruplar, hem de radikaller müthiş bir itibar kaybına uğramışlar, tartışılır hale gelmişlerdi.

Sadece onlar da değil, **Erbakan**'ın başında bulunduğu Refah Partisi ve **hükümet** de ağır yara almıştı.

O basılma, iki ay sonraki **28 Şubat kararlarının** "toplumsal zemini"ni hazırlamıştı.

*

Evet, derin küfür, 28 Şubat sürecinde **Müslüm soytarısı**nın etinden, yününden ve derisinden yararlanmıştı.

Daha sonra da **kokmuş etini** saf tavukların önüne yem olarak atmaya devam etti.

Kemiğinden de, derin küfrün yağlı ziyafetlerinin ardından eller yıkansın diye, **sabun** imal ettiler.

Ara sıra televizyon ekranlarına çıkartıp buna **Şeriat müdafaası** yaptırmaktan vazgeçmediler.

Çünkü, **Şeriat'i itibarsızlaştırma**nın en etkili yolunun, böylesi bir satılık alçağa savundurtturulması olduğunu biliyorlardı.

Buna karşılık, mesela camilerde **cuma hutbelerinde Şeriat konulu hutbe** okunmasına asla müsaade etmezler.

(Tayyip efendiden bu konuda "himmet" beklemeyin, vatandaş Mısır ve Tunus'tan bile "Şeriat'i kazıyıp" yerine laikliği oturtmayı deneyebildi..)

*

Derin küfrün sol bacağı ***Odatv*** bu tür itibarsızlaştırma operasyonlarının vazgeçilmez aparatlarından biri..

Nitekim Müslüm hakkında şöyle bir haber yapmışlardı:

> 1990'lı yılların sonunda Fadime Şahin ile basılarak gündeme oturan Aczmendilerin lideri Müslüm Gündüz Risale-i Nur sohbetlerinden birinde Atatürk'ü hedef aldığı görüntüler gündeme geldi.
>
> Gündüz, Atatürk büstlerini kastederek, **"Hala, eğitime gelen bir çocuk, tuncu öpüp içeri giriyorsa bu işin sıkıntısı nerede diye düşünmek lazım"** diyerek, Atatürk büstlerini hedef aldı. Liberal Sevan Nişanyan'ın Mustafa Kemal'i kastettiği **"milletin Hürriyet ufkundaki zincirleri kıramazsınız diyor, o devirden kalma bir adamı put haline getirdiniz ona tapıyorsunuz. Bu kırılmadıkça milletin bu vatana dört elle sarılması mümkün değil"** ifadelerini de örnek gösteren Gündüz**, "bir Ermeni söylüyor bunu"** diyerek Nişanyan'a destek verdi.

Gayet ustaca..

Oyun içinde oyun, numara içinde numara..

Soytarı vasıtasıyla Müslümanları itibarsızlaştırdıkları yetmiyormuş gibi, ona **"Bir Ermeni söylüyor bunu"** dedirterek, Atatürk'ün putlaştırılması ameliyesine karşı çıkmayı da Ermeni kimliği üzerinden itibarsızlaştırıyorlar.

*

Verilen "bilinçaltı mesaj" açık: Atatürk'ün putlaştırılmış olduğunu söylemek, Nişanyan gibi "pislik"çiliğiyle maruf bir Ermeni ile aynı safta olmaktır.

Atatürk'ün putlaştırılmış olduğunu söylemek, "Fadime ile (samanlıkta değil, Kadıköy'de) basılan Müslüm" ile aynı safta olmaktır.

Eh, Erdoğan'ın ve siyasal iktidarın böyle adi bir adamın **"söylem"leri ile arasına mesafe** koyması da normaldir.

Normal olmanın da ötesinde gereklidir.

Erdoğan'ın laikçiliğini anlayışla karşılamak gerekiyor.

Evet, derin küfür kendince iyi çalışıyor, ahiretteki ebedî azabı (ve de dünya rezillik ve kepazeliğini) son zerresine kadar hak ediyor.

*

Erbakan'ın "harcanması" sürecinde baş rolü oynayan bu soytarı, sonraki yıllarda "Bizi Erbakan harcadı" diyebilmiştir.

Haberi okuyalım:

> **Müslüm Gündüz: Bizi Erbakan harcadı**
>
> Aczmendilerin lideri Müslüm Gündüz, Erbakan'ın kendilerine komplo kurduğunu iddia etti

> Aczmendilerin lideri **Müslüm Gündüz, Başbakan Erdoğan'ı övdü, 28 Şubat sürecinde ise Necmettin Erbakan'ı suçladı.**
>
> 28 Şubat tartışmalarıyla birlikte yeniden ekranlarda boy göstermeye başlayan Aczmendi tarikatı lideri Müslüm Gündüz bu kez 32. Gün'de M. Ali Birand'ın sorularını yanıtladı. Müslüm Gündüz, 28 Şubat sürecinin bütün aktörlerini eleştirdiği programda Erbakan hükümetine de sert sözlerle yüklendi. **Erbakan'ın kendilerine komplo kurduğunu iddia eden Gündüz**, "Bizi Erbakan harcadı" dedi.
>
> (http://t24.com.tr/haber/muslum-gunduz-bizi-erbakan-harcadi,202595)

Derin sahtekârlık böyle bir şey..

Önce, kullanışlı Müslüm'ü bahane edip Erbakan'ı harcamak için onu Fadime'siyle "film"de oynatır.

Sonra da Müslüm'e "Bizi Erbakan harcadı" dedirtir.

Erbakan'a kurulan komplonun baş aktörüdür, fakat ona, "Erbakan bize komplo kurdu" dedirtirler.

Nasıl kurmuşsa?

Sanki ona Fadime'yi gönderenler malum adamlar değil de Erbakan'dı..

İşte buna oyun içinde oyun deniliyor. Bir taşla iki kuş, bir koyundan iki post.. Hatta üç post..

Bunlar, bu kullanılıp lağıma süpürülenler, süprüntü halleriyle bile, arıtma tesislerinden geçirilerek kullanılıyorlar.

Şeriat'i kamuoyu önünde savunma "görev"i de bunlara verilir.

Şu itiraf da Müslüm'ün: "**Darbe kendine göre bizi kullandı, biz kendimize göre darbeyi kullandık."** (http://www.turkiyegazetesi.com.tr/gundem/29812.aspx)

Tercümesi şu: Derin devlet bizi kullandı, biz de derin devleti kullandık.

Bu işler böyledir, kullanılmanın hak ettirdiği bir ücret vardır.

Derin devleti kullanmasaydı, emrine tahsis edilen elemanlarla soytarılığın keyfini çıkarabilir, zevk ü sefa sürebilir miydi?!

ODATV'DEKİ SAHTE BAŞÖRTÜLÜ: ASİYE GÜLDOĞAN

Odatv.com'un nasıl bir internet sitesi olduğu malum..

Kimlerin borazanı olduğu gayet açık..

Ve orada yazan isimlerden biri, **Asiye Güldoğan** ismini taşıyordu.

Bu, gerçek bir **isim** mi?

Hayır!

Şahsın fotoğrafı gerçek mi?

Gerçek, fakat **Asiye** diye birine ait değil..

İnternette **satışa çıkarılmış** bir fotoğraf. (Foto-arşiv sitesi ***123rf.com***'da "Beatufil muslim woman wearing red scarf" [Kırmızı başörtüsü takan güzel Müslüman kadın] başlığı altında satışa sunulmuş.)

İşte bu Asiye'nin bir yazısının başlığı şuydu: **"Ergenekon kumpasları yeniden devreye girecek mi… FETÖ'nün yeni Erdoğan stratejisi ne".**

*

Söz konusu yazının yayınlandığı sıralarda, **dört ayrı köşe yazarı** aynı gün **dört ayrı gazete**de yeni bir darbe hazırlığından söz etmişlerdi.

Sabah'tan Melih Altınok..

Türkiye'den Cem Küçük..

Hürriyet'ten Abdülkadir Selvi..

Yeni Şafak'tan Yusuf Kaplan..

Diyelim ki bugün **Suriye**'de bir darbe oldu.. Yarın pekçok köşe yazarının aynı konuyu işlemiş olduklarının görülmesi gayet normaldir..

Fakat, "Türkiye'de darbe" gibi **somut/müşahhas** hiçbir bilgi ve belgeye dayanmayan, bir iki gün içinde de gerçekleşmesi beklenmeyen bir olayı aynı gün dört ayrı yazarın işlemiş olması, **hukukçular**ın çok önemsediği tabirle, "**hayatın olağan/normal akışı**"na aykırıdır.

Böylesi bir "çakışma" ceffel kalem **tesadüf**le açıklanamaz.

Matematiksel açıdan **olasılık/ihtimaliyet** hesapları çerçevesinde tesadüf kabul edilemeyecek bir "uyum" demektir.

Burada şu ihtimal akla geliyor: Acaba **"etkili" birisi veya birileri**, bu konuyu gündeme getirip "Kemalist/ulusalcı **darbe korkusundan nemalanmak**" veya (böyle bir niyetin emareleri varsa) bu yönde bir "**teyakkuz**"a zemin hazırlamak istemiş olabilirler mi?

*

Bunu bilemiyoruz.

Ancak, böyle bir durum varsa, "**algı operasyoncuları**"nın "**ilacın yan etkisini**", yani ulusalcıların/Kemalistlerin tepkisini yeterince hesaba katmamış oldukları anlaşılıyor.

Evet, **Kemalistler/ulusalcılar** tepki gösterdiler.

Öyle ki, ***Star*** yazarı **Ardan Zentürk**, "yandaş kalemlere" (ve bu arada dolaylı olarak Akparti'ye ve Erdoğan'a) ayar veren **satırlar** yazdı:

Amerikan emperyalizmi, RAND raporuna iliştirdiği **‘darbe’** paragrafının ***hükümete yakın medya*** ve düşünce alanında **‘darbe hezeyanına’** dönüşmesiyle maksadına ulaştı.

Kim, ‘**darbe tartışmaları AK Parti tabanını derler-toparlar, dağılmayı önler’** diye düşünürse, söyleyeyim, sonu hayal kırıklığıdır.

Sokaktaki insan, henüz 3 yıl önce büyük darbe travması atlatmış bir ülkenin kapısına yeniden ‘darbeciler’ dayanırsa, bu kez, **darbeciden çok, onlara bu manevra alanını bırakan sivil-asker otoriteyi hedef alır**, bilin.

15 Temmuz’da 251 şehit, 2 bin 194 de gazi vermiş milletin, devlete karşı yeni bir kalkışma olduğunda bu kalkışma ortamına vize vermiş **siyasi otoriteyi de sorgulamayacağını** sanmak, en hafif deyimle, **‘siyasi saflıktır…’**

Millet, şereflidir.

Vergileriyle ayakta tuttuğu ordusunun silahını kendisine çevirmesi durumunda tabii ki sessiz kalmaz, evine çekilip bakmaz, ama, o silahla yeniden karşılaşmasının hesabını da herkesten sorar, işin sonunda tüm siyasi kadrolar gider, memleket yeni bir paradigmaya yönelir.

“Kamuoyuna korku pompalanarak yapılan siyaset sürdürülebilir kimlik taşımaz. (…)

Zat-ı muhterem çıkıyor, ‘Laikçi-Atatürkçüler darbe yapacak’ diye yazılar döşeniyor, kim bunlar, nerede toplaşmışlar, planları ne? Bu memlekette böyle bir cunta var ve bir köşe yazarı bunu tespit etmiş, ey Hakan Fidan, senin çocuklar uyuyor mu?

Ne bu?

‘Korku’ üzerinden çevreye adam toplama telaşı!..

*

Ancak, aynı **Ardan Zentürk**, bunların yayınlandığı tarihten bir yıl önce, 25 Şubat 2019 günü kalemini, **Erdoğan’a “korku”** vermek için kullanmıştı.

Fakat, yazısında **Kemalistler/ulusalcılar** diye bir tabir geçmiyordu.

Onun yerine **31 Mart**‘a atıfta bulunmuştu.

Hayır, “**gericiler, irtica**” filan demiyordu.. Orasını, milletin çağrışım kabiliyetine ve hafıza gücüne bırakıyordu:

> Başkan, seni ‘soft-Saddam’ yapacaklar…
>
> Belli ki, Erdoğan’ı Chavezleştirme programı bir tık yukarı alındı, artık ‘soft-Saddam’ yapma dönemidir. **Neo-con/Siyonist lobi, içten dıştan yeni bir silahlı müdahaleyi planlıyor.**
>
> ABD Başkan Yardımcısı Pence’in, S-400 meselesinde, ‘müttefiklerimizin doğudan silah almasına hareketsiz kalmayız’ lafı önemli işarettir.
>
> Kati Piri hukuktaki FETÖ’cü temizliğini, ‘4 binden fazla hakim ve savcının işten atılması hukukun bağımsızlığı ve tarafsızlığına tehdit oluşturuyor’ diye yorumluyor, pes!..
>
> **31 Mart’a dönük bir beklentileri** var, eğer olmazsa, çok yönlü bir saldırıyla karşılaşacağımız, sonuçta ortaya çıkacak **NATO’cu darbe**nin de ‘demokrasi adına alkışlanacağı’ bellidir.

*

Ve **Asiye** (denilen kişi ya da odak), tartışmayı bir adım daha ileriye taşımış durumdaydı..

Yazısında önce, **Ergenekon** davalarından bahsediyordu.

Ve, hem Akparti'nin hem de diğer "İslamî" cemaatlerin, Kemalistlerden/ulusalcılardan hesap sordukları için **FETÖ**'cülere saygı duyduklarını ileri sürüyordu.

Sonra da, "AK PARTİ-CEMAAT İTTİFAKINI HAKAN FİDAN BOZDU" diyerek lafı Fidan'a getiriyordu.

*

Hayır, öyle değil, zekâ ve de hafıza küpü Asiye!

Akparti-Cemaat ittifakını Hakan Fidan bozmadı.. **Ulusalcılar/Kemalistler** bozdu.

Ve aslında **FETÖ**'yü FETÖ yapan da ne Akparti'ydi, ne de (alenî ya da örtük rekabet içindeki) diğer cemaatler.

Ulusalcılar/Kemalistlerdi..

Evet, FETÖ'yü FETÖ yapanlar, **Erbakan**'ın önünü kesmek ve rejim/sistem muhalifi **Nurculuğu dönüştürmek** ve kontrol altına alıp kullanmak isteyen ulusalcılar/kemalistlerdi.

Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Em. Korg. İsmail Hakkı Pekin'in ifşaatını hatırlayalım:

> **Fetullah Gülen**, Mehmet Şevket Eygi gibi isimler **1959'da Özel Harp Dairesi içinde görevlendirildi**. Görevleri, Yeşil Kuşak projesi çerçevesinde komünizmle mücadele faaliyetleriydi. **12 Eylül'den sonra yakalanan Fetullah Gülen'in serbest bırakılması için Genelkurmay Başkanı aradı** ve serbest bırakıldı.

*

Fethullah için tavassutta/aracılıkta/şefaatte bulunan, kim?

Erbakan mı?

Diğer **cemaatler**, "Nasıl böyle muhterem bir **hocaefendi**yi tutuklarsınız?" diye protesto gösterilerinde bulunmuş da, rejimin sahipleri geri adım mı atmış?

Hayır!

Arayan, zamanın Genel Kurmay Başkanı..

Kemalist/Atatürkçü/laik TSK'nın en tepesindeki isim, gözde adamlarına sahip çıkmış..

Fakat, ("**ABD ve İsrail** için hep beraber eller havaya, tekmeler **Erbakan**'a!" dedikleri) **28 Şuba**t döneminde aynı beceriyi gösterememişler, uşaklığını yapmaktan utanmadıkları ABD'nin kendilerine "kelek atacağı" akıllarına gelmediği için, Fethullah'ın 1999 yılı başlarında ABD'ye gidip "Özel Harp"in kontrolünden çıkmasına ve CIA'in emri altına girmesine kayıtsız kalmışlar.

Fethullah'ın artık emirleri kendilerinden değil CIA'den aldığını anlayıp tedbir almaya yönelmeleri, **Milli Güvenlik Kurulu**'nda bu yönde adım atmaları için aradan beş yıl geçmesi gerekmiş.

Ve, Erbakan'a karşı 28 Şubat sürecinin lokomotifi ve dinamosu olarak iş gören **MİT** de bu süreçte, "müttefik"lerine duyduğu güvenle mışıl mışıl uyumuş, sonunda kâbusa dönüşecek olan tatlı rüyalar görmüş.

*

Asiye hanımefendi bunları söylemiyor tabiî.. "**Akparti ve diğer cemaatler** tarafından FETÖ'ye verilen destek" hikâyeleri anlatıyor.

Ve de ona göre, Akparti ile The Cemaat'in arasını **Hakan Fidan** açmışmış..

Hayır, açma yönünde adım atan isim, Fethullah'ı tutukluluktan kurtaran isim gibi yine bir genel kurmay başkanıydı: **Yaşar Büyükanıt**.

Nerede?

Dolmabahçe'de..

Ne zaman?

4 Mayıs 2007 tarihinde..

Nitekim, ***Türkiye*** gazetesi yazarı Yücel Koç, "**FETÖ'yü kim besledi, büyüttü?**" başlıklı yazısında, **Dolmabahçe** görüşmesinde FETÖ dosyasının konuşulmuş olduğunu yazdı.

Yücel Koç, yazısında, dönemin **Başbakan Danışmanı** Abdülkadir Özkan'ın şu sözlerini aktarıyordu:

> **2007**'de **Erdoğan** bu örgütün devlet
> içerisinden **tasfiye** edilme **operasyon**unu başlatacaktı.
>
> Ama bir ay sonra **orduya ait mühimmatla**rın bulunduğu, **darbe günlükleri**nin ele geçirildiği haberleri üzerinden bir **kamuoyu** oluşturdular.
>
> Ordunun **darbe hazırlığı** içerisinde olduğunu ve kendilerinin bu **darbeyi deşifre** ettiğini söylediler, süreci manipüle ettiler.
>
> Böylece Ergenekon sürecine toplumsal bir destek kazandılar.
>
> Fakat kuvvet komutanları yavaş yavaş içeri alınmaya başlayınca ve İlker Başbuğ hapse atılınca Sayın Erdoğan bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti.
>
> **Ergenekon süreci ve *Taraf* gazetesi aleyhine konuşmalar** yapmaya başladı.

2011 sonrasında da dershaneler tartışmasını açarak örgütün tasfiye sürecini başlattı.

*

Evet, Akparti ile The Cemaat'in arasını açan **Hakan Fidan** değildi..
Ulusalcılar/Kemalistlerdi..

Asiye'nin masalına göre ise, olaylar şöyle gelişmişti:

> Gücü daha da perçinleşen, AK Partililerin desteğiyle daha da yaygınlaşan cemaat, devletin bütün kademelerinde etkin olmayı yeterli bulmuyor, **"AK Parti milletvekilliğinin çoğunun kendilerinden olması gerektiğini"** ve **"bunu hak ettiklerini"** düşünüyorlardı. 2011 seçimlerinde 120 veya 150 milletvekilliği talep ettiler bu düşünceyle. Başbakan Erdoğan başlangıçta bu isteği olumlu karşılamıştı,
>
> Ancak tam o günlerde başka bir gelişme oldu…
>
> MİT Başkanı **Hakan Fidan** iki kez ABD'de Fethullah Gülen ile görüşerek, **"MİT'deki cemaat mensuplarının"** listesini **"tanıyalım bilelim ki daha sağlıklı iş birliği yapalım"** gerekçesiyle istemiş ama Fethullah Gülen isim vermekten kaçınmıştı. Üstelik, Gülen'in daha sonra, **"Bunlar bizi saf sanıyorlar, listeyi bizden alıp yıllarca yetiştirdiğimiz elemanları harcamak istiyorlar"** dediği Hakan Fidan'ın kulağına gelmişti. Erdoğan ve Fidan **"bu gizlilikten"** hoşlanmadılar. Bunun üzerine cemaat, Hakan Fidan'ı şikayet edip, görevden alınmasını isteyince, Erdoğan cemaatin istediği milletvekilliği sayısını vermekten vazgeçti ve 12 kişilik bir kontenjan vermekle yetindi.
>
> Yüz elli kadar milletvekilliği alıp **"ileride partiyi tamamen ele geçirmeyi hedefleyen"** cemaatin üst yönetimi, sadece 12 milletvekilliği önerilince büyük bir şok yaşadı. Pensilvanya'daki kampın salonu Fethullah Gülen'in

öfkeli sözleriyle çınladı. Öfke daha çok, **"Erdoğan'ı-kararından vazgeçirdiği"** düşünülen, **"pişmiş aşa su katan"** Hakan Fidan'a yönelikti. Nitekim ilk hamleleri Hakan Fidan'a yönelik oldu. Önce **Oslo görüşmeleri** basına sızdırıldı, ardından cemaat mensubu savcı **Sadrettin Sarıkaya** vasıtasıyla 7 Şubat 2012'de MİT'e operasyon girişiminde bulundu. Savcı Sarıkaya, Hakan Fidan'ı ve MİT mensuplarını **"vatana ihanetle"** suçluyordu. Hakan Fidan içeri alınacak, aynı saatlerde hastaneye ameliyat olmak için yatacak olan Erdoğan da, ameliyattan elleri kelepçeli olarak uyanacak, cemaat böylece Türkiye'de ilk defa **"ilginç bir darbe"** gerçekleştirmiş olacaktı.

Fakat Erdoğan'ın bir vatandaş ziyareti nedeniyle, (FETÖ'cü) doktorların ısrarlarına rağmen hastaneye yatmayı geciktirmesi ve Hakan Fidan'ın bu sırada ona telefonla ulaşması, bu ilginç darbeyi suya düşürdü. Erdoğan, Fethullahçıların **"dini bir cemaat"** değil, **"organize bir güç"** olduğunu görmüştü. Buna rağmen tabanlar **"aile gibi"** iç içe olduğu için açıkça onları hedefe almadı. Ama o zamana kadar büyük bir referans kabul edilen cemaat listeleri, artık kabul görmedi.

7 Şubat MİT operasyonu suya düşen Cemaat büyük bir paniğe kapıldı. Artık mimlenmişlerdi, hükümet üzerlerine gelebilir ve hakim oldukları çok şeyi kaybedebilirlerdi. Sonucundan emin oldukları operasyonun başarısızlığı sonlarını getirebilirdi. **"Her şey elimizdeyken, her şeye hakimken, neredeyse ülkeyi biz yönetiyorken keşke böyle bir şeye girişmeseydik"** pişmanlığı duyanlar da vardı. Ancak Erdoğan'ın kendilerini açıktan hedef göstermemesi, onun korkaklığına yoruldu. Erdoğan, **"Abartılacak bir mesele değil"** demişti. Cemaate göre Erdoğan, **"Ergenekonculari/Kemalistleri dize getiren"** cemaati karşısına almaktan çekiniyordu. Yargı, Emniyet ellerindeyken Erdoğan herhalde cemaate karşı savaş açmayı göze alamazdı.

> Fakat 2013 Eylül ayında Erdoğan**, "Dershaneleri kapatacağını"** ilan ederek, **"cemaatin başlattığı gizli savaşı"** açık savaşa dönüştürdü. Aile gibi iç içe geçmiş taban kadar, bakanlar ve milletvekilleri de büyük şaşkınlık yaşadılar.

*

Her **masal**da bazı gerçek öğeler de bulunur.

Mesela "**Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler**"i alalım..

Gerçek hayatta "prenses"ler var mıdır?.. Vardır.

Bazı insanlar cüce midir?.. Cücedir..

Ama "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler" anlatısı bir masaldır.

Asiye muhtereminin anlatısının da "**öz**"ü hurafe.

Ve bu, **Erdoğan**'ın (daha dört gün önce sarfettiği) kendi ifadeleriyle sabit:

> Vesayet tüm gücüyle üzerimize gelirken hem bu işin arkasındaki **FETÖ** gölgesini hem de örgütün bürokratik ve toplumsal işgal projesini fark edip gereken tedbirleri **10 yıl öncesinden** almaya başladık. **Sene 2010**. Zaten **süreç 2010'da başladı**. (…)
>
> FETÖ'nün devlet ve toplum hayatımızın kılcal damarlarına kadar sızmasının tarihi eskidir ve müsebbipleri çoktur. Ama FETÖ ile gerçek anlamda amansız bir savaşa tutuşan tektir; **2010 itibarıyla** o da biziz.

*

Evet, Erdoğan'ın birbiriyle çelişen beyanlarının sayısı az değil.

Fakat, bu konuda tutarlı.

4 Ağustos 2016 günü ***TRT***'de şunları söylemişti:

> **2010'dan beri** bu Fetullahçı Terör Örgütü'nün bu ülkede örgütlenme ağının ne denli geniş olduğunu anlatıyorum. Ve bunu ben, en yakın mesai arkadaşlarıma anlatmakta zorlanıyorum. Silahlı kuvvetlerde, emniyette, yargıda, bunları hep işledik, anlattık. Bakanlıklarda… Çoğu zaman şu ifade kullanılıyordu, *'Acaba delil var mı?'* Neyin delili olacak, her şey ortada işte. Adamlar kendilerinden başka kimseyi, hiçbir yere yaklaştırmıyorlar. (…)
>
> Tam menşeine inersek bizim **iktidara geldiğimizden kısa süre sonra**, ben o zamanki Milli Eğitim Bakanımıza şunu söyledim, dedim ki '**Bu dershaneleri kapatalım.**' 'Niye' falan deyince, 'Kardeşim' dedim *'Bu dershaneler varsa, bu okullar niye var? Bu okullar varsa, bu dershaneler niye var? Biz bir şeyi gidermek istiyorsak, bunu hafta sonlarında telafi kursları veririz, yine öğretmenlerimiz verir, hem 3-5 kuruş daha fazla para almış olur, hem de bu çocuklarımız bu telafi kurslarıyla bu açığını kapamış olur.'* Maalesef bunu anlatamadık. Nabi Avcı Bey'in dönemine kadar biz dershaneler konusunda adım atamadık. Bunlar bizim kayıp yıllarımızdır. Tabii şimdi siz de başbakansınız ama bir yere kadar arkadaşlarınıza bir şeyi anlatıyorsunuz. Israr, ısrar, ısrar… **Tabii daha fazla ileri gidemiyorsunuz** ve en ciddi, en büyük **para**yı bu adamlar bu dershanelerden kazandı. Ben diyeyim 1, siz deyin 2 milyar. Bunu kaybedince, bunların ilk tepkileri başladı. (…)
>
> Dedik ki *'Arkadaşlar kusura bakmayın, bundan sonra **geri adım yok, üzerine üzerine gideceğiz**'.*

Asiye hanım, kusura bakma, işin aslı böyle.

*

Hakan Fidan‘ın Fethullah ile görüşmesine gelince..

Herhalde bu, kendi inisiyatifiyle olabilecek birşey değildir..

Erdoğan talimat vermeden, en azından onay ve izin verip teşvik etmeden, böyle birşeyi kendiliğinden yapmış olamaz.

Ki Erdoğan’ın, Hakan Fidan’ın girişimlerinden sonuç alınamayınca **Ahmet Davutoğlu**‘nu da devreye koyduğu biliniyor.

Nitekim **Davutoğlu**, 15 Temmuz darbe girişimiyle ilgili TBMM **Darbe Girişimini Araştırma Komisyonu**’na şu açıklamayı yapmıştı:

> **2013** BM Genel Kurulu toplantısına seyahatim öncesinde Başbakanımız Sayın **Recep Tayyip Erdoğan ile yaptığımız değerlendirmede**, bu yapının gittikçe artan bir şekilde Türkiye karşıtı çevrelerce kullanılmaya müsait hale gelmesi hasebiyle, **Gülen’in daha önce yapılan çağrılar çerçevesinde Türkiye’ye getirilerek kontrol altına alınmasının** gerekli olduğu kanaatine vardık.

*

Asiye, sıradan bir gazeteci değildi..

Dedikleri hep çıkıyordu.

Bunun sırrı neydi?

Kehaneti hep tutan becerikli bir kâhin miydi?

Firaset, basiret ve keramet sahibi bir velî miydi?

Yoksa, bir “danışman” olarak Erdoğan’a ve ekibine yol haritası hazırlayan bir perde arkası yöneticimiz miydi?

Hem o, hem de Cem Küçük, yazılarını, hükümetin ne yapacağını hükümetten daha iyi biliyor gibi yazıyorlardı.

Şu satırlar Asiye'ye aitti:

> "Bank Asya batmadı, sadece yönetim TMSF'ye geçti" paylaşımlarını çok yaptılar ve buna seviniyorlar. "Gördünüz mü, işte batıramadılar, güçleri yetmedi" mutluluğunu yaşıyorlar. Oysa, zaten **hükümetin derdi** Bank Asya'yı batırmak değil ki, yönetime el koyup, oradan **Kaynak Holding, Sürat Kargo, Gökkuşağı, FEM** gibi Cemaat şirketlerine uzanmak. Hisselere el konulması pek fayda sağlamazdı. Yönetimi devralmakla, hesaplara ve muhasebeye hakim oldular. Şimdiden gelen haberlere göre, personellerden bazıları daha ilk günden itirafçı oldu ve bazı hesap oyunlarını açığa çıkardılar. Yakında çeşitli davalar açılabilir ve bazı firmalara el koyma durumu olabilir.
>
> Yani, **Bank Asya gerçek hedef değil, asıl hedefe giden bir araç**.
>
> http://www.odatv.com/n.php?n=gercek-hedef-bank-asya-degil–0502151200

Bunlar aynen yaşandı.

*

Evet, Asiye çok şey yazdı, ondan çok şey öğrendik.

Fakat okurlarını (bütün bir milleti) aptal yerine koyarak, söyleyeceklerini bir İslamcı yazarda duymuş gibi dile getiriyordu.

Kaynak İslamcı olacak ki daha kolay inanalım.

Asiye'nin "**ortalarda görünmeyen, fakat her yerde olan İslamcı yazar**"ı (Bu "her yerde olma" lafını Asiye de kullandıysa da, patenti **Twitter'cı Kuşçu Eşref**'e aitti), ona birşeyler anlatıyor, o da bize aktarıyordu.

Asiye, "İslamcı yazar"lı (İslamcı yazar lafı da insana **İsmail Nacar'**ı hatırlatıyor. Kendisini İslamcı yazar diye takdim ettiren bir tek oydu) yazılarının birinde, bu gölge yazarın **40 yaşlarında** olduğunu söylemiş bulunuyordu.

Hem, yazarlık mesleği açısından düşünüldüğünde görece genç biriydi, hem de, Asiye'nin senaryosuna göre, pek çok yeni yetme yazara ağabeylik yapmıştı.

Hatta, Asiye ile onu buluşturan ortak arkadaşları bile, bu 40 yaşlarındaki yazar tarafından yetiştirilmiş, dönüp dolaşıp bir gazetede köşe yazarı olmuştu. Üstelik de beş yıldır görüşmüyorlardı.

Görüldüğü gibi, Asiye'nin masalı, **İslamcı yazarın yaşı** bakımından biraz sıkıntılı.

Üstelik Asiye, yazılarının birinde İslamcı yazara öyle şeyler söylettiriyordu ki, söz konusu şahsın en az 50 yaşında olması gerekiyordu. Aşağısı kurtarmaz. (Buradan anlaşılıyor ki Asiye'nin kendisi en az 50 yaşındaydı.)

İslamcı yazar, o günlerde 9 yaşlarında bir çocuk değilmiş de, en az 20'li yaşlarındaymış ve siyasete de meraklıymış gibi, Özal'lı yıllar hakkında şu bilgileri vermişti (Asiye öyle diyor):

> "Özal, 12 Eylül'ün diğer partileri yasakladığı, kapattığı dönemde ANAP'ı kurdu. İlk başta halkın oyu Demirel'in partisiymiş gibi kurulan MDP'ye, CHP'ninmiş gibi kurulan HP'ye gidecek gibiydi. 12 Eylül darbesini yapan Evren ve arkadaşları, MDP'nin iktidar olacağını, HP'nin de muhalefet olacağı varsayımıyla bu iki partiyi kendi arkadaşlarına kurdurmuşlardı. Turgut Özal 12 Eylül döneminin ekonomisinden sorumluydu. O da parti kurmak isteyince, başta karşı çıktılar ama nasıl olsa takunyalı diye biliniyor halk itibar etmez, o da Erbakan'ın partisi MSP'nin yerini alsın diye parti

kurmasına izin verdiler. En fazla % 3-5 oy alır, hem ülkede demokrasi var havası oluşur diye düşünüyorlardı. Bu kurgu gerçekleşecekti belki de ama Kenan Evren Özal'a çıkışan o meşhur konuşmayı yapınca birden ibre ANAP'a döndü ve beklenmedik şekilde tek başına iktidara geldi."

Evet, Asiye'ye İslamcı yazar pozunda masal anlattıran "**derin gırtlak**"ın (ya da Asiye'nin bizzat kendisinin) en az 50'li yaşlarda olması gerekiyordu.

Doğal olarak, İslamcı falan da değildi.

*

Asiye, sonraki yazılarının birinde "**masallar**"ını kurtarmaya çalıştı.

"Uydurma" İslamcı yazarının "gerçek" olduğunu kabul ettirmek üzere dil döktü

Yazısına şöyle başlamıştı:

"Yazar, yazı hayatına ***Yeni Devir*** gazetesinde başlamış. ***Mavera*** ve ***Edebiyat Dergisi*** çevresinden."

Ancak Asiye, biraz unutkandı.. Önceki yazılarında ne söylediğini hatırlıyamıyordu.

Sözünü ettiği yazarın **40 yaşlarında** olduğunu yazmıştı.

İmdi.. Bahis konusu yaptığı ***Edebiyat Dergisi***, 1984 yılında yayınını durdurmuş bulunuyordu.

Yani, Asiye'ye göre, bizim ***Edebiyat Dergisi*** "çevresi"nden yazarımız, mevzubahis dergi yayınını durdurduğunda henüz 10 yaşlarında..

Yayınlanırken de herhalde beş yaşlarındaydı ve o "çevre"dendi.

Sıradışı, üstün bir yetenekmiş.. Edebiyat paralamaya erken başlamış.

Evet, Asiye biraz unutkan..

Sözünü ettiği yazarın biraz içine kapanık, ortalarda görünmeyen biri olduğunu yazmışken, bu sözleriyle onu sosyalliğin zirvesine oturtmuştu.

Meğer bu yazarın görüşmediği siyasetçi, cemaat lideri vs. yokmuştu..

Asiye'den dinleyelim:

> "Demirel'den Erbakan'a, Türkeş'ten Muhsin Yazıcıoğlu'na, Abdullah Gül'den Bülent Arınç'a siyasetçilerle, Fethullah Gülen'den Mahmut Efendiye cemaat liderleriyle tanışmış, görüşmüş, kimisinin evinde sohbet etmiş mesleği gereği."

Malum, Türkeş 1997 yılı baharında vefat etti.. O sırada bizim yazarımızın 23 yaşlarında olması gerekiyor. Fakat, 80 yaşındaki Türkeş'le ahbap.. Al takke ver külah sohbet ediyor.

Dahası, bu "İslamcı" yazar, "sanat" camiasına da yabancı değil.

Diyor ki Asiye:

> "Orhan Gencebay'dan Ahmet Kaya'ya, Ferdi Tayfur'dan Mabel Matiz'e, Selami Şahin'den Ahmet Selçuk İlkan'a sanatçılarla da sohbet etmişliği, kimileriyle röportaj yapmışlığı var."

Evet, bu "İslamcı" yazar, ortalarda pek görünmezmiş aynı zamanda.. İçine kapanık.. Asiye öyle diyor..

*

Sabahattin Önkibar, bir yazısında Asiye'ye cevap vermişti.

Konu Enver Ören'di.

Anlattığına göre, Enver Ören'e **kaset şantajı** yapılmıştı.

Onu şantajcının elinden kurtaran **MİT**'ti.

Eğer bu doğruysa, Enver Ören'i kaset şantajından MİT kurtardıysa, o günden itibaren MİT'in "tam kontrolü" altına girmiş demektir.

Ki, şantaj olayının kahramanı şoförün MİT'le bağlantılı olup olmadığından, kayıt işlerini onlardan öğrenip öğrenmediğinden de emin olunamaz.

Kasım 2000'de MİT'ten emekli bir binbaşı İHA'ya genel müdür yapılmıştı, demek ki bu, tesadüfen yapılmış bir atama değildi.

Önkibar'ın ilgili ifadeleri şöyle:

> "Asiye Güldoğan'ın ***ODA TV***'de yayınlanan bir önceki yazısının başlığı şuydu:
>
> -'Enver Ören Şeyhini tanımasaydı, müzisyen olacaktı.'
>
> Arşivde mevcut olan o yazı okunduğunda görüleceği gibi yazılanlar tam bir dezenformasyon yani siyahın beyaz olarak sunulmasıdır. (…)
>
> Enver Ören'in şoförü **Kamil Tekin** tarafından **özel yaşam ile alakalı kaset şantajları** ile nasıl rehin alındığı ve şoförün İhlas holding'in genel vekaletnamesini nasıl zorla üstüne geçirdiği ve de holdingden **30 milyon doları nasıl gasp ettiği** devletin bilgisi dahilindedir… Enver Ören'i bu şoförün **tehdit ve şantaj**ından dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in emriyle **MİT** kurtarmıştır… Bu olayın tanığı ise halen yaşayan dönemin Cumhurbaşkanı danışmanı Mehmet Ali Bayar'dır… **Asiye Güldoğan maskeli yazarın** böylesine büyük ve korkunç olaydan tek bir satır bahsetmemesi kafa karıştırıyor zira pek çok özel bilgiyi doğru olarak

paylaşan Asiye Güldoğan'ın bunlardan haberi olmaması mümkün değil." (**Odatv.com)**

Asiye Güldoğan maskeli yazarın böylesine büyük ve korkunç olaydan tek bir satır bahsetmemesi MİT'te çalışıyor olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi?

CEM KÜÇÜK: ADI KÜÇÜK, YEDİĞİ LOKMALAR BÜYÜK

Aşağıda alıntıladığımız yazının, siyasal bilgiler fakülteleri ile hukuk fakültelerinin siyasal düşünceler tarihi ve kamu hukuku derslerinde örnek metin olarak okutulması, bugünkü Türkiye'nin anlaşılması bakımından yararlı olur diye düşünüyorum.

Savunulan anlayış, **devletin tanrılaştırıldığı**, putlaştırıldığı, tam anlamıyla faşizan bir anlayış..

Faşizmin ta kendisi..

Böylesi bir yazı ***Yeni Şafak*** adlı gazetede yayınlanabiliyor ve aynı gazetede köşelerinden dünyaya akıl dağıtan birtakım yazarlar bu facia karşısında sessiz kalabiliyorlarsa, onlara saygı duymak nasıl mümkün olabilir?!

Adı **cumhuriyet** olan, anayasasında "**demokratik**, laik, sosyal bir **hukuk devleti**" olma iddiası yer alan bir ülkede yaşayacaksınız, ve devlet adına konuştuğu izlenimini veren biri, daha doğrusu açıkça devlet adına konuşmaya yeltenen bir şahıs, bunları yazabilecek..

Eğer, birisi bu ülkede bunları yazabiliyorsa, bu ülkede anayasanın kâğıt üstündeki bir metin olmaktan öteye gitmediğini kabul etmek gerekir.

*

Bu tür tetikçilerin medyada el üstünde tutulduğu bir ülke, hukuk devleti olamaz.. Değildir..

Ancak bir **çete devleti**nde bunlar savunulabilir..

Böylesi bir devletin üst düzey görevlilerine de, üst düzey devlet adamları değil, üst düzey caniler denilebilir..

Sıra geldi yazıyı alıntılamaya.. Yazarı Cem Küçük.. Okuyalım:

> **İşi bitik bir kukla ve tetikçi portresi**
>
> Ahmet Hakan Coşkun adlı Pensilvanya kuklası bana iftiralar ve hakaretlerle dolu bir yazıyla saldırdı önceki gün. Yularını Pensilvanya'ya kaptırmış bu kuklanın diğer bir özelliği de Aydın Doğan'ın özel tetikçisi olmasıdır. …
>
> … Daha önemlisi Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kırmızı çizgilerini 27 Mart günü ezdi Ahmet Hakan ve o gün Jullian Assange gibi kendi biletini kendi kesti. Sadece AK Parti'ye saldırsa bir mesele değildi, ifade özgürlüğü kapsamındaydı ama doğrudan Türk devletinin varlığına haince saldırdı Hakan ve bunun affı mümkün değildir. ABD ve İngiltere'de de devletin varlığına saldırı affedilmez. 27 Mart kritik tarihtir.

Adamın devlet anlayışı, ve de kendilerinden bilgi aktardığı üst düzey devlet bilmem nelerinin devlet felsefesinin asıl kaynağı burası: ABD ve İngiltere.

Kökleri dışarıda.

Zihniyetleri ve devlet anlayışları ithal.

Kıbleleri ABD ve İngiltere.

Bu tür kişiliksiz üst düzey devlet bilmem nelerinin referansı Şeriat olacak değil ya!

Yazıyı okumaya devam edelim:

> Hükümete muhalefete büyük saygım var ama Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne saldıranla işbirliği yapmak kabul edilemez. Aydın Doğan paralel yapıyla gebe ilişkisi olan her kişiyi medyasından uzaklaştırmak zorundadır.

Batı'daki örnekler de bu açıdan çok açık ve nettir. Aydın Doğan'ın geleceği şu an kendi ellerinde.

http://www.yenisafak.com.tr/yazarlar/cemkucuk/isi-bitik-bir-kukla-ve-tetikciportresi/2006091

*

Bu küçük yazarın büyük faşizmini ortaya koyan bir başka lafı şu haberde geçiyor:

Cem Küçük'ten işkence önerileri: Sallandır camdan aşağıya, havlu tekniği var

Hükümete yakınlığıyla bilinen yandaş yazar Cem Küçük, 'FETÖ' soruşturmaları kapsamında tutuklananlar için skandal **işkence önerileri**nde bulunarak **"Sallandır camdan aşağı, havlu tekniği var, boğuyor"** ifadelerini kullandı.

Cem Küçük, ***TGRT***'de Fuat Uğur'la birlikte yaptığı Medya Kritik programında 'FETÖ' soruşturmaları kapsamında yargılananların hapishanede konuşturulamamasından şikayet ederek "Başka türlü de konuşturma teknikleri var" dedi.

"SALLANDIR AYAĞINDAN CAMDAN AŞAĞIYA"

İşkence önerilerinde bulunan Cem Küçük sosyal medyada gündem oldu. **İsrail gizli servisi MOSSAD'ın yöntemleri**nden örnekler veren Cem Küçük, tutuklu Ali Fuat Yılmazer, Alaaddin Kaya ve Mehmet Partigöç'ün konuşturulması için işkence yöntemlerini anlattı:

"17/25 oldu diyelim İsrail'e yaptılar, olabilir. Dünyanın her yerinde her gün 15-20 toplu ölüm duyardık, ***trafik kazası, intihar etti, toplu intihar etti, uyuşturucuyu fazla basmış, aşırı alkolden gitti, dayanamadı köprüden***

atladı. *Bir sürü* ***gerekçe*** *bulurlar. Burada da şimdi* ***bunlara acıma, bütün yöntemleri düşünmelisin.***

YA ŞU ADAMLARI BİR KONUŞTURSANIZA

... Kardeşim başka türlü de konuşturma teknikleri var. ***Sallandır camdan aşağıya. Havlu tekniği var, boğuyor****."*

(https://www.artigercek.com/haberler/cem-kucuk-ten-iskence-onerileri-sallandir-camdan-asagiya-havlu-teknigi-var)

Ve Türkiye Cumhuriyeti, anayasasına göre bir hukuk devleti.

Bağımsız bir yargıya sahip..

Ve de adamın söylediği laflara bakın..

Adamları konuşturmak için camdan aşağı sarkıtacakmışsın..

Boğucu havlu tekniğini kullanacakmışsın..

Başka teknikler de var tabiî.. Kesin sonuç veren teknikler..

Trafik kazası ayarlama..

Tepeleyip intihar süsü verme..

Uyuşturucu enjekte edip "Bağımlıymış, ölmüş" deme..

Köprüden atıp "Tutukluluğa dayanamadı boşluğa atladı" diye olayı kapatma..

*

Televizyon ekranında bunları konuşuyorlarsa kendi aralarında neler diyorlardır, düşünmek bile iğrenç..

Memleketin geldiği nokta bu..

Bu cani ruhlu küçük şahıs hızını alamayıp ABD'nin katillerine bile arka çıkabilmişti.

Yeni Şafak'ta yayınlanan bir yazısında, ABD'nin Irak ve Afganistan'daki sivillere (müslüman halka) yönelik katliamlarını deşifre eden vicdanlı bir adam, Manning, bu adi ve şerefsiz soytarıya göre, alçak bir hainmiş..

Bunu yazdığı yer, dindar geçinen ***Yeni Şafak*** karnavalı..

Bu gazetenin bir yazarı da çıkıp bu şahsa "Sen ne diyorsun ulan!" demedi.

"ABD'nin Irak ve Afganistan'daki Müslüman sivillere yönelik katliamlarının avukatlığını yapmak sana mı düştü!" diye kimse sesini yükseltmedi.

*

Böyle bir yazının bu ülkede bir gazetede, hele de milli-yerli, dindar geçinen bir gazetede yayınlanmaması gerekirdi.

Hadi diyelim fikir özgürlüğü soytarılığı adına bunu yaptınız, kendi fikir özgürlüğünüzü kullanıp bu küçüğün zırvalarına katılmadığınızı, bu rezil lafların, yazarı için bir yüz karası olduğunu söylemeliydiniz.

Söylemediler.

Halbuki, ***New Yok Times*** gibi bir Amerikan gazetesi, ***The Guardian*** gibi bir İngiliz gazetesi ve ***Der Spiegel*** gibi bir Alman dergisi bile Manning'e hak verip destek olmuşlardı.

Cem Küçük'un şu satırları, sadece kendisi için değil, ***Yeni Şafak*** karnavalı için de silinmez bir leke, asla unutulmayacak bir yüz karasıdır:

> … Bu tipler sadece talimat almasını bilir. Kendileri gibi hain olan Julian Assange ve Bradley Manning gibi alçakları nasıl şevkle savunuyorlar. Fakat artık ne yaparlarsa yapsınlar bittiler. İnleye inleye çöküyorlar. …
>
> Ne zaman ki Amerikalı bir asker olan Bradley Manning, 26 Temmuz 2010'da **Amerikan ordusunun Afganistan ve Irak'ta sebep olduğu sivil ölümleri** ifşa eden 92.000 belgeyi medyaya sızdırdı. Hem de **Guardian, New York Times** ve **Der Spiegel** gazetelerine. İşte o zaman hem Assange, hem Manning için av başladı.
>
> Manning Mayıs 2010'da tutuklandı ve 35 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Üstelik **hapiste kötü muameleye** maruz kaldığı da tescil edildi. Assange ise 19 Haziran 2012'den beri Ekvador'un Londra Büyükelçiliği'ndeki bir odada yaşıyor. Assange'ın Manning'i sızıntı için teşvik ettiği tespit edilirse, ABD'de 35 yıl hapse mahkûm edilebilir. Pentagon da Wikileaks'e karşı 7/24 operasyon yürüttüğünü açıkladı bir süre önce. …
>
> (http://www.yenisafak.com.tr/yazarlar/cemkucuk/fethullah-gulen-de-julian-assange-gibi-bir-haindir-2008074)

*

Eskiden, MİT'e çalışan yazar ve gazeteciler bunu saklamaya çalışırlardı..

Bu, sadece istihbaratçılığın gizliliği gerektiriyor olmasından kaynaklanmıyordu. Bir insanın ispiyonculuğu meslek edinmiş olmasını insanlar içlerine sindiremiyorlardı.

Yeni Türkiye'de ise Cem Küçük gibi görgüsüz küçük tipler, **"Bakın, ben MİT'e çalışıyorum, onun bir tür sözcüsüyüm, anlayın"** dercesine yazılar kaleme alıyorlar.

İnsanları tehdit ediyorlar.

Bu Küçük, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısında, "Küçük dağları bırakın, büyük dağları bile ben yarattım" havasında **"*Benim dediklerimin harfi harfine çıktığını da unutmayın"*** diyebilmişti.

MİT'i kendisi yönetiyormuş ya da onun adına konuşmaya yetkiliymiş gibi, "***Tayyip Erdoğan o kişiyi affetse bile zamanı gelir Milli İstihbarat Teşkilatı bunu ödetir"*** diye yazabilmişti.

Böylece, "Bana bunları MİT yazdırıyor, beni Teyyip Erdoğan bile tutamaz" demeye getiriyordu.

Okuyalım:

> 30 Mart öncesi yazdığım yazılara bakılırsa **ne söylediysem harfi harfine çıktığı** görülür. …
>
> …. **Hürriyet**'in geçmişinde siyasetçilerle savaş yapmak vardı ama Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin tamamının hassas olduğu bir konuda doğrudan Türkiye Devleti ile kavga içinde olmak yoktu….
>
> Bir medya patronu bu devletin sırlarını çalıp ortalığa saçan yani bu devletin harem-i ismetine giren bir çetenin yanında olursa bunun **bedelini ağır öder**. Her ciddi devlet bunu ödetir. **Tayyip Erdoğan o kişiyi affetse bile zamanı gelir Milli İstihbarat Teşkilatı bunu ödetir**….
>
> … Yeni Türkiye'de konvertibıl değiller.
>
> … **Benim dediklerimin çıktığını da unutmayın**…
>
> (https://www.takvim.com.tr/guncel/2014/08/09/aydin-dogan-cephesinde-neler-oluyor)

*

Görüldüğü gibi Küçük, *"**Hürriyet**'in geçmişinde **siyasetçilerle savaş** yapmak vardı ama **Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin tamamı**nın hassas olduğu bir konuda doğrudan Türkiye Devleti ile kavga içinde olmak yoktu"* diyor.

28 Şubat sürecini bu tespit ışığında değerlendirmek gerekiyor gibi görünüyor.

Hürriyet'in o meşum süreçte Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne (Başbakan **Erbakan**'a) savaş açtığı malum..

O süreçte ABD'nin, İsrail'in ve küresel Masonluk teşkilatının Türkiye'deki hükümeti yıkmaya çalıştıkları, Türkiye'nin içişlerine müdahale ettikleri biliniyor.

Ki bunu Cem Küçük'ün kendisi de, Cengiz Çandar'dan alıntı yaparak yazmıştı.

Küçük'ün laflarını bir araya getirdiğimizde şu sonuç çıkıyor:

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin tamamı", bağımsız (istiklal sahibi) ve hür bir devlete yakışmayacak böylesi bir dış müdahale zilleti konusunda **hassas** değillermiş.

Türkiye'nin "devletlik haysiyeti" konusunda hassas olsalarmış, ***Hürriyet*** dış güçlerle elele verip Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ni (ve hükümetin şahsında ülkenin bağımsızlığını) hedef alamazmış.

Demek ki, devletin "tamamı", bağımsızlık gibi en temel bir konuda hassas değilmiş.

Anlaşılıyor ki onların hassasiyetleri başka.. Başka kişisel ve duygusal hassasiyetleri var.

Demek ki devletin "tamam"ı, devlet olmanın ne anlama geldiğini bile anlayamamış.

Anlayabilmiş olsalardı, Cem Küçük gibi bir küçük gazeteci parçası çıkıp ("**paralel devlet**"miş gibi) bunları yazabilir miydi?!